BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! · Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! · Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı/Hejmar : 89 ■ 1 Haziran / Hezîran 1994 ■ 10.000 TL.

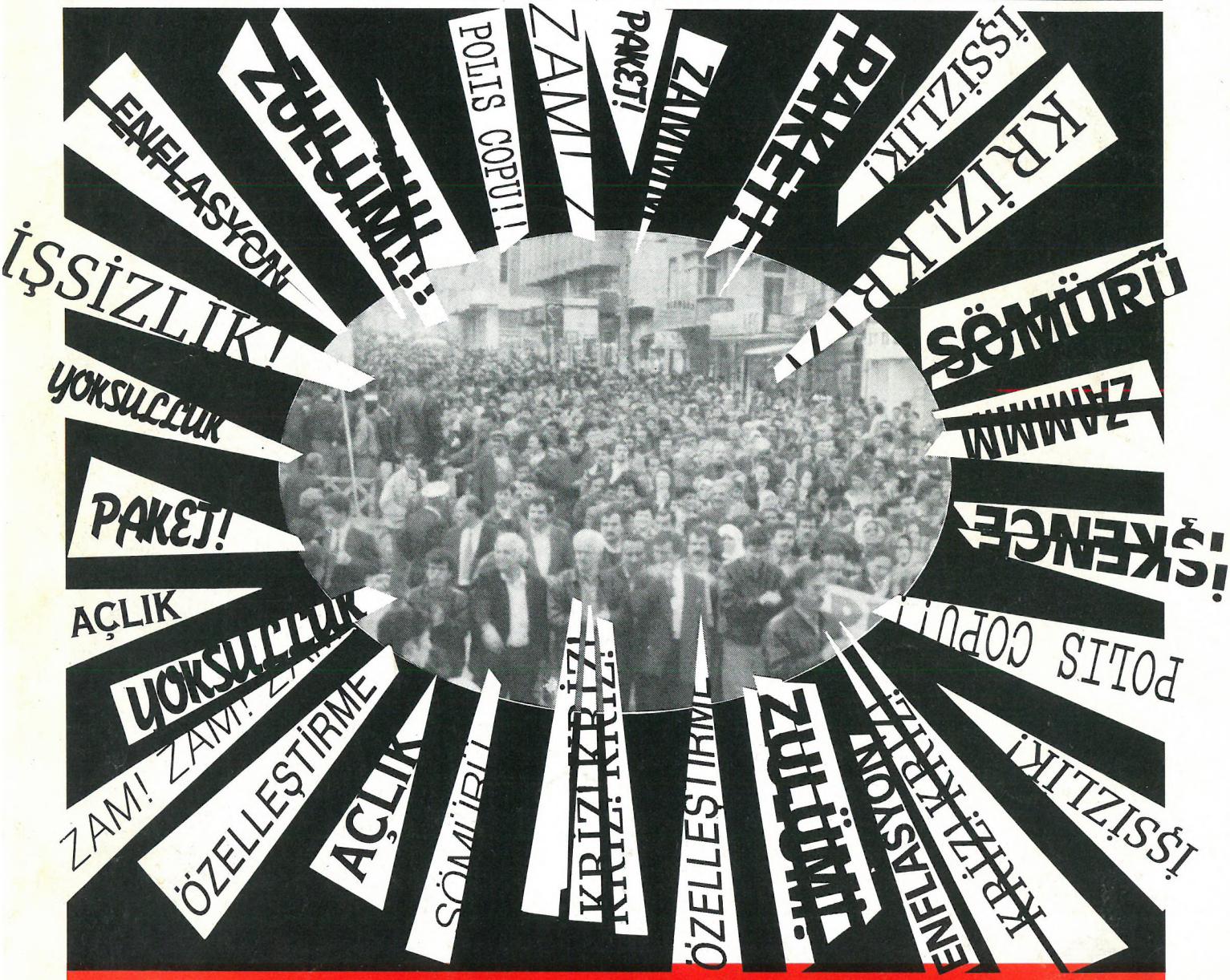

**Sömürü düzeni kriz düzenidir!
Krizden gerçekten çıkmanın
tek yolu devrimdir!**

İÇİNDEKİLER

Ekonomi tıkırında?!!
Kriz var... kriz var...
Bunalım var!!! **3**

Türk hakim sınıfları yeni arayışlar içinde!
Hakim sınıfların çaresizliği kendini bütün boyutlarıyla gösteriyor!
Siyasi kriz... **10**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN:
Çiller'in "ekonomi" paketi tüm emekçileri vurdu!
Emekçi kadınları daha da vurdu!!! **14**

Sömürü sisteminin islami ifadesinden başka birşey olmayan sahtekarlık:
"Adil düzen"! **16**

İstanbul'un işgalinin 541. yıldönümü! **19**

PANORAMA **21**

Faşist devlet tarafından katledilişinin 21. yıldönümünde; Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının komünist önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA BOLŞEVİK MÜCADELEDE YAŞIYOR! **32**

İki örgüt...
İki kongre...
İki çizgi... **34**

TKP/ML'deki bölünme üzerine:
Özürü kabahatinden büyük! **42**

- Dini savunmada PKK'nın vardığı yer! **45**
- Kürt ulusunun özgürlüğü için de faşist Türk devletine ölüm!!! **46**
- İntihar eylemleri hakkında tavrımız... **50**

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin 5. Kongresi'nde (1928) kabul edilen programından:
Komünist Gençlik Birliği'nin savaş karşısında tavrı ve devrimci anti-militarist faaliyeti **53**

BİLDİRİLER-HABERLER
- 1 Mayıs 1994 **56**

- "Filistin sorunu" ile ilgili olarak yapılan toplantılar üzerine... **60**
- Zam-zulüm-işkence... işte: Faşizm! **61**

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM!
Armanca me: KOMUNÎZM!
Ya barbarî, ya sosyalîzm! **63**

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Fiyatı:
10.000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Ekonomi tıkırında?!! Kriz var... kriz var... Bunalım var!!!

...Sömürü sistemi sürdükçe, kriz "kader"(!)dir. Her çıkılan kriz, yeni bir krizin başlangıcıdır. Krizden kurtuluşun bir tek yolu vardır: Krizin nedeni olan sömürü sistemini, bütün pislikleri ile tarihe gömmek!

BUGÜN bütün yönleriyle kendini açığa vurmuş olan bir ekonomik kriz döneminden geçmekteyiz. Faşist Türk hakim sınıfları, yaklaşık bir yıl önce yeni vitrin düzenlemek için görevlendirdikleri ilk kadın Başbakanlarını bir umut gibi sunarlarken, belki de kendilerini bekleyen ekonomik krizin bu denli şiddetli olacağını, akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdi.

Faşist hakim sınıfların arzuladığı siyasi istikrarın bir türlü sağlanamamasına karşın, ehven-i şer gördükleri DYP-SHP koalisyon hükümeti, işbaşına geldiğinden bu yana uygulamaya koymayı gündemine aldığı bir çeşit yeni (!) 24 Ocak kararlarını, en sonunda 5 Nisan 1994 tarihinde açıklamak zorunda kaldı!

24 Ocak kararlarının, ancak top tüfek zoruyla, bir kez daha faşist Türk ordusunun devreye girişiyle uygulanmaya konulduğu bilindiğinde; faşist Türk hakim sınıfları ve onların şimdiki hükümetinin, ekonomiyi kurtarmak amacıyla "can kurtaran simidi" gibi sarıldıkları "5 Nisan kararları", bugünkü ekonomik krizin boyutlarını iyice açığa vurmaktadır.

Bayan Başbakan Çiller'in koalisyon ortağı "aslan" sosyal-demokrat Karayalçın ile birlikte açıkladığı 5 Nisan kararlarında, en başta KİT zamları, dövizin serbest bırakılması, % 38.9'luk devalüasyon, ek vergiler göze çarpmakta idi. Aynı şekilde, KİT operasyonu üst başlığı altında ele alınan, kapatılacak (tasfiye edilecek) ve satılacak KİTler de ismen açıklanıyordu...

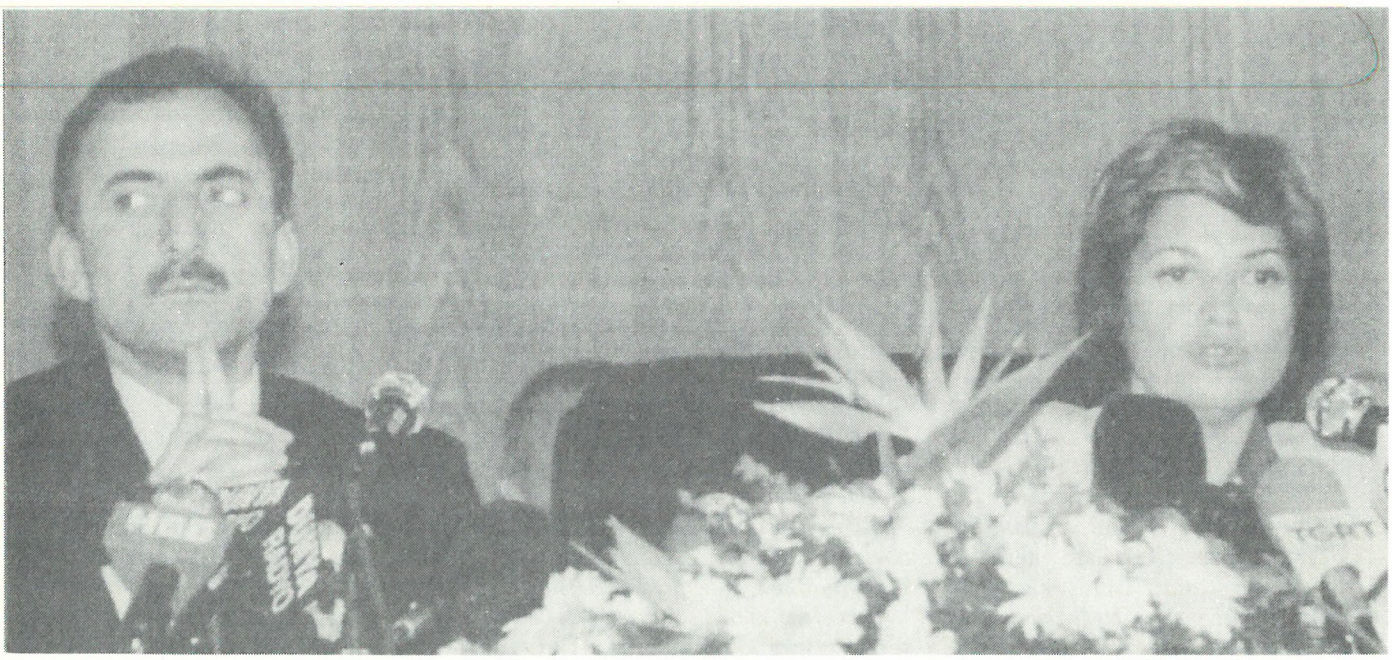

KRİZİN EKONOMİK GÖSTERGELERİ

5 Nisan kararlarının neleri içerdiği ve bunların bugün yaşanmakta olan ekonomik krizden çıkışa hizmet edip etmeyeceğine bakmadan önce, krizin ekonomik göstergelerine bakalım.

• Bilindiği gibi, ülkelerdeki refah seviyesini ölçmek üzere, burjuva ekonomistleri belli birimler tespit etmişlerdir. Bunlardan biri de *"kişi başına düşen brüt sosyal ürün"* adı verilen birimdir. Eylül 1993 itibariyle, Türkiye'de "kişi başına düşen brüt sosyal ürün" ***1780 dolar*** olarak tespit edilmişti. Bu bakımdan Türkiye, dünya üstündeki diğer ülkelerle karşılaştırıldığında 85. sırada yerini almaktaydı! Son "ekonomi depremi" ile birlikte, bu değerlerde gerileme yönünde değişikler olmuş, "Devlet Planlama Teşkilatı"nın 1994 yılı programında 1967 dolar olarak açıklanan "kişi başına düşen brüt sosyal ürün", döviz kuru hesabının değişmesiyle birlikte ***919 dolar***a düşmüştür! *(Bkz. Cumhuriyet, 9.5.1994)*

"Brüt sosyal ürün" yerine, bize daha gerçekçi görünen başka bazı sayıları vermek istiyoruz *(Bkz. "'92 petrol-iş yıllığı")*:

Bu ülkede, 1 Ağustos 1993 tarihinden itibaren geçerli olan asgari ücret, 2.497.500 liradır. Asgari ücretin bu olduğu bir durumda; dört kişilik bir ailenin ***en asgari koşullarda yaşamını sürdürebilmesi için*** 1993'ün Ekim ayında, 7 milyon 225 bin liraya ihtiyacı vardı. 1994'ün Ocak ayında ise, bu miktar 8 milyon 783 bin liraya ulaşmıştı.

Ya da örneğin bir işçi, 1970 yılında *1 kg. ekmek* için 32 dakika çalışırken; 1992 yılında yine aynı 1 kg. ekmek için 1 saat 35 dakika çalışmak zorundaydı! Ya da *1 aylık ev kirası* için 1970 yılında 27 gün çalışırken, 1992'de 67 gün çalışmak zorundaydı. (Sahi, bir ayda kaç çalışma günü vardır?!!)

• Türkiye'de 1992 yılında, –"İş ve İşçi Bulma Kurumları"na başvuruda bulunan çalışabilir durumdaki insanların sayısı temel alındığında– resmi işsiz oranı % 8'dir! "Devlet İstatistik Enstitüsü"nün 1993 yılı ikinci yarısı için tespit ettiği oran ise % 7.9'dur. Bu sayılara göre Türkiye, örneğin işsizlik oranı % 9.2 olan Almanya'dan daha iyi durumda(!!!) olmalıdır. *"Yalan, büyük yalan, istatistik!"* lafı, herhalde Türkiye'deki resmi istatistikler için söylenmiş olsa gerekir! Sadece 1993 yılında neredeyse yarım milyona yakın işçinin işsiz kaldığı bilindiğinde, devletin işsizlik oranları üzerine açıkladığı sayılar, hayal ürünüdürler...

• Burjuva ekonomistlerinin *"80'li yılların başından itibaren sürdürülen, enflasyon düzeyinde döviz kuru artışı, asıl olarak ihracatın teşvik edilmesi ve döviz rezervlerinin artırılmasını hedefliyordu."* şeklinde formüle ettikleri, –gerçekte IMF'nin dayattığı– para politikasını, 1994 yılı başlarında ***seçim kaygısıyla*** terkeden koalisyon hükümeti, KİT zamlarını erteletti ve seçim sonrasına bıraktı! Bu arada dolar ve markta (1 Aralık 1993-28 Şubat 1994 tarihleri arasında) % 38 civarında artış olurken; tüketici enflasyonu açısından oran (aynı tarihlerde olmak kaydıyla!) % 14,5 civarında kalmıştı!!!

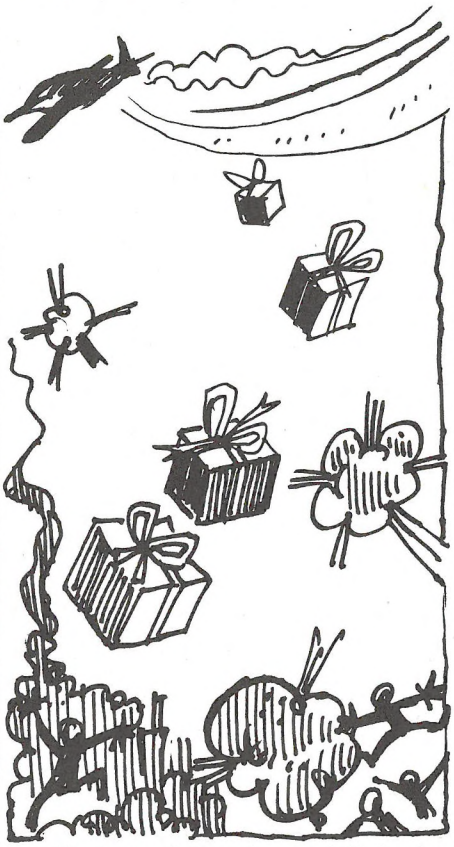

"Serbest piyasa ekonomisi"nin bu ilkesindeki dengesizlik, çok kısa sürede etkilerini göstermeye başladı ve emperyalizme bağımlı kapitalizmin en önemli özelliklerinden biri olan –dışa bağımlılığın gereği olarak yapılan– ithalat çerçevesindeki ürünlerde ve onların üretiminde zamlara neden oldu ve beraberinde maliyet yükselişini getirdi.

"Türkiye'de üretilip satılan malların fiyatlarının da dövizdeki artışla aynı oranda zam görmesi gerekli değil. Yalnızca üretiminde dövizle alınabilen ithal girdilerin kullanıldığı mallarda, döviz artışına paralel bir artış beklemek mümkün." (Milliyet, 20.03.94)

Ortaya çıkan bu dengesizlik, döviz rezervlerinin küçülmesine ve ihracata darbe vurulmasına neden olduğundan, "serbest piyasa ekonomisi"nin kurallarıyla uyumluluk içinde, olgu olarak "para krizi"ni gündeme getirmiş oldu.

Bu bağlamda muhalif burjuva politikacıları, bugünkü hükümete 6 ayda 7 milyar dolarlık döviz rezervini sıfırladığı suçlamasını getirirken; hükümetin başkanı Çiller'in savunması ilginçtir! O, hayır diyor; 7 milyar dolar değil, 3.7 milyar dolarlık bir döviz rezervi kaybı var!!! Bu, Türk parasının dolara ve marka akmasını engellemek için Merkez Bankası'nın son aylarda piyasaya sürdüğü döviz miktarı! Bu bile, krizin boyutlarını göstermeye yeter...

İstanbul Menkul Kıymetler Borsası'nın başına getirilen yeni başkan Tuncay Artun şunları söylemektedir:

"Özellikle kambiyo kuru politikasında önce sabit, sonra da enflasyonla mücadelede alınan sonuçlara göre yarı sabit bir kambiyo kuru politikasına geçmeden Türkiye'nin enflasyon sorununu çözme olanağı yoktur. Çünkü finansal sistem dolarize olmuştur; Türk ekonomisi, Türk toplumu dolarize olmuştur. Aslında bunu dolarize olarak niteliyoruz, ama yarı yarıya dolarize, yarı yarıya da markizedir. Onun için de finansal sektörlere bu yabancı paraların değerinin artmayacağını göstermeden, bunu kanıtlamadan enflasyonla mücadele olanağı görmüyorum."

(Cumhuriyet, 29.04.1994)

"Dolarize" ve "markize" olmuş olan "serbest piyasa ekonomisi"nin çıkmazları, sadece para kriziyle sınırlı değildir...

Enflasyon "canavarı"nın TC ekonomisini açıkça kemirdiği bu dönemde; 05.03.1994 tarihli Hürriyet gazetesinde *"Enflasyon yüzde 100 virajına koşuyor"* başlığı ile verilen bir haberde, Devlet İstatistik Enstitüsü verilerine göre, Şubat ayında (tüketici fiyatlarıyla!!!) yıllık enflasyon oranının % 73 olarak gerçekleştiği belirtilirken, aylık enflasyon oranının % 10'a çıkması halinde, 1994 yılı sonunda enflasyonun % 100'ü geçeceği "iyimser" hesapları yapılıyordu.

Üzerinden iki ay geçmeden, yaşanılan ekonomik deprem, enflasyon göstergelerinde çoktan üç rakamlı oranları göstermeye başlamıştı bile...

Nisan ayı enflasyon oranlarında, toptan eşyada % 32.8 ve tüketici fiyatlarında % 24.7'lik oranlara varılmasıyla birlikte, –1994 yılı sonuna varılmadan ve daha Mayıs ayı başında– "yıllık enflasyon oranı"nda toptan eşyada % 125 ve tüketici fiyatlarında % 107.4 yakalanmış olundu.

Bu hükümetin bugünkü başı olan Çiller, bir zamanlar kendisi ekonomiden sorumlu bakan iken, seçim propagandalarında kuru-sıkı atıp, –milleti biri eve, diğeri de arabaya ait olmak üzere çifte anahtar sahibi yapacakları vaadinin yanısıra(!!!)– enflasyonu da tek rakamlı oranlara düşüreceği vaatlerinde bulunuyordu...

• Devlet bütçesinde, eğer bir dengeden söz edilecekse, söylenebilecek tek söz vardır: Dengesiz! Faşist hakim sınıfların sözcülerinin çeşitli vesilelerle dile getirdiklerine göre, devletin ödemesi gerekli olan iç borç, 400 trilyon liradır. 1994 yılının ilk üç ayında oluşan bütçe açığı ise, şimdiden 57 trilyon 202 milyar lirayı bulmuştur!!!

Bir başka örnek ise şöyledir:

"1994 yılı konsolide bütçe giderlerinde, yıl içinde yapılması gereken 8.5 milyon dolarlık borç ödemeleri, döviz kuru hesaplamalarının değişmesiyle birlikte 150 trilyon liradan, 323 trilyon liraya yükseldi. Hükümet tarafından, 814 trilyon olarak açıklanan 1994 yılı bütçe giderleri, yalnızca dış borç ödemeleri açısından, 170 trilyon lira arttı." (Cumhuriyet, 9 Mayıs 1994)

• Dış bilanço ise çok daha berbat bir konumdadır: Türkiye'nin sadece 1994 yılında ödeme yapmak zorunda olduğu dış borcunun tutarı 17 milyar dolardır! 1992 yılında 56 milyar dolar tutarındaki dış borç, 1993 yılında % 21 oranında bir artış göstererek 67.3 milyar dolara yükselmiştir. *(Bkz. 22.05. 1994 tarihli gazeteler.)*

Ya da ***dışalım ve dışsatım*** gelir-giderlerini ele aldığımızda, örneğin 1992 yılının, Ocak ve Ekim ayları arasında ticaretinin bilançosu, dışalım 22.9 mil yar dolar iken, dışsatım 14.9 milyar dolar olarak gerçekleşmiştir. Yani dış ticaret açığı, 1992 yılında 8 milyar dolardı. 1994'de bu çok daha yukarılara çıkacaktır...

KRİZİN AKTÜEL NEDENLERİ

• Hiç kimsenin red edemeyeceği bir şekilde, emperyalist dünya, günümüzde devrevi ekonomik buhranlarından birini daha yaşamaktadır. Seksenli yılların sonlarından bu yana sürmekte olan ekonomik kriz, kendini –kalkınma hızını ölçebileceğimiz– brüt sosyal ürünün artış oranında çok açık bir şekilde göstermektedir. Dünya çapında brüt sosyal ürünün 1987 yılında, bir önceki yıla göre artışı % 4.5 iken, 1991 yılında bu % –0.3 olarak ve 1992 yılında da (tahminen) % 1 olarak gerçekleşmiştir.

Emperyalist ülkelerin kendi aralarında gelişme hızı açısından farklılıklar yaşanmaktadır. ABD, Almanya ve Japonya son yıllarda sıfırın altına düşen gelişme hızlarını yaşadılar. Örneğin Avrupa Birliği'nde resmi kayıt yaptırmış işsizlerin sayısı 18 milyonu geçmiş durumda. Avrupa Birliği'nin kapsadığı ülkelerde yaşayan 345 milyon insandan 40 milyonu açlık sınırında yaşamaktadır. Tüm dünyada *"açlık sınırında yaşayan insanların sayısı 1980'li yılların başlarında 820 milyon kişi iken, 1990'lı yıllarda 1 milyarın üzerine çıkmıştır." (Bkz. "'92 petrol-iş yıllığı")*

Türkiye de emperyalist dünyanın yaşamakta olduğu devrevi ekonomik krizden nasibine düşeni almaktadır. Bugün yaşananlar bir yönüyle, bu krizin doğrudan etkileri sonucu olmaktadır...

• Ülkemizde "gelirlerin" çok önemli bölümünün spekülatif kazançlar üzerine kurulu olması, krizin aktüel nedenlerinden biridir. Bu bağlamda borsanın oynadığı role değinmede yarar vardır! Amerika'nın, Japonya'nın, Almanya'nın olur da, Türkiye'nin niye olmasın mantığıyla oluşturulan ve "serbest piyasa ekonomisi"nde spekülasyon ticaretinin en gözle görülür pazarı olan borsada da, 1994 yılı başlarında bir krize girildi. Tam işlerin "tıkırında olduğu bir dönemde"(!), –emperyalist ağababalarının, uşaklığı notlandırma kurumu olan– "Standart and Poors" adlı ekonomi kuruluşu tarafından Türkiye'nin ikmale kalır not alması sonucu, spekülasyon üzerine kurulu olan borsa ticareti de sıfıra düştü...

"Aktüel" dergisinin ekonomistleri şöyle yazıyorlar:

"İMKB («İstanbul Menkul Kıymetler Borsası» /BN) 1993 yılında çok konuşulmuştu. Başdöndürücü bir hızla yükselen hisse senedi fiyatları çok sayıda zengin ortaya çıkardı, çılgınlık ve spekülasyon her yere yayıldı. 1994 yılında da büyü sürüyordu ki, nereden çıktıysa bir not meselesi ortaya çıktı. Para krizi giderek ekonomik krize dönüştü. Krizin başlangıcı için farklı tarihler verenler var, ancak herkesin üzerinde anlaştığı bir başka nokta var ki, o da yaşananların Cumhuriyet tarihinin en köklü sarsıntılarından biri olduğu..." (Aktüel-Ekonomi)

Burjuva ekonomistlerinin de *"Cumhuriyet tarihinin en köklü sarsıntısı"* olarak adlandırdığı bu ekonomik krizin görüntülerinden biri de banka if-

ABD bizden, Çiller Clinton'dan zengin

▼ABD Başkanı Bill Clinton ve eşi Hillary'nin servet bildirim formu basına açıklandı. Clintonların toplam serveti 633 bin - 1.6 milyon dolar (yaklaşık 21 - 53 milyar lira) arasında. Clinton ailesi, bu servetle Çiller ailesinin çok gerisinde kaldı. Çünkü Başbakan Tansu Çiller ve eşinin gayrımenkullerinin değeri 613 milyar lira.

▼ABD Başkanı Türk Başbakanı'ndan yoksul ama Amerikan vatandaşları Türk vatandaşlarından kat kat zengin. ABD'de kişi başına ortalama milli gelir 22 bin 470 dolar. Türkiye'de ise 2 bin 800 dolar. ABD'nin GSMH'sı (yani ulusal geliri) 5.6 trilyon dolar, Türkiye'nin geliri ise 198 milyar dolar.

"YORUMSUZ!"

laslarıdır.

Banka iflasları ve banka batırmaların gündeme gelişiyle birlikte, *"özellikle küçük ve orta büyüklükteki bankalara hücum eden mudiler, bankaları nakit sıkıntısına soktular. Sektördeki bu olumsuz durum ve her an birkaç bankanın tasfiye edilebilmesi ihtimali, geçtiğimiz hafta bankaların birbirleri arasındaki TL ve döviz işlemlerini adeta sıfıra indirdi." (İntermedya Ekonomi, 24.04.1994)*

Öyle ki, bizzat devlet adına bir numaralı hükümet sözcüsü olarak Başbakan Çiller, medya üzerinden, bankalara ilişkin olarak devlet teminatını veren çok önemli(!) açıklamalar yapmak zorunda kaldı! *(Bkz. Milliyet, 5 ve 6 Mayıs 1994)*

Para krizi, yüksek dövizler, borsa tatili, banka iflasları, enflasyon gibi faktörler, "serbest piyasa ekonomisi"nde doğal(!) olarak endüstrideki (ya da üretimdeki) durgunluğu da beraberinde getirmektedir: 1993 yılında, Türkiye'nin büyüme hızı kağıt üzerinde % 7 olarak görülüyordu. Bu "büyüme", önemli ölçüde spekülatif kazançlar üzerine kurulu idi. Sanayi üretiminde, 1993'de de gerçek bir büyüme sözkonusu değildi. 1994 başındaki büyük para krizinin diğer alanlara da sıçraması sonucu, sanayide gerileme gündeme geldi.

Kurlarda ve faizlerde, Ocak ve Şubat aylarındaki anormal artışların beraberinde gelen, kredilerin kesilişi, satışların azalışı, stokların büyümesinin nedeni(!) oldu! Bu durumda ***otomotiv ve inşaat*** sektöründe, neredeyse ***üretim durdu***! Sanayide motor rolü oynayan bu sektörlerdeki kriz, bütün diğer sanayi kollarında etkisini gösterdi!

Bunun üzerine kimi fabrikalar üretime ara verdiler! Önce ücretli izinler, sonra da ücretsiz izinler ve işten çıkarmalar gündeme geldi! Mayıs ayının ikinci yarısında günlük gazetelerin *"Sanayi Baygın!"* başlığı ile verdiği haberlerde, son bir yıl içinde işten atılan işçi sayısının 217 bini geçtiği belirtilmektedir.

"Ocak ayında finans sektöründe baş gösteren ekonomik kriz, 5 Nisan kararlarından sonra, tüm sektörleri baskısı altına aldı ve Türk sanayii de artık durma noktasına geldi. Zamlar tüketimi durdurunca sanayinin can damarları da kesildi.

Başta otomotiv, lastik, ilaç, tekstil olmak üzere hemen tüm sektörlerde yaşanan büyük kriz, sanayinin köklü ve dev ölçekteki kuruluşlarını da derinden sarstı. Küçük işletmeler ise iflas fırtınasına tutuldu. ...

Önümüzdeki dönem daha da karanlık gözüküyor. Çünkü Haziran ayında sanayiciler bankalara üç aylık dönem faizini ödemek zorundalar. ..." (Milliyet, 18.05.94)

Bu durumun işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar açısından sonuçları üzerinde düşünmek bile korkunçtur. Hesap, yine krizin yükünün çalışan yığınların sırtına yıkılması üzerine yapılmıştır. Bu çok açıktır!!!

• Kürdistan'da faşist TC'nin Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü savaşın ekonomik bedeli çok ağırdır ve DYP-SHP koalisyon hükümetinin savaş ekonomisi, gayet açıkça enflasyonist baskıyı yükseltmektedir! Hükümet adına yapılan açıklamalar şöyle toparlanabilmektedir:

"Başbakan Çiller, 1994 yılında savaşa 400 trilyon liranın harcanmasının planlandığını da söylemişti. 820 trilyon lira olan 1994 yılı bütçesine karşılık savaş harcamalarıysa, 400 trilyon lira. ...

Geçtiğimiz aylarda yapılan Zelê operasyonunun maliyetinin 1 trilyon lira olduğunu açıklayan Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın ..." (Özgür Ülke, 29 Nisan 1994)

Belki bir örnek daha ekleyecek olursak; Türkiye, "Körfez Savaşı"nda beraber hareket ettiği müttefikleri ile birlikte Irak'a uyguladığı ambargonun sonucu olarak, sadece Kerkük petrolleri ve Ceyhan'a bağlanan boru hattının kapalı oluşundan ötürü de, yılda 1 milyar dolar zarar etmektedir.

• Bugünkü ekonomik krizin bir diğer aktüel nedeni ise, Türkiye'de kapitalizmin acılı-sancılı bir gelişme içinde olmasıdır! Faşist Türk hakim sınıfları, ***yapısal*** (struktürel) bir değişikliğin zorunluluğunu görmekte ve buna uygun davranmaktadırlar! Örneğin çözüm olarak gördükleri, devleti küçültme operasyonu içinde de ele alınması mümkün olan, "Kamu İktisadi Teşekkülleri"nin özelleştirilmesi planları da bunun içinde görülmek zorundadır. Ancak bütün ekonomileri borç üzerine kurulu olduğundan da, bir dizi sorunun çözümü olarak yine işçi sınıfına ve emekçi halk yığınlarına yüklenmektedirler.

KRİZDEN ÇIKIŞ ARAYIŞLARI VE 5 NİSAN KARARLARI...

Bugünkü hükümetin krizden çıkış reçetesi, "5 Nisan kararları"dır:

▸ 5 Nisan kararlarına göre, hububat, şeker pancarı ve tütün dışındaki tarımsal ürünlerde devletin verdiği ekonomik destek, yani sübvansiyonlar kaldırılmaktadır. Emeklilik, 5 bin günden, kadın işçiler için 7.200 güne, erkek işçiler için 9 bin güne çıkarılmaktadır. Memura zam, bütçe ödenekleri oranında yapılacak, aylık vergi iadeleri kaldırılacak, sözleşmeli personele maaş, memurun düzeyinde olacak ve yeni memur alınmayacaktır.

▸ 5 Nisan kararlarına göre, zenginleri vezneye davet gibi görünen bazı ek vergiler de gündeme gelecektir. Örneğin lüks otomobil, özel yatı ve özel uçağı olanlardan bir defaya mahsus olmak üzere ek bir vergi alınacaktır. Birden fazla evi olanlardan bir defaya mahsus olmak üzere ek bir emlak vergisi alınacaktır. Şirketlerden de bir defaya mahsus olmak üzere ek bir vergi alınacaktır.

▸ 5 Nisan kararlarına göre, seçim kaygısıyla alınmış olan KİT ürünlerine zam yapma yasağı kaldırılacak, akaryakıt, çay, şeker, sigara-içki, PTT hizmetleri ve benzerlerine iki kat, üç kat şok zamlar yapılacaktır. Örneğin 5 Nisan öncesinde litresi 9.473 lira olan süper benzin, 17.083 lira olmuştur!

▸ 5 Nisan kararlarına göre, TL % 38,9 oranında devalüasyona uğrayıp, enflasyon düzeyinde döviz kuru artışının dengelenmesi sağlanacaktır. Bundan sonra her gün saat 15.00'te bankalararası piyasada 10 bankanın vereceği kur miktarları ortalamasıyla, ertesi günkü resmi kur belirlenecektir.

▸ 5 Nisan kararlarına göre; Karabük Demir-Çelik Tesisleri, Zonguldak Kömür Madeni'nin iki ocağı, Türkiye Zirai Donatım Kurumu, Devlet Malzeme Ofisi, Tekel'in Ankara ve Bomonti Bira Fabrikası ile Cibali Sigara Fabrikası, Sümer Holding'in 7 işletmesi, Petkim'in Yarımca Tesisi, Petlas, Turban'ın işlettiği beş şehir oteli, Testaş'ın Aydın İşletmesi, Haliç Camialtı ve İzmir Alaybey tersaneleri, Et Balık Kurumu'nun bazı kombina ve işletmeleri KAPATILACAKTIR! Et Balık Kurumu, Yem Sanayii, Erdemir, Tüpraş, Petrol Ofisi, Petkim, THY, Turban, Havaş, Denizcilik Bankası, Deniz Nakliyat ve DİTAŞ, TEK ve PTT, Sümerbank, Etibank, Emlakbank ise SATILACAKTIR!!!

(Tüm veriler için bkz. 6 Nisan 1994 tarihli günlük gazeteler.)

DYP-SHP koalisyon hükümetinin, –sıfatı *"ekonomik istikrar önlemleri paketi"* olan– 5 Nisan kararlarından toplam gelir ve yeni kaynak olarak beklentisi ***300 trilyon lira***dır! Bunun 70 trilyon lirası, ***yeni vergi düzenlemeleri ve artışlarından*** olacakmış! 100 trilyon lirası, ***1994 devlet bütçesi harcama kalemlerinde yapılacak kısıtlamalardan*** olacakmış!! 130 trilyon lirası ise, ***yıl sonuna kadar yapılacak olan fiyat artışları, zamlar, kamuya ait lojman ve diğer taşınmazların satışlarından*** olacakmış!!!

Koalisyon hükümetinin bütün çabaları boşa çıktı! Nasıl mı? 5 Nisan'da yapılan % 38.9 oranındaki devalüasyona rağmen, doların 6 Nisan tarihinde 43 bin liraya yükselmesi, bütün ekonomik dengeleri alt üst etti ve Türk lirasının dolar karşısında değer kaybı oranı % 73'e ulaştı. Böylece hükümetin zamlarla geri almayı düşündüğü miktarlar, bir gecede silinip süprüldü.

Bu ülkede zenginlerden vergi toplanmıyor; bu devlet tasarruf yapmıyor! Ekonominin bütün yükü, esasta emekçi halk yığınlarının sırtına yükleniyor...

Bütün bunların bilincinde olarak, 5 Nisan kararlarını açıklayan Başbakan Çiller, şayet bu tedbirler alınmamış olsaydı, enflasyonun ikibinli, üçbinli oranlara varabileceğini, Türkiye'nin La tin Amerika'ya benzeyeceğini, işçi ve memurların maaşlarının da ödenemez hale geleceğini dile getirirken, ülke çıkarlarına uygun hareket ettiklerini şöyle vurgulamaktadır:

"Önemli olan Türk insanının refahı. Bütün halk kitlelerinin, sadece yarınki refahı değil. Bu refahı ipotek altına alınmış bulduk. Yapılacak iki şey vardı: Ya ekonomik bunalıma izin verecektik. Ya da ülke çıkarlarına uygun tedbirler

nedir diye ona göre hareket edecektik. Biz ikincisini tercih ettik." (Hürriyet, 6.4.1994)

BURJUVA EKONOMİSTLERİNİN GÖRÜŞLERİ

Çeşitli burjuva ekonomistlerinin gözüyle 5 Nisan kararları:

"... hükümetin aldığı ilk önlemler dizisi zamlar ve ücret kısıtlamaları ile, özel ve kamu kesiminin tüketim ve yatırım harcamalarını kısmak oldu. Bu önlemler ortodoks olarak ifade edebileceğimiz demode ve başarısız olmuş anti-enflasyonist politikalar. Türkiye ise bu noktada, bu başarısız politikalar üzerinde direnen bir görüntü sunuyor. Oysa 10 yıllık uygulamalar sonucu, bu ortodoks, yani klasikleşmiş, standartlaşmış ve bir anlamda banalleşmiş anti-enflasyonist politikalar 1980'li yılların ortasından beri artık kullanılmıyor.

... Uzakdoğu mucizesinin üç anahtarı olan adil ve hızlı yargı, etkin bürokrasi ve beşeri sermaye kalitesindeki düzelme, programların mihenk taşını oluşturuyor. Yani bu programlarda kamu kesiminin küçültülmesi, daha etkin bir bürokrasinin oluşturulması ve eğitim şartlarının iyileştirilmesi, daha kaliteli bir beşeri sermayenin oluşturulması için tartışılmaz parçalar oldular. Kısacası demode «stand-by»lar Türkiye için artık bir lüks. Bu nedenle yeniden yapılanma programlarını Türkiye'nin Dünya Bankası ve IMF ile birlikte hazırlaması, Türkiye'ye kalıcı bir ekonomik huzur getirebilir. Artık, sadece ateşi düşürmeyelim, kanserli hücrelerden kurtulalım." (İntermedya Ekonomi, 24.04.1994)

Hürriyet gazetesi yazarlarından Yavuz Gökmen ekonominin kurtulması için, yağmur duasına çıkar gibi, dua edilmesi gerektiğini söylerken şunları da yazıyordu:

"Ve şimdi, IMF'ye teslim olunduğu, ekonomik paket adı altında kan emme operasyonu yapıldığı ve çok daha fazlasının yapılması gerektiği durumda, hükümet, faizleri yukarı çekip doların yakasını tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyor.

... Banka faizleri, on iki yıl öncesinin banker faizlerini sollayıp geçiyor.

Arz ve talebin dengeli olması gereken bir ekonomide talep sıfıra doğru iniyor. Böylece arz eğrisi de aşağılara çekiliyor. Ekonominin motoru duruyor, stagflasyon tüm görkemiyle açığa çıkıyor. Hiper enflasyona ramak kalıyor; Türkiye bıçak sırtında günler, geceler yaşıyor.

... dua etmekten başka çare kalmayacak.

Ve bunu hâlâ kimse anlamıyor; hayret!" (Hürriyet, 29.04 1994)

Aktüel dergisinin ekonomi sayfalarında *"Ekonominin ipini çekenler"* başlıklı bir makalede, ekonomistlerin krizden çıkış için çözümün gerçek kaynaklara ulaşılmasından geçtiği sonucunda birleştikleri yazılmakta ve şunlar vurgulanmaktadır:

"... Ama, vergi gelirinde umut yok. Özelleştirmede ise zor bir sürece giriliyor. Bunların dışında, Türkiye'nin üç sağlam gelir kaynağı daha var. İşçi dövizi, turizm ve ihracat.

İşçi dövizi ... krizin bir sonucu olarak, bu gelirin artmayacağı, tam tersine azalacağı yönünde.

Turizme gelince... Döviz krizi ... turizmi canlandıracak bir gelişme. ... yabancılar için gerçekten çok ucuz olacak ... Buna karşılık, fiili durum hiç de içaçıcı değil. ... Rezervasyonlarda yetersizliğin nedeni belli: Terör. Kısaca, Türkiye, şu anda ekonomik olarak en avantajlı sektöründe, terör yüzünden kaybedecek gibi görünüyor. ...

En önemli kaleme, yani ihracata gelince, burada da iyimser olmanın güç olduğu görülüyor. Türkiye'nin geçen yıl dış ticaret açığı 14 milyar dolar olarak gerçekleşti. Bu, ihracatı 15 milyar dolar düzeyinde olan bir ülke için gerçekten kaygı verici bir rakam. ..." (Aktüel-Ekonomi)

Görüldüğü gibi, burjuva ekonomist leri bile 5 Nisan kararları konusunda fazla umutvar değildir. Çözüm konusunda getirdikleri de, çözüm değildir!

KRİZDEN ÇIKIŞ İÇİN "İŞÇİ DOSTLARI" NE DEDİLER?

Türk-İş'e bağlı "Türk Metal Sendikası" Genel Başkanı Mustafa Özbek:

"İşverenler krizle ilgili çeşitli önlemlere başvuruyorlar. Öncelikle bu konuların sendikalara da sorulması lazım. Çünkü durumu işçiye biz anlata cağız. Otomobil fabrikalarında yemekhane yemekhane dolaşıp işçileri ikna ettik. Diğer işyerleri için de bu yöntem geçerli olmalı. ... Bilebildiğim kadarı ile beyaz eşya ve otomotiv sektörü o kadar sıkışık değil. Acaba krizin çapını büyük gösterip suni bir durum mu yaratılıyor? Hükümete gözdağı vereceğiz diye çalışanı perişan etmek yanlış olur." (Milliyet, 23.03.94)

DİSK'e bağlı "Birleşik Metal İşçileri Sendikası" Genel Başkanı Ali Rıza İkisivri:

"Gerçek kriz, sanayi üretimi ve yatırımının ihmal edilip rant ekonomisine bağımlı olmaktan kaynaklanıyor. Dolarizasyon ve yüksek faiz, sanayi üretiminin girdilerini ve satışlarını etkiledi. Bu nedenle işçiler ve sanayiciler rant kesimine karşı kampanya açmalı-

dırlar." (aynı yerde)

"İşçi dostları" da göbekten bağlı oldukları düzeni aklamak için, ya Türk-İş'çi Özbek gibi krizi olduğundan küçük göstermeye; ya da DİSK'çi ağa gibi "sanayi" sermayedarları ile ortak mücadeleye çağırmaya yöneliyorlar...

KRİZİN SONUÇLARI VE TEMEL NEDENİ

Türkiye'de bütün yönleriyle açığa çıkmış olan bir kriz dönemi yaşanmaktadır. Enflasyonu devalüasyonlar izlemekte, bunlar sanayideki durgunluk ile birleştiğinde, "serbest piyasa ekonomisi"nin iflas şekillerinden biri olan ***"stagflasyon"***a (durgunluk+enflasyon) ulaşılmaktadır.

Kriz o kadar açıktır ki, hakim sınıf sözcülerinin halk yığınlarını "ikna etmek" (!) yönlü konuşmalar yapmalarına gerek bile duyulmamaktadır.

Bazıları suçu bir diğerine atarken; bazıları da "vatan kurtaran şaban" pozlarında, *"yükün ortaklaşa kaldırılması gerektiği", "herkesin kemerleri sıkması gerektiği", "hepimiz aynı gemideyiz!"* ve benzeri seviyedeki seviyesizliklerle, emekçi halk yığınlarının hislerine hitap etmeye çalışmaktalar. Örneğin Çiller şöyle demekte:

"Herşey kontrol altında. Önümüzde bazı zorluklar var. Bu zorlukları, yükünü adil biçimde dağıtarak yolumuza devam edeceğiz." (Hürriyet, 06.05. 1994)

Kendilerini ülke çıkarlarının savunucusu göstermeye çalışan, faşist hakim sınıfların hükümetinin ekonomik çıkmazdan çıkış reçetesinin evdeki hesabı 300 trilyon liradır! Yukarıda sıralanan tedbirler alındığında, birileri ekonomik krizden düzlüğe çıkacaklarını ummaktadır. Eğer faşist TC devletinin içinde bulunduğu ekonomik krizden sadece 300 trilyon lirayla çıkış mümkün olsaydı, bu para bulup bulunur, ekonomi tıkırına sokulurdu...

Evdeki hesapları çarşıya uymamaktadır. Evdeki hesabın çarşıya uymaması, TC'nin emperyalist zincirin bir halkasını oluşturuyor olmasından; ekonomisini emperyalizme bağımlı bir kapitalizm üzerinde inşa etmesinden kaynaklanmaktadır. Gerçekten de ekonomik krizin nedenleri incelendiğinde, ortaya çıkan, "serbest piyasa ekonomisi" adı verilen kapitalizm-emperyalizmin klasik hastalıkları olmaktadır.

Uluslararası alanda yaşanmakta olan ekonomik krizden nasibini alan Türkiye'de, krizin etkileri, emekçi halk yığınlarını daha fazla yoksulluğa, açlığa ve felaketlere sürüklemektedir ve sonuçları korkunç olmaktadır!

Hakim sınıfların tuzu kurudur. Kriz her zaman olduğu gibi, yine emekçi sınıfların daha fazla sömürülmesi yoluyla aşılmaya çalışılacaktır ve çalışılmaktadır. Sanki emekçilerin kemerinde sıkılacak delik kalmış gibi, hiç utanmadan halk yığınları fedakarlığa, "kemer sıkmaya" çağrılmaktadır.

Hürriyet, Milliyet, Sabah gibi hakim sınıfların medya devleri hep birlikte yaptıkları dramatik bir çağrı ile, bütün kesimleri fedakarlığa çağırdılar. Burada "bütün kesimler" maskesi altında, aslında işçilere, emekçilere yöneliyorlar! İşçiler, emekçiler, bu sahtekarlığa "dur!" demesini bilmelidirler...

Kriz, hakim sınıfların emperyalizme bağımlı ekonomisinin tabii sonucudur, suçlusu ve sorumlusu kimse, o taşımalıdır krizin yükünü! Fakat kuşkusuz bu böyle olmayacaktır. Fatura, her zaman olduğu gibi, yine emekçilere çıkarılacaktır.

5 Nisan kararları bunu açıkça göstermiştir. Krizden çıkış için hakim sınıfların önünde andaki tek yol, IMF'nin yeni borç vermek için dayattığı reçetedir. 5 Nisan kararları bu reçeteye göre yazılmıştır. Hakim sınıflar yeni borca muhtaçtır. Bu yüzden de IMF'nin dikte ettiği ekonomi-politikayı izlemeye elleri mahkumdur.

Fakat yeni borçlar –epey nazlandıktan sonra– gelse bile, ancak kısa süre için görünürde bir düzelme sağlayabilir. Gerçekte bu, uzun süre açısından, esasta Türkiye-Kuzey Kürdistan insanının geleceğini ipotek etmek anlamına gelir.

Kapkaççı, spekülasyoncu sömürü sistemi sürdükçe, kriz "kader"(!)dir. Her çıkılan kriz, yeni bir krizin başlangıcıdır. Krizden kurtuluşun bir tek yolu vardır: Krizin nedeni olan sömürü sistemini, bütün pislikleri ile tarihe gömmek! Sömürünün olmadığı bir sistemi devrimle kurmak!

Bugünkü krizde de, sınıf bilinçli işçiler, mücadelelerini, ücretli kölelik düzeninin kimi güncel görüntülerine karşı mücadele ile sınırlamamalı, tersine mücadelelerini, öncelikli olarak ücretli kölelik düzenini yıkmaya yönelik bir mücadele olarak yürütmelidirler.

Onlara bu yolda ışık tutan bilim Marksizm-Leninizm; yol gösteren örgüt, işçi sınıfının sınıf partisi Bolşevik Parti'dir!

Bütün sınıf bilinçli işçiler, bu Parti'nin inşasına dört elle sarılmalıdır. Krizin nedeni kapitalizmi ortadan kaldırmak için tek güvenli yol budur...

Kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşı krizlerden gerçekten kurtulmanın biricik yolu devrimdir!

25.05.1994 ◄

Türk hakim sınıfları yeni arayışlar içinde! Hakim sınıfların çaresizliği kendini bütün boyutlarıyla gösteriyor!

Siyasi kriz...

... Sömürü düzeni devam ettiğinden, bu krizi bir başka kriz izleyecektir. Görev, bu krizlerden devrimci bir şekilde yararlanması gereken sınıf olan işçi sınıfını örgütlemektir. Görev, bu krizlerden çıkmak, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte faşist düzeni yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek Bolşevik Parti'yi yaratmaktır.

TÜRKİYE Cumhuriyeti devleti, varolduğundan bu yana en buhranlı dönemlerinden birini yaşamaktadır.

Bir yanda TC'nin temellerini sarsan ve "ezdik, bitirdik, birkaç eşkiya" denirken, gittikçe daha fazla güçlenen Kürt ulusunun ulusal direnişi var. Bu alanda insanlar, "devletin birliğini savunanlar" ve "bölücüler" olarak ikiye ayrılmıştır. Kürtlerin ulusal hareketi hiçbir zaman bu boyutlara erişmemiş ve devleti bu denli tehdit etmemişti. Türk hakim sınıflarının birinci karın ağrısını bu oluşturmaktadır.

Diğer yanda şeriat yanlıları da tüm TC tarihi boyunca "laik" kemalist devlete bu denli güçlü ve örgütlü bir şekilde açıktan saldırmamışlardı. Şeriat yanlıları Türkiye'de sürekli vardı, fakat bunlar kenarda köşede örgütlü olduklarından ve siyasi partilerini kuramadıklarından pek büyük tehlike teşkil etmiyorlardı. Son yıllarda tüm islam ülkelerinde şeriat yanlılarının güç kazanmasına parelel olarak bu akım Türkiye'de de güçlendi. 141-142 ile beraber, şeriat propagandası üzerindeki yasağı düzenleyen 163'üncü madde de kalkınca, bunlar yasal zeminde de varlıklarını göstermeye ve açıktan kemalist düzene saldırmaya başladılar.

Son seçimlerde Refahın %20'ye yakın oy alması, tehlikenin boyutların ıaçık olarak gösterdi ve insanlar laikliktен yana, şeriattan yana şeklinde ikiye bölündü. Devlet, "bölücülere" karşı yürüttüğü mücadelenin yanına, kemalist "laik" düzene karşı olan şeriat yanlılarına karşı mücadeleyi de eklemek zorunda kaldı. Devlet, iki kampta da "bölücülüğe" ve şeriat yanlılarına karşı TC tarihinin en zorlu mücadelesini vermektedir.

Fakat bu mücadeleyi verirken devlet güçleri kendi içlerinde de yekpare değildir. Başbakan ile Cumhurbaşkanının arası, Genel Kurmay Başkanı ile Cumhurbaşkanının arası, işverenler ile Başbakanın arası kamuoyu önünde sert tartışmalara varacak şekilde açılmıştır. Artık bu hükümete kimsenin tahammülü kalmamıştır, fakat şu an onun yerine konulacak alternatifin de kısa sürede sıfırı tüketeceği açıktır! Yani ülke hakim sınıfları derin bir siyasi kriz içindedir!

İşbaşında olan Çiller Başbakanlığındaki TC'nin 50. hükümeti, göreve gelişinden bu zamana kadar geçen bir yıl süresi içinde sahip olduğu siyasi ve iktisadi konulardaki güveni iyice tüketti. Oysa ne büyük umutlar ile göreve başlamışlardı! TC devleti, hem "sarışın ve güzel" bir Başbakana sahip olarak, dışarıda hakkımızda varolan "erkek ve barbar" görüntüye bir darbe indirecek, hem de ekonomi profesörü bir Başbakana sahip olarak içinde bulunduğu iktisadi, siyasi bunalımı atlatacaktı. Çiller, katıldığı Nato zirve toplantısında *"bütün dikkatleri üzerine toplamış, zirvenin diğer bayan üyesi Norveç Başbakanı kimsenin dikkatini çekmemişti"!*

Özellikle medyanın büyük desteğiyle işbaşına gelen Çiller, sahip olduğu bu desteği birkaç ay içerisinde çarçur ederek, kendi partisini bile tam olarak arkasında tutamaz duruma geldi. Halbuki, Demirel'den boşalan Genel Başkanlık seçimi için toplanan kongrede, bir yerde Demirel'e rağmen oyların ezici çoğunluğunu aynı partinin delegelerinden almıştı.

Ekonomi profesörü Çiller, "anladığı" konu olan iktisadi alanda değil, hiç anlamadığı askeri alanda, Kuzey Kürdistan'daki kirli savaşı daha da şiddetlendirme ve yaygınlaştırma anlamında "başarılı" oldu! Bu "başarıyı" da Genel Kurmayın taleplerini eksiksiz olarak yerine getirerek, kendisi Genel Kurmayı yönetmesi gerekirken, bir yıllık icraatı sonucu Genel Kurmayın hükümetteki memuru şeklinde davranarak sağladı. Genel Kurmay istedi o verdi; silahsa silah silah, paraysa para, kanunsa kanun. Çiller döneminde askerlerin bir dediği iki edilmedi. Hatta Genel Kurmay Başkanı Güreş'in görev süresinin ikinci defa uzatılması, Cumhurbaşkanı dahil geniş bir kesimin tepkisine rağmen Çiller tarafından savunuldu ve yeni bir siyasi kriz daha yaratıldı.

Çiller, hakim sınıfların çıkarları açısından, anlamadığı konu olan askeri alan dışında, başka hiçbir konuda başarılı olamadı. Özellikle ekonomik alanda ülke, ekonomi profesörü Çiller zamanında tam bir uçuruma sürüklendi. Milli gelir geriledi, yatırımlar durdu, iflaslar ve işten çıkarmalar had safhaya ulaştı. Yaklaşan seçimler yüzünden, aslında çoktan alınıp yürür-

lüğe sokulması gereken kararlar, oy kaygısı yüzünden alınmadı. Çiller hükümeti yarım yılda o kadar gözden düşmüştü ki, 27 Mart yerel seçimler öncesi, herkes Çiller'in büyük oy kaybına uğrayacağı, ikinci, üçüncü parti durumuna düşeceği, bu yüzden erken seçimlere hazırlanılması gerektiği hesabını yapıyordu. Hükümet krizinin çaresi olarak yerel seçimlerin ortaya koyacağı irade(!) bekleniyordu.

Fakat yerel seçimlerden Çiller'in partisi DYP, az bir farkla da olsa birinci parti olarak çıktı. Seçimleri kazanması beklenen ANAP ikinci parti, koalisyon ortağı SHP dördüncü parti, seçimlerin asıl galibi olan ve oylarını iki kat arttıran Refah da üçüncü parti olarak çıktı. Bu sonucun alınmasında, Çiller'in yaptığı seçim propagandasını iktisadi alandan askeri alana çekip, *"PKK'yı ezdik, eziyoruz, bana verdiğiniz oylar PKK'ya kurşun olacak"* şeklindeki şoven seçim konuşmaları büyük rol oynadı. Böylelikle Çiller, seçim engelini aşmış oldu...

Fakat, iktisadi ve siyasi olarak tam bir çıkmazın içinde bulunan Türk hakim sınıfları, bu durumun Çiller hükümeti ile aşılmasının imkanını pek görmüyorlardı ve varolan çelişkiler çeşitli vesileler ile su yüzüne çıkarılmaya başlandı. Siyasi tarihimize "mantı krizi" olarak geçen, TÜSİAD'ın, ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın onuruna verdiği yemekten sonra Yılmaz'ın *"işadamları hükümeti devirmemi istedi, benim devirecek gücüm olsa birgün durmam, şu andaki muhatap DYP grubudur"* şeklinde verdiği demeç, siyasi çevrelerde köklü bir dalgalanmaya yol açtı.

Bu demeci ile, hükümeti devirmeye kendi gücünün yetmediğini ifade eden Yılmaz, topu hükümetin gidişinden memnun olmayan ve "ana-yol" formülünü destekleyen DYP'lilere attı. Bunun üzerine koalisyon ortağı Karayalçın, Yılmaz'ın *"darbe tellallığı yaptığını, TÜSİAD'ın hükümeti devirmek için Yılmaz'a sipariş verdiğini"* belirtirken Çiller, *"bazı çıkar çevrelerinin hükümeti devirmek için savaş verdiklerini, bunların hıyanet ve delalet içinde olduklarını"* belirterek TÜSİAD ve Yılmaz'a çok ağır eleştiriler getirdi. Buradaki *"hıyanet ve delalet"* suçlamalarını kendi üzerine alan TÜSİAD, hükümete çok ağır bir cevap verdi.

Hakim sınıflar içinde çok etkili bir yeri olan işverenler klübü TÜSİAD, Mayıs ayı başında basının deyimi ile *"Çiller'e savaş açtı"*. Hükümete çok ağır eleştiriler getiren TÜSİAD Başkanı Halis Komili, *"Türkiye'nin savaş sırasında bile böyle bir kriz yaşamadığını"* belirterek, *"bu krizden çıkışın iki anahtarı vardır; hatasız uygulama ve güven ortamı, hükümet bu iki anahtarı da yitirmiştir"* diyerek, işverenler açısından Çiller defterinin aslında kapanmış olduğunu ifade etti. Bunun üzerine Çiller ve Karayalçın, TÜSİAD'a *"ihanete kadar varan"* şeklindeki çok ağır suçlamalarını yinelediler. Tüm bu gelişmeler sonunda, hükümetin olası alternatifleri üzerine hummalı bir tartışma yürütüldü.

Hemen hemen aynı günlerde, hükümet bir siyasi krizin daha içine girdi. Bu sefer sözkonusu olan, görevdeki Genel Kurmay Başkanının görev süresinin bir kez daha uzatılıp uzatılmamasıydı. Kürt ulusal hareketinin kanla bastırılmasında görev süresi boyunca Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş ile çok uyumlu bir çalışma yürüten Çiller, Güreş'in görev süresini bir çalışma dönemi daha uzatma taraftarıydı. Çiller'in bu niyeti yeniden bir krize yolaçtı. Devletin "başı" cumbaba Demirel, buna açıktan karşı çıkarak *"her askerin yerinin doldurulur"* olduğunu ifade etti. Buna karşı Güreş, *"her siyasinin de yerinin doldurulur olduğunu"* söyledi. Yılmaz da Güreş'in görev süresinin uzatılmasına karşı olduğunu açıkladı.

Bunun üzerine Çiller ile Demirel arasında, Güreş ve diğerlerinin de katılımıyla, kamuoyu önünde açıktan, kalma-gitme ve yetki kimde tartışmaları yürütüldü. Cumhuriyet tarihinde belki de ilk defa Cumhurbaşkanı ile Genel Kurmay Başkanı ve Başbakan, kamuoyu önünde bu derece açıktan birbirlerini eleştirdiler. Tartışmalar, Güreş'in *"1 Eylül'de gidiyorum"* açıklamasıyla, tartışma konusu ortadan kalktığından kendiliğinden bitti. Güreş, görev süresinin uzatılmasını talep etmediğini, görevinin 1 Eylül'de bırakıp, Marmaris'e, Evren'in yanına yerleşeceğini belirtti. Bu gidişle Marmaris galiba emekli faşist generaller diyarı olacak...

Güreş konusu kapandı fakat "devletin en üstünde"ki tartışmalar kapanmadı. Cumbaba ile Başbayan arasındaki zıtlıklar, Demirel'in yurtdışına yaptığı gezilerde, Başbakan ve yardımcısı tarafından bizzat uğurlanıp, karşılanmaması ile de devam ettirildi. Bu konuda hatayı düzeltip, devletin "şerefini" kurtarmak yine sosyal-demokratlara düştü. Karayalçın yaptığı açıklamada, *"Demirel'in haklı olduğunu"* söyleyerek, protokolde yaptıkları hatanın Çiller adına da olmak üzere özeleştirisini verdi.

Bundan sonraki Demirel ile Çiller arasındaki önemli tartışma noktası olarak karşımıza, Çiller'in şimdiki olumsuzlukların sorumlusu olarak sürekli kendi Başbakanlığı öncesi durumu göstermesi çıktı. Çiller son za-

manlarda sürekli olarak, iktisadi ve askeri alandaki olumsuzlukların sorumluları olarak kendi Başbakanlığı öncesi hükümetleri suçluyordu. Halbuki bizzat kendisi, bir önceki hükümette ekonominin gidişatından sorumlu devlet bakanıydı. Bu konuda da tartışmalar kamuoyu önünde hala açıktan yürümektedir.

Buna ilişkin olarak Demirel, "haklı" bir şekilde Çiller'e bir önceki hükümet ile ilgili eleştirileri dolayısıyla, onun da hükümetin üyesi olduğunu, beğenmiyorsa neden istifa etmediğini sormuştur. Örnekler çoğaltılabilir. Fakat hükümetin şu an içinde bulunduğu krizi ve kendi partisinin bile tam olarak hükümetin arkasında durmadığını göstermek için, bu kadar yeterlidir.

Devletin, Başbakan, Genel Kurmay ve Cumhurbaşkanlığı tarafından oluşturulan "en üstü"ndeki çelişkiler hiçbir zaman bu denli çatışmalar şeklinde kamuoyu önünde açıktan yürütülmemişti. Bu durum Türkiye'yi yönetenlerin içinde bulundukları çıkmazın, çözümsüzlüğün, yani derin siyasi krizin görüntülerinden en belirginidir.

Hakim sınıfların son zamanlarda en fazla üzerinde durdukları konulardan biri de; *"laikliğin elden gidiyor olması"* tehlikesidir. Durum öyledir ki, neredeyse Türkiye, laikliğe karşı olanlar ve laik düzeni korumak isteyenler olarak ikiye ayrılmıştır. TC'nin *"temel direklerinden biri olan laiklik"*, hiçbir zaman bugünkü kadar tartışma konusu olmamıştı.

Özellikle Refah Partisi'nin seçimlerde oylarını ikiye katlayarak %20'ye yakın oy alması karşısında, hakim sınıflar gürültülü bir *"laik düzene sahip çıkalım"* kampanyası başlattılar. Medya araçları üzerinden sürekli Atatürk'ün "gençliğe hitabesi" yayınlanarak, gençliğin *"üzerinde yükseldiği tarihi mirası tanıması ve ona sahip çıkması"* propaganda edildi.

Şeriat yanlıları toplum içinde ve devlet kademelerinde güç kazanmaktadır. Kemalist ideolojinin en ateşli savunucularından Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu öldürülmüş, bunların katilleri hala bulunamamıştır. 23 Nisan, 19 Mayıs gibi bayramlar devlet tarafından; 1 Mayıs ise, sendikalar tarafından, *"laik düzeni korumak"* için kullanılmıştır.

Kemalist anlamda "laik düzeni" korumak isteyen devletin karşısında, laikliğin tartışılmasını problem görmeyen "İkinci Cumhuriyetçiler"den, demokrasiyi "şeytan işi" sayıp açıktan "laik düzeni" yıkmak isteyen şeriat yanlılarına kadar epey geniş bir kesim vardır. Bu kesim arasında devleti en fazla düşündüren, oylarını %20'lere kadar çıkarmış olan Refah Partisi takımıdır.

Refah Partisi gibi şeriata "açık kapı" bırakan bir partinin iktidara doğru yürümesi, Türk hakim sınıflarının iç ve dış çıkarları açısından şu an uygun değildir ve bu gidişat mümkünse normal yollardan, yani mevcut kanunlar ile, veya mevcut kanunlar değiştirilerek, mümkün olmaz ise normal olmayan yollardan, yani askeri bir darbe ile (aslında bu yol Türkiye'de normal yollardan biridir!) engellenecektir. Kemalist hakim sınıfların mücadele ettikleri cephelerden biri de bu anlamda; kemalist "laik düzeni" koruma cephesidir.

Türk hakim sınıflarının epeydir mücadele ettikleri cephelerden biri de "bölücü"-milliyetçi cephesidir. Bu a-

Umudumuz piyangoya kaldı

SHP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın, hafta sonunu Niğde, Ürgüp ve Göreme'de geçirdi. Caddelerde dolaşıp yurttaşlarla görüştü. Bu arada Niğde'de belediye binası önündeki Milli Piyango satıcısını görünce dayanamadı ve bir bilet aldı. Bir yanda ekonomik çöküntü, diğer yanda sosyal demokratların iflah olmaz dağınıklığı, anlaşılan Karayalçın'ın da umutlarını yitirmesine neden olmuş. Piyangoda şansını denedi o da, bir onda umut vardı hâlâ...

UMUT...

Bir zamanlar
"Umudumuz
Karaoğlan"dı!
Sonra "umut"
Karayalçın'a bağlandı,
ama baksanıza o bile
kendinden ümidi kesmiş...
Artık "umudumuz
piyango!"...
Ama hayır! Ne
Karaoğlan,
ne Karayalçın,
ne piyango, emekçilerin
umudumuz olamaz...
Emekçilerin tek umudu;
özgür ve sömürüsüz
yarınları hazırlayacak
olan DEVRİM'dir!

◄ *17 Mayıs 1994, Hürriyet)*

landa da anayasada yer alan; *"devletin, milleti ve toprağı ile bölünmez bir bütün olduğu"* ve *"bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin Türk olduğu"* şeklindeki ırkçı, faşist maddelere karşı olan ve bunların değiştirilmesi için mücadele eden herkes, "bölücü" ilan edilmekte ve bunlara karşı en ağır metodlar ile bir savaş yürütülmektedir. Faşist anayasayı korumak için elindeki bütün maddi, manevi imkanları kullanan, uşak basını seferber eden devletin karşısında, esas olarak PKK'nın başını çektiği, şu an *"Kürtlerin kültürel haklarını kazanmak"* mücadelesine kadar geri adım atmış olan bir hareket vardır.

Devlet, elindeki bütün imkanları kullanarak insanları "bölücüler"-vatanını sevenler diye ikiye ayırmakta, "bölücü" dediklerinin üstüne en azgın terör ile gitmektedir. Bu uğurda Kuzey Kürdistan'da 10 yıldır kanlı bir savaş yürümekte, bu sorunu dile getiren aydınlar yüzlerce yıl hapis cezalarına mahkum edilmekte; HEP kapatıldı, DEP kapatılmak istenmekte, dışarıdan gelecek tepkilere rağmen, bu partinin seçilmiş milletvekilleri meclis kapısında yaka-paça tukuklanıp Devlet Güvenlik Mahkemesine teslim edilmektedir. Devlete en fazla zararı veren ve son 10 yılda onu en fazla uğraştıran ve hala bir çözüme ulaşılamayan alan bu alandır.

Toparlarsak; devlet, 10 yıldır süren ve faşist TC'yi, her dakikası büyük maddi, manevi kayıba uğratan Kuzey Kürdistan'daki savaş yüzünden, son zamanlarda gelişen kemalist "laik düzen", karşıtları ve varolan, gittikçe daha da derinleşen iktisadi kriz yüzünden, tüm bu problemlerin karşısında çözüm üretemeyen hükümet dolayısıyla tam bir siyasi krizin içine sürüklenmiştir.

Devlet, bir yanda "bölücü" dediği, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı savaşmaktadır. Diğer yanda kemalist "laik" düzeni yıkmak isteyenlere karşı savaşmaktadır. Bir diğer yanda ekonomi çökme noktasına gelmiştir. Fakat tüm bu sorunlar karşısına devlet, yekpare bir bütün olarak bile çıkamamaktadır.

Hükümete, bizzat kendi partisinden bir grubun ve Cumhurbaşkanının bile güveni kalmamıştır. Ana muhalefet lideri, *"güçleri olsa birgün bile bu hükümeti düşürmek için kaybetmeyeceklerini"* söyleyip topu "anayol" taraftarı DYP'lilere atmaktadır. Sosyal-demokratlar, bırakalım şu andaki iktidara alternatif olmayı, kendi içlerinde birleşip, kendi iç sorunlarını bile halletmekten acizler. ANAP, seçimlerden ikinci parti olarak çıkmanın şoku ile meşgul, yeni arayışlar içinde. Erbakan da *"kadayıfı fırına sürüp"* iktidara *"kanlı mı, yoksa seçimle mi?"* geleceklerinin hesabını yapmakla meşgul. Yani Türk hakim sınıflarının içinde bulundukları ortam; tam bir siyasi fiyasko!

Fakat ne yazık ki, bu siyasi fiyasko ortamından yararlanacak, bu uygun ortamdan devleti hakim sınıfların başına yıkacak sınıf olan işçi sınıfının devrimci sınıf hareketi bugün çok zayıf! İşçi sınıfının çoğunluğu sendikal alanda bile örgütlü değil! Bu nedenle bugün Türk hakim sınıflarının içinde bulunduğu bir kriz değil, esasta kendi başlarına açtıkları bir siyasi krizdir. Ve görünürde bu krizi devrim ile hakim sınıfların başına yıkabilecek bir güç olmadığından, hakim sınıflar bu krizi de kendi içlerindeki dalaşmalar sonucu aşacaklardır.

Fakat sömürü düzeni devam ettiğinden, bu krizi bir başka kriz izleyecektir. Görev, bu krizlerden devrimci bir şekilde yararlanması gereken sınıf olan işçi sınıfını örgütlemektir. Görev, bu krizlerden çıkmak, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte faşist düzeni yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek Bolşevik Parti'yi yaratmaktır.

Sömürü düzeni devam ettiği sürece, halkımızın hiçbir temel sorununa çözüm getirilemeyecek, Kürdistan'a özgürlük gelmeden Türk halkı da özgürlüğüne kavuşamayacaktır. Bu anlamda görev, tüm bu kötülüklerin, sömürünün, ulusal baskının kaynağı olan faşist düzeni yerle bir etmekten geçmektedir.

Faşist düzeni demokratik halk devrimi ile yerle bir edip işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik halk iktidarını kuracak, oradan sömürünün kökünü kazıyacak olan sosyalizme yürüyecek, oradan da "herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre" ilkesini bayrağına yazacak olan komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek güç, Bolşevik Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır.

Bu bilinçle Bolşevik Parti inşası mücadelesine omuz ver! Bu bilinçle Bolşevik Parti saflarına katıl! Katıl ki, bu sömürü düzeni, işçi sınıfı önderliğinde halkın yükselen mücadelesi ile başlarına yıkılsın. Katıl ki, zam, zulüm, sömürü, işkence ve faşizm son bulsun!

Kahrolsun sömürü düzeni!
Yaşasın Sosyalizm!

25.05.1994 ◄

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

Çiller'in "ekonomi" paketi tüm emekçileri vurdu!

Emekçi kadınları daha da vurdu!!!

TANSU Çiller TC tarihinin ilk kadın Başbakanı olarak hükümetini kurduğunda, yaratılan havayla, geniş kadın yığınları içerisinde ister istemez bir umut belirmişti.

Gençti, güleçti, ekonomi profesörüydü ve en önemlisi kadındı. Erkeklerin beceremediğini belki o becerebilir, ekonomi bilgisiyle "kadın elini" birleştirip çivisi oynamış ekonomiyi düzeltebilirdi... Egemenlerin borazanı medya, bu sefer de kadın başbakana oynuyor ve burjuva kadın hareketinin sözcüleri bu koroya katılıyordu. Bu hava emekçilerin hanelerinde de etkisini gösteriyordu. Hayatın her alanında aşağılanıp horlanan kadınların özgüveni bir nebze olsun artmıştı. "Elinin hamuruyla..." diye başlayan bildiğimiz tekerleme sahibinin ağzına tıkılıyordu. Artık bir "Başbayanımız" vardı!

Film çabuk koptu! Beslenen umutlar boş çıktı, yükselen özgüven ibresi

1 Mayıs'ta kadın emekçiler...

Vurgun ve talan paketine karşı işçi -memur-ev kadını emekçilerin eylemlerinde haykırdığımız öfkemizi, kalıcı örgütlülüğümüzle pekiştirmenin zamanıdır! "Kadın elleri"ni acımasızca sömüren ve horlayan kapitalist barbarlığa karşı mücadele, işçi ve emekçi kadınların kendi kurtuluşu için mücadelesidir!

eskisinin de altına düştü. "Evine dön, Sülo, Turgut!" demediler ama, "Evine dön, Tansu!" diyen çok!

Sınıf bilinçli kadın ve erkek işçiler, emekçiler, sorunun kadın ya da erkek başbakanda yatmadığının, faşist TC devletine bir kadının mı, yoksa bir erkeğin mi başbakanlık yaptığının, işçi ve emekçi kitlelerin yaşam ve mücadele koşulları açısından hiçbir şey değiştirmeyeceğinin elbette bilincindeydiler. Sorun ne "kadın eli hamaratlığı" nda, ne de "eksik etek beceriksizliği" ndeydi, sorun, işçi ve emekçi kitlelerin emeğinin ve ülkenin tüm kaynaklarının emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçilerine peşkeş çekilmesindeydi. Ve hayat, sermayenin cinsiyeti olmadığı sözünü bir kez daha doğruladı. Çiller hükümeti de işçi ve emekçileri vurdu! İşçi ve emekçi kadınları daha da bir vurdu!

IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla dayatılan "devleti küçültme - özelleştirme" politikaları, 70'li yılların sonundan itibaren TC'nin gündemine oturtulurken, Çiller başkanlığındaki DYP-SHP koalisyonu, bu işi artık "ya bitirme, ya da bitirme" görevine talip oldu.

"5 Nisan Paketi", IMF ve Dünya Bankası'nın isteği doğrultusunda, sermayenin işçi ve emekçi yığınlara karşı yoğun saldırısını her ne pahasına olursa olsun uygulamaya koyma kararlılığının ifadesidir. İşçi ve emekçi kitlelerin işten atılması, daha büyük oranda işsizler ordusunun saflarına itilmesi, pahalılık ve yoksullaşma, çalışma koşullarının kötüleşmesi ve reel ücretlerin daha da düşmesi, sendikaların tasfiyesi ile işçi ve emekçilerin örgütlenme ve dayanışmasının temellerinin yok edilmesi... işçi ve emekçi kitlelere çıkartılan fatura işte budur! Ve bu faturadan işçi ve emekçi kadınlara önemli bir pay düşmektedir.

Her ekonomik kriz döneminde olduğu gibi şimdi de çalışma hayatından ilk dışlananlar işçi ve emekçi kadınlardır. Kamu sektöründe maaşlı olarak çalışanların yaklaşık üçte birini kadınların oluşturduğu, yine örneğin sağlık hizmetlerinde ağırlıklı olarak kadınların çalıştığı bilindiğinde, "devletin küçültülmesi - özelleştirme" politikasının özelde emekçi kadınları vurduğu ve vuracağı açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. İşçi ve emekçi kadınlar iş yasası kapsamındaki son istihdam alanlarından da dışlanmayla karşı karşıyadır.

Ancak emekçi kadınları tehdit eden salt "özelleştirme" de değil. Ekonomik kriz, özel sektörde de işçi kıyımını gündeme getiriyor ve burada da ilk "eve gönderilenler" yine kadınlar oluyor. Nedeni açık: Kapitalistler bir taşla iki kuş vurmayı hedefliyorlar. Emekçi kadın işten atıldığında, "işsiz" değil, "ev kadını" statüsüne dahil ediliyor ve böylelikle kitlesel işsizliğin boyutlarının gizlenmesini olanaklı kılıyor ve ikincisi, işverenler, genelde örgütlülük düzeyi düşük olan kadınların daha az direneceklerini varsayıyorlar. İşte bir örnek: Abdi İbrahim İlaç Sanayii ve Ticaret A.Ş.'nin topluca işten attığı kadın işçiler işverenin umduğunun tersine direniyor ve şunları açıklıyorlar:

"Olayın bu kadar büyüyeceğini sanmıyorlardı herhalde. Bu işi sessizce bitirebileceklerini sanıyorlardı. Bizi ekonomik kriz bahanesiyle çıkardılar, ama işyeri 24 saat çalışıyor."

"Bizden önce birlik oluşturmasınlar diye tek tek atıyorlardı. Ama çoğumuz kadın olduğu için «Bunlar zaten bir şey yapamaz» diye düşünmüş olacaklar ki, 10 kişiyi birden attılar." (Gazeteler)

Ekonomik krizle elele yürüyen kitlesel işsizlik işçi ve emekçi kadınların yeni çalışma alanlarına girmelerini neredeyse imkansız kılarken, uzun bir dönemden beri gündemde olan kadın emekçilerin sendikasız, güvencesiz, belirsiz, son derece kötü çalışma koşullarına sahip ve düşük ücretli, iş yasası dışı alanlara itilmesi eğilimini güçlendiriyor. "Ya eve, boş mutfağa, açlığa dönersin, ya da azgınca sömürülmeyi kabul edersin!" Bugün işçi ve emekçi kadınların karşı karşıya bırakılmak istendikleri birbirinden kötü ikilem bu!

Ekonomik kriz, kadının "doğal mesleği"nin "ev kadınlığı" olduğunun daha yüksek sesle telafuz edilmesine yolaçarken, ücretsiz sömürüye tabi ev kadınını da acımasızca vurmaktan geri kalmıyor.

Adı "5 Nisan Paketi" olarak geçen vurgun ve talan paketinin açıklanmasının hemen ardından yağmur gibi inen zamlar, önce emekçilerin mutfağını ve bu mutfakta bir ömür geçiren kadını etkiledi. Mutfak masrafı olarak ayrılan ve her geçen gün daha da küçülen cüzi miktarla, enflasyona endeksli tencereyi doldurmak, emekçi kadının hiç bitmeyen derdi. Çocuklarını doyurmak için kendi boğazından kesmesi de artık fayda etmiyor, kuru ekmeğe talep gitgide büyüyor. Daha ucuz ekmek için kadınlar, ellerinden "mutfak masrafına katkı" amacıyla düşürmedikleri elişleriyle Halk Ekmek büfeleri önünde saatlerce kuyrukta bekliyor. Ne "kaderdir" ki, aile bütçesine katkı için sarfettikleri emekleri, yoktan var etmek için bütün gün didinmeleri işten dahi sayılmıyor, adları "kaşık düşmanı" olarak kalıyor.

Ekonomik krizin emekçi kadınlara çıkardığı fatura yine ağır!

Ancak yakınmanın, şikayetlenmenin, kadın cinsinin tarihsel yazgısına sitem etmenin bir faydası yok!

Her kriz döneminde aynı çileleri çekmek istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz.

Vurgun ve talan paketine karşı işçi-memur-ev kadını emekçilerin eylemlerinde haykırdığımız öfkemizi, kalıcı örgütlülüğümüzle pekiştirmenin zamanıdır!

"Kadın elleri"ni acımasızca sömüren ve horlayan kapitalist barbarlığa karşı mücadele, işçi ve emekçi kadınların kendi kurtuluşu için mücadelesidir!

15.05.1994 ◄

Sömürü sisteminin islami ifadesinden başka birşey olmayan sahtekarlık:

"Adil düzen"!

REFAH Partisi'nin, 27 Mart'ta yapılan genel yerel seçimlerde, oylarını bir önceki genel yerel seçimlere göre neredeyse ikiye katlayarak %20'ye yakın oy alması, geniş siyasi çalkantılara yol açtı.

Bazılarına göre bu, *"demokrasinin gücünü gösteriyordu"*. Çünkü Refah, anayasal düzeni kabul etmiş, yasal çerçeveler içinde çalışma yürüten bir partiydi, hem onlar da "bizim insanlarımız"dı, *"beğenmesek de demokrasinin kuralları gereği kabul etmemiz, saygı duymamız gerekir"*di. vs.

Diğer bazılarına göre ise, Refah'ın yükselişi, *"laik, demokratik cumhuriyetin varlığını tehdit ediyordu"*. Refah, seçimleri gerçek hedefi olan şeriat düzenine ulaşmak için sadedece bir kaldıraç olarak kullanıyordu. Seçimlerden sonra üzerinde en fazla tartışılan konu bu oldu. Refah, tehlikeli miydi? Tehlikeli ise ne kadar tehlikeli idi? Refah'ı durdurmak için ne yapılabilirdi? vs.

Bu konuda hemen kamuoyu araştırmaları yapıldı, *"acaba ordu darbe yapmayı düşünüyor muydu?"* Refah'lı Belediye Başkanlarına, göreve başladıktan sonra en fazla sorulan sorular; *"genelevlerin ne olacağı?"*, *"içki yasağı gelip gelmeyeceği?"*, *"otobüslerin haremlik selamlık diye ayrılıp ayrılmayacağı?"* şeklindeki, meselenin "özünü" çok iyi "kavramış" ve "nitelikli" sorulardı. Bu gibi soruları, Refah'lı İstanbul Belediye Başkanı Tayyip Erdoğan, *"daha ciddi şeyler ile ilgilenin"* diye yanıtladı.

Dergiler okuyucularını Refah'lı Belediye Başkanlarının olası uygulamaları konusunda "aydınlatarak", onları başlarına gelebilecek fenalıklar konusunda "uyardılar". Sansasyon dergilerinin de esas olarak üzerinde durdukları konular, genelevlerin ne olacağı, mini etek giyilip-giyilmeyeceği, içkili eğlence yerlerinin durumu, Taksim'e cami yapılıp-yapılmayacağı, hey kellerin geleceği, resmi nikah-imam nikahı gibi konulardı.

Fakat tüm tartışmalar içerisinde üzerinde herkesin birleştiği, kesin olan bir nokta vardı ki, o da Refah Partisi, yerel seçimlerde çok az bir farkla %20'ye yakın oy alarak ve geçen seçimlere göre oylarını ikiye katlayarak seçimlerden en kârlı çıkan parti konumundaydı. İstanbul, Ankara gibi, Türkiye'nin en büyük ve siyasi, iktisadi, kültürel hayatın en canlı olduğu iki şehrinde büyük şehir Belediye Başkanlıklarını Refah'ın adayları kazanmışlardı.

Refah'ın bu denli başarılı olmasında rol oynayan faktörlerden birincisi düzenin kendisidir. Emekçiler üzerinde vahşi bir sömürünün hüküm sürdüğü; köylünün sattığı ürün karşılığında masraflarını bile çıkaramadığı; yetişkin her iki kişiden birinin gerçek anlamda işsiz olduğu; üniversiteye girmenin sorun olduğu, bitirenlerin de iş bulamadığı; iktisadi canlanmaların, sadece zenginlerin daha da lüks içinde yaşamalarına yaradığı; Türk olmayan herkesin barbar bir milli baskı altında yaşadığı; çevre sağlığının sorun olarak bile görünmediği bir ülkedir Türkiye!

Ve gelen iktidarlardan hiçbiri bu sorunlara çözüm getirememiştir, getiremeyecektir de! Çünkü, iktidara gelen partiler, seçim konuşmalarında bir dizi vaatlerde bulunsalar da, esas olarak "mutlu azınlık" hakim sınıfların çıkarlarını korumak, kollamak için gelirler işbaşına. Bu yüzden de seçmenlerin gözünde, aslında partiler arasında pek fark yoktur. Son yıllarda en büyük "parti" olan seçimlere katılmayanlar, bu durumun ifadesidir.

İşte geniş seçmen kesimleri açısından kredisini tüketmiş olan merkez sağ ve "sol" partilere karşı duyulan bu tepkiyi Refah, çok iyi kullanmıştır. Refah Partisi, tüm partileri "düzen partisi" olarak eleştirerek, sürekli kendini bu partilerden ayırmıştır. "Adil düzen" sloganı altında adil olmayan iktidar partilerine karşı bir program oluşturmuştur. Programında, iktisadi ve sosyal alanda "sol" taleplere de yer vererek, bunları islami bir kalıp içinde sunarak geniş kesimleri hedeflemiştir. Böylelikle Refah Partisi, "düzen" partilerinden umudu kalmayan geniş yığınlar için, düzen partilerine karşı bir "alternatif" oluşturuyordu!

Refah'ın bu başarısında, sürekli iktidarda olan partilerin yukarıda saydığımız sorunlar karşısında, geniş kesimler açısından çözüm üretemez durumda olmaları, büyük rol oynamış, Refah kendini "düzen dışı" göstererek, tepki oylarının büyük bir bölümünün kendine akmasını sağlamıştır.

Refah'ın başarılı olmasının neden

lerinden bir diğeri de, iktidardaki hakim sınıf partilerinin bu çözümsüzlüklerinden yararlanacak güçlü bir devrimci partinin veya hareketin yokluğudur. Aslında yukarıda sıraladığımız etmenler, tam da devrimci bir hareketin gelişip güçlenmesi için uygun ortam sağlamaktadırlar. Fakat ülkemizde şu an bu olumsuzluklardan, çelişkilerden yararlanıp, işçilerin, emekçilerin, köylülerin, halkın tepkisini, öfkesini, mücadelesini kendi kanallarına akıtabilecek güçte komünist bir parti yoktur.

Böyle bir partinin veya güçlü devrimci hareketin yokluğundan oluşan boşluktan, bugün ne yazık ki Refah gibi dinci yapılanmalar yararlanmaktadır. 12 Eylül askeri faşist cuntası, esas olarak bütün gücü ile devrimcilerin üzerine saldırmıştır. İdamlar, işkenceler, zindanlar ile devrimci hareket yok edilmek istenmiştir. Devrimci hareketi yok etmede din, bir silah olarak kullanılmış, faşist cunta şefi Evren, konuşmalarına yer yer kurandan ayetler ile başlamıştır. Orta dereceli okullarda din dersi zorunlu hale getirilmiş, yurtdışındaki din görevlilerinin bir bölümünün maaşları, amacı dünyada şeriat egemenliği kurmak olan Suudi Arabistanlı Rabıta örgütü tarafından ödenmiştir.

Kısacası 12 Eylül cuntası zamanında devrimci hareket ezilirken dini hareketler beslenmiştir. Bunun yanında devrimci örgütlerin kendi içinde parçalanmışlıkları, uyguladıkları yanlış siyasetler yüzünden halka güven verememeleri, onların güçlü oldukları mahallelerde bile silinip gitmelerine yolaçmıştır. Şu an, Refah'ın seçimi kazandığı bir dizi işçi semti, gecekondu mahallesi, eskiden devrimcilerin çalışma yürüttüğü ve etkin oldukları yerlerdir. Bu anlamda Refah'ın başarısında, devrimcilerin başarısızlıklarının da rolü az değildir!

Aslında seçimler öncesi ülkenin durumu, "sol" olarak ortaya çıkan diğer partiler için de uygun bir durumdu! Fakat "sol" partiler bu durumdan yararlanabilecek durumda değildi. En büyük "sol" parti olan SHP, hükümetin koalisyon ortağıdır, aslında DYP'nin maşasıdır demek doğru olur, çünkü iki senelik icraatları sonucunda SHP'de isminden başka hiçbir şey "sol" kalmamıştır. Devletin "yüce çıkarları" gereği, hükümet ortağı DYP'nin, işçi ve halk düşmanı hiçbir kararını engelleme cesareti gösteremeyen SHP, seçimlerde büyük oy kaybına uğrayarak, DYP, ANAP ve Refah'ın ardından ancak dördüncü parti olabilmiştir.

Bütün krizin yükünün emekçilerin ve yoksulların sırtına yüklenmesinden başka bir anlamı olmayan "istikrar paketi"nin altına imza atan ilk sosyal-demokrat parti olarak SHP, kitleler içinde umut olma niteliğini tamamen yitirmiştir. Diğer "sol" geçinen partiler ise, kendi tekkelerini, her zaman halkın çıkarlarından üstün gördüklerinden, bırakın umut olmayı, kendi aralarında birleşmeyi bile başaramamaktadırlar. Refah'ın güçlenmesinde, devrimcilerin güçsüzlüğü ve "sol" geçinen partilerin beceriksizliği, bu durumdan Refah'ın yararlanarak güçlü çıkmasında, diğer önemli rolü oynamıştır.

Fakat Refah'ın bu kadar güçlenmesinin sebepleri sadece bu etmenler değildir. Refah, seçimlere en iyi, en örgütlü hazırlanarak ve seçimlerde en fazla para harcayarak, bir anlamda bu başarıyı "hak etmiştir". Bütün diğer büyük partiler, seçimlerden nasıl olsa yine büyük parti olarak çıkacakları varsayımının rahatlığı içinde, seçim hazırlıklarını, seçimlerden bir ay önce ile sınırlandırırlarken, Refah Partisi bir sene önceden çok örgütlü bir çalışma içine girmiştir.

Genel merkezde bir seçim komitesi oluşturulmuş ve bu komitenin saptadığı çalışma yöntemleri, ilkeleri, biçimleri bütün illere iletilmiştir. İl merkezlerinde, genel merkezden gelen direktifler somutlaştırılarak buralarda il seçim komiteleri oluşturulmuştur. Bu yöntem ile en küçük mahalli birimlerde bile, Refah seçim komiteleri oluşturulmuştur. Buraya kadar yapılanlar, diğer partilerin de yaptıklarına benzeyebilir, fakat benzerlik görüntüdedir. En küçük birimlerde, mahallede oturan bütün kişiler üzerinde tartışılmış ve insanlar Refah'lı, Refah'a yakın, Refah'a kazanılabilir, Refah'a kazanılamaz diye gruplara ayrılmıştır.

Bundan sonra çalışmanın ağırlığı Refah'a yakın ve kazanılabilirler üzerinde yoğunlaştırılmıştır. Tek Tek bütün evler dolaşılıp, Refah programı anlatılmış, yoksullara içlerinde giyecek, yiyecek olan Refah paketleri dağıtılmıştır. Bazı yerlerde bu gruptan insanlara, içinde para bulunan zarflar dağıtılmıştır. Kadınlar gününde Refah'lı kız çocukları, tek tek evleri dolaşarak kadınlara bir kırmızı karanfil ve Refah broşürü hediye etmiştir vs. Seçimlerde bilgisayar tekniğini en fazla ve en yararlı yine Refah'lılar kullanmıştır. Refah Partisi, sadece İstanbul'da 32 merkezi kapsayan bir bilgisayar ağı kurmuş, bu bilgisayarlara mahallelerde elde edilen bütün bilgiler kaydedilmiş, buna uygun olarak tüm çalışmaları koordine eden bir yöntem izlenmiştir. Örneğin, seçim günü seçmen kartınızı kaybederseniz veya sandığınızı bulmakta güçlük çekerseniz, yapacağınız tek iş en yakın Refah bürosuna uğramaktır. Burada siz çayınızı yudumlarken, anında bütün işlemler yapılıyor ve çayınız bittiğinde Refah Partili motorize ekipler tarafından oyunuzu kullanacağınız sandığa ulaştırılıyorsunuz!

SEÇİMLERDE en fazla harcamayı yapan parti de Refah'tır. Refah'ın seçim bütçesi 3.5 trilyondur, onu 3 trilyon ile DYP, 2.1 trilyon ile ANAP takip etmektedir. Seçimlere "sol" adına katılan SHP, CHP ve DSP'nin toplam bütçesi 1.17 trilyondur. Refah Partisi, sadece İstanbul seçimleri için 1 trilyon harcamıştır. Tüm bu olgular değerlendirildiğinde Refah'ın başarısının tesadüfi olmadığı görülür.

Refah Partisi, kendi dışında gördüğü diğer "düzen partileri"nin çözümsüzlüğünden, devrimcilerin güçsüzlüğünden, sosyal-demokratların bölünmüşlüğünden ve beceriksizliğinden yararlanarak ve fakat kendisi de seçimlere çok iyi, örgütlü hazırlanıp, en fazla parayı harcayarak seçimlerden başarıyla çıktı.

Daha şimdiden Refah'ın yükselişinin nasıl durdurulacağı üzerine hesaplar yapılmaktadır. Akla ilk gelenler ve önerilenler, seçim sisteminin değiştirilip iki aşamalı seçime geçilmesi, merkez sağ ve "sol" partilerin birleşip, bölünmeden kaynaklanan oy kaybının giderilmesi; hiçbiri işe yaramazsa, son çare olarak Cezayir'de olduğu gibi askeri darbenin gündeme getirilmesidir!

Türk hakim sınıflarının, kemalist-faşist diktatörlüğü iç ve dış çıkarları gereği, Refah'lı bir iktidarı herhalükarda engelleyecektir. Bunu bilen Erbakan'ın, Refah'ın iktidarı almasının kesin olduğunu, kesin olmayanın sadece bu işin "kanlı mı yoksa kansız mı olacağı"nı belirtmesi, büyük çalkantılara yolaçtı ve Erbakan ifade vermek üzere Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne çağrıldı.

Kendisine oy veren kesimler açısından, şu anki "haksız düzenin" bir "alternatifi" olan ve denenmediği için, ne kadar adaletsiz olduğu geniş kesimler tarafından görülmeyen "adil düzen" programı, sömürü sisteminin islami laflar ile süslenip, emekçilerin, yoksulların gözünü boyamada kul-

lanılan bir sahtekârlıktan başka bir şey değildir.

Bu taktik, diğer ülkelerde de uygulanmış, iktidara gelmeden bir dizi olumsuzluğa, yer yer "sol" programlardan çalınma çareler ile cevap verilmiş, emekçilere cennet vaat edilmiş, fakat iktidar alındıktan sonra emekçilere kan kusturulmuştur. Bunun en yakın örneği İran'da yaşandı ve hala yaşanmaktadır. Şeriat hükümlerine göre yönetilen Sudan, Suudi Arabistan gibi ülkelerin de durumu ortadadır. Bu ülkelerde işçiler emekçiler sefalet içinde yüzmektedirler. Siyasal ve iktisadi örgütlerini kurmaları yasaktır. Kadının yeri, ahırdaki öküzden de geridedir, miras hakkı yoktur; mahkemelerde ancak iki kadının söylediği bir erkeğin söylediği değerdedir. Boşanma hakkı sadece erkeğe aittir. Erkek, maddi durumu müsait ise istediği kadar kadınla evlenebilir.

Refah, daha iktidara gelmeden bile, bir dizi noktada ne kadar adaletsiz olduğunu göstermiştir. Refahlı Belediyeler, 20 yıllık işçileri kapının önüne koyup, Belediye kadrolarını "takunyalılar" ile doldurmuşlardır. Refahlı İstanbul Belediye Başkanı Erdoğan, kaçak yapı yapmaktan "sabıkalı"dır.

Faizciliği her fırsatta mahkum eden ve bütün iktisadi kötülüklerin kaynağı olarak gösteren Refah'ın kendisi faizden en fazla yararlananlardan biridir. En son ortaya çıkan "Mercümek skandalı" ile bu, resmi olarak da belgelenmiştir.

Bosna'ya yardım diye toplanan paralardan sadece 65 milyarının batan üç banka ile birlikte açığa çıkması, Refah'ın ne kadar ikiyüzlü olduğunu gösterdi. Refah Partili Mercümek'in, özellikle yurtdışında bir nevi banka gibi çalıştığı; insanlardan dini ve milliyetçi duyguları sömürülerek trilyonlar topladığı, bu paraların Bosna'ya falan değil, şeriat devletine giden yolda kullanılmak için Türkiye'ye aktarıldığı; durduğu yerde değer kaybetmemesi için de lafta çok karşı olmalarına rağmen, faize yatırıldığı ortaya çıktı. Aslında 65 milyar sadece batan bankalara yatırılan miktardır. Mercümek'in 8 trilyona yakın parayı kullandığı tahmin edilmektedir.

Bunların siyasi olarak örnek düzen olarak gösterdikleri Osmanlı toplumunun veya Muhammed zamanının da örnek alınacak hiçbir yanı yoktur. Osmanlı İmparatorluğu, kılıç zoru ile genişleyen, yoksulların sadece vergi alınacağı ve asker lazım olduğu zaman hatırlandığı toplumdur. İslamın ilk yayılma dönemlerinde zayıf olduğu dönemlerde kullandığı "senin dinin sana, benimki bana" şeklindeki "barışçı"(!) mesaj, islamın güçlenmesi ile yerini "cennet kılıçların gölgesindedir" anlayışına bırakmıştır. Zaten cihad, islami anlayışa göre ebedidir, yani bütün insanlar müslüman yapılana kadar devam edecektir. Kan ve şiddet, islamın ayrılmaz yol arkadaşlarıdır.

Muhammed, kendine küfreden Yahudi bir şairi öldürtmüş, ayrıca Yahudi kabileden 700 erkeğin boğazını kestirip, çukurlara attırmıştır. Ebubekir, kendine başkaldırıp islamdan dönen 18 kabilenin hemen hemen bütün erkeklerini ateşte diri diri yakmıştır. Muhammedin ünlü komutanı Halit Bin Velid, insanları şiş kebab usulü ateşe atmak ve kelle uçurmak ile ünlüydü. İslam orduları, 40 bin Türk gencini asarak, Kürt bölgesinde Nusaybin'den Diyarbakır'a kadar her ağaca bir insan asarak ilerlediler. İslam orduları girdikleri yerlerde hızlı çözüm istiyorlardı, bunun için insanlardan ya üç gün içinde islamı seçmelerini, ya da kellelerini istiyorlardı. İslamın yayılmasının temelinde işte bu şiddet vardır. Osmanlı toplumu da daha değişik değildir.

Osmanlılar, çevrelerindeki müslüman ve hristiyan toplulukları kılıç zoru ile yenerek yükseldiler. İstanbul, Türkler tarafından işgal edildiğinde, askerler Fatih'in izni ile üç gün boyunca kadınların, çocukların ırzına geçtiler, yükte hafif pahada ağır her şeye el koydular. Fatih, iktidar çatışmasını kökünden halletmek için bütün kardeşlerini öldürttü ve bu, ondan sonraki padişahlar tarafından gelenek haline getirildi.

Bu dinci faşistlerin geçen yıl Sivas'ta 37 aydını yakmaları, tesadüf veya insanların galeyana gelmesi vs. değildir. Şiddet ve kan, islamın temelinde vardır ve ayrılmaz yol arkadaşıdır. Temelinde kan ve ateş yatan bu toplumlar mı şu an içinde bulunduğumuz sorunları çözmede bize örnek olacak? Hadi canım sende, bunlar olsa olsa tarihte "barbarlığın rolü" konulu bir derse malzeme olabilirler...

Toparlarsak, Refah Partisi'nin "adil düzeni", program itibarıyla, kendisini onlardan farklı gösterdiği diğer düzen partilerinin programından özde bir farkı olmayan, sömürü sisteminin islami laflarla ifadesi olan, emekçiler açısından adaletsiz bir programdır. Refah'ın bize altın tepsilerde sunduğu ortaçağ karanlığı, emekçilerin iktidarı almalarında onların yolunu aydınlatamaz. Tam tersine onları din afyonu ile uyuşturarak, sömürü düzeninin uysal köleleri durumuna sokar.

Refah'ın "adil düzeni", işçiler, emekçiler açısından kurtuluş değil, tam tersine bugünkünü de aratır bir sömürü ve en koyu dinci faşist diktatörlüktür. Kuşkusuz böyle bir diktatörlük, bugünkü kemalist faşist diktatörlüğün de sonu olur. Bu yüzden bir şeriat iktidarı, bugünkü kemalist faşistler açısından da istenmeyen, korkutucu bir şeydir.

"Din", kemalist faşistler için kendi iktidarlarını koruma ve sağlamlaştırmanın aracı olarak kullanıldığı ölçüde, kendileri kontrol edebildikleri ölçüde iyidir. Kemalist faşist diktatörlüğü yıkmayı da hedefleyen şeriat, onlar açısından öcüdür, kötüdür. Refah'ın yükselişi bu yüzden kemalist faşistleri oldukça rahatsız etmiş görünmektedir.

Onlar şimdi, emekçi halk yığınlarını laiklik, laik devlet konumu ortak paydası etrafında birleştirip, bütün mücadeleyi laik-şeriatçı çerçevesi içine yerleştirmeye çalışmaktadır. Halktan bugünkü devleti "şeriat" tehlikesine karşı koruma ve savunması istenmektedir. Diğer yandan şeriatçılığa karşı, açık ırkçı akımlar da desteklenip, güçlendirilmektedir. Bütün bu gelişmeler emekçi yığınlar açısından yine kırk katır mı/kırk satır mı? tercihine zorlanmadır. Bu zorlanma red edilmek, "Ne sahte laik kemalist faşist diktatörlük, ne de şeriat! Tek yol devrim!" denmek zorundadır.

REFAH Partisi'nin diğer düzen partilerinden özde bir farkı yoktur. Onların hepsi, değişik gerekçe ve yöntemler ile olsa da, kapitalist sömürü düzeninin bekçisi ve sürdürücüsüdürler.

Emekçilerin gerçek kurtuluşu, Refah'ın adaletsiz "adil düzeni"nden veya diğer kaşarlanmış burjuva partilerden umut bekleyerek değil, tüm partileri ile bu düzeni devrimle yerle bir edip, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kurmaktan geçmektedir.

Bolşevik Parti önderliğinde işçi sınıfı, eninde sonunda bu görevini yerine getirecek, sömürünün kökünü kurutacak olan sosyalizmin yolunu açacaktır. Bu bilinçle Bolşevik Parti inşa mücadelesine omuz verelim!

Kahrolsun adaletsiz, adi "adil düzen" palavrası! Kahrolsun sömürü düzeni! Ya Sosyalizm, ya barbarlık!

20 Mayıs 1994 ◄

İstanbul'un işgalinin 541. yıldönümü!

29 MAYIS 1994, işgal edildiği tarihteki adıyla Kostantinopel'in, 1930'dan sonraki adıyla İstanbul'un Türkler tarafından ele geçirilişinin 541. yıldönümüdür.

Bu vesile ile her yılın Mayıs ayının sonunda, İstanbul'u "feth" ede ede bir türlü bitiremeyen gericiler tarafından gürültülü bir şekilde "Fetih Günleri" düzenlenir. Bu gericilerin gözünde İstanbul'un ele geçirilmesi, müslüman Doğu'nun hristiyan Batı'ya karşı elde ettiği zaferlerin (!) en büyük ve önemlilerinden bir tanesidir!

İşin aslı ise İstanbul'un, biri çökmekte olan, diğeri ise yükselmekte olan iki barbar, despot güç arasında el değiştirmesinden başka bir şey değildir. İstanbul, Türkler tarafından ele geçirilmeden önce Bizans'ın başkenti idi. Bir zamanlar Adriyatik'ten İran'a kadar çok geniş bir alana yayılı olan Bizans, 15. yüzyıla gelindiğinde en zayıf dönemini yaşıyor ve imparatorluk sınırları İstanbul'un yakın çevresi ile sınırlı kalıyordu. 5. yüzyılda altın çağını yaşayan ve yarım milyon nüfusu ile zamanının en büyük şehri olan İstanbul, 1450'lere gelindiğinde bir harabeye dönmüş ve nüfusu 50 binin altına düşmüştü.

II. Mehmet'ten önce İstanbul'u altı kez kuşatan fakat ele geçiremeyen Osmanlılar, 5 Nisan 1453 sabahı 80-100 bin arası olduğu tahmin edilen bir askeri güç ile İstanbul'un kapılarına dayandılar. Bu gücün karşısında İstanbul'u savunmak ile görevli 8-9 bin arasında Bizans askeri vardı. Yaklaşık iki ay süren şiddetli çarpışmalar neticesinde şehir 29 Mayıs 1453 günü Türklerin eline geçti. Şehrin işgalinden sonra "Fatih" ünvanını alan II. Mehmet'in izni ile İstanbul, Osmanlı savaşçıları tarafından savaş ganimeti olarak üç gün üç gece boyunca yağmalandı, yani müslüman savaşçılar tarafından hristiyan halkın "yükte hafif pahada ağır" tüm varlıklarına el konuldu, kadınlara, çocuklara tecavüz edildi, yenildi, içildi, sözümona "zafer" kutlandı!

İşte, her yılın Mayıs ayının sonunda gericiler, yobazlar, şovenler tarafından gürültülü bir şekilde kutlanan, tarihi değeri anlatıla anlatıla bitirilemeyen İstanbul'un "fethinin", –gerçek anlamda ise işgalinin– kısa hikayesi böyledir.

Bu anlamda bu "işgal"de, emekçiler açısından kutlanacak hiçbir şey yoktur! Tam tersine lanetlenecek bir dizi yön vardır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi varolan çatışma iki despot, feodal, barbar güç arasında bir şehrin ele geçirilmesi veya elde tutulması için yürütülmektedir. Kimin eline geçerse geçsin bu "zafer"den yararlanacak olanlar esasta, imparator veya padişahın yakınları, beyler, paşalar, aristokrat tabaka ve bilumum üst tabaka olacaktır. Başta köylüler olmak üzere alt tabaka ise herhalükarda kaybeden olacaktır. Doğal olarak kaybeden tarafın, köylü tabakalarının üzerindeki yük daha büyük olacaktır.

10. yüzyıldan önce Anadolu toprakları üzerinde çok canlı bir ticari hayat hüküm sürmekte idi. Avrupa ile Orta ve Uzak Doğu'yu birbirine bağlayan İpek Yolu, Anadolu toprakları üzerinden geçmekte idi. İpek Yolu'nun geçtiği yerlerde hanlar, kervansaraylar kurulmakta, canlı bir ticari ve kültürel hayat hüküm sürmekte idi. İpek Yolu'nun düğüm noktalarından biri olan İstanbul'un nüfusu, ticari ve kültürel hayatın altın çağını yaşadığı 5. yüzyılda yarım milyon civarındaydı.

Tabii ki, canlı bir ticari ve kültürel hayatın temel dayanağı siyasi istikrar ve ticaret yollarının güvenliğidir. Bu istikrar, 7. yüzyıldan sonra islamın genişleme savaşları ile, 10. yüzyıldan sonra önce Arapların, daha sonra Türklerin Anadolu'ya girmeleri ve Bizans'ı tehdit etmeleriyle, buna tepki ve Kudüs başta olmak üzere kutsal hristiyan merkezlerini kurtarmak amacıyla düzenlenen 8 Haçlı Seferi ile, 13. yüzyılda birkaç defa Avrupa içlerine kadar sarkan, Anadolu'nun altını üstüne getiren Moğol istilaları ile tamamen bozulmuştu.

Tüm bu olumsuzluklardan en fazla etkilenen en başta köylüler olmak üzere alt kesimler oluyordu. Bütün savaşlardan sonra yük, ya ganimetlerin ödenmesi için haraç olarak, ya da yeni savaşlar yürütmek için gerekli maddi kaynakların sağlanması için vergiler olarak köylülerin, yoksulların sırtına biniyordu.

İşte bu yüzden İpek Yolu üzerinde en önemli noktalardan biri olan İstanbul'un nüfusu, 5. yüzyılda yarım milyondan, 15. yüzyılda 50 binin altına düştü. İstanbul'un 1453 yılında Türkler tarafından işgalinden sonra İpek Yolu önemini tamamen yitirdi, bu durum bu ticaret yolu üzerinde yaşayan halkların maddi durumunu daha da kötüleştirdi.

TC tarihçilerinin, bir çağı kapatıp, yeni bir çağ açan "zafer" diye öve öve bitiremedikleri İstanbul'un Türkler tarafından ele geçirilmesinin en önemli sonuçlarından biri de, bu "işgal" sonucunda dünya ticaret yollarının okyanuslara kaymasının hızlanması oldu. Ardarda gelen savaşlar, istilalar, yıkımlar sonucu İpek Yolu vb. karadan Hindistan'a, Çin'e ulaşan yolların güvenirliliğini yitirmesi sonucu bu ülkelere ulaşmanın denizler üzerinden imkanı üzerinde daha fazla durulmaya başlandı. İstanbul'un işgali bu süreci hızlandırdı.

İstanbul'un işgalinden yaklaşık 40 yıl sonra 1492 yılında Hindistan'a Okyanus üzerinden ulaşmak için sefere çıkan Kristof Kolomb öncülüğündeki üç gemi Hindistan zannettikleri Amerika'ya vardılar. Bundan sonra 16. yüzyılın başından sonra dünya ticaret yolları esas olarak okyanuslara kaydı ve şu an dünyaya hükmeden emperyalizmin ilk tuğlaları, farkında olmadan bu denizciler tarafından döşendi.

Dünya ticaret yollarının okyanuslara kayması, kendi toprakları üzerinden geçen eski klasik ticaret yollarından büyük transit ticaret vergileri elde eden Osmanlı İmparatorluğu'nun hazinesini ve bu yol üzerinde yaşayan insanların maddi durumunu çok olumsuz etkiledi. Yükselme Döneminin doruğunun yaşandığı Kanuni döneminde bütçe önemli açıklar vermeye başladı. Osmanlının despot idaresi, varolan açıkların kapatılmasının çaresi olarak vergilerin arttırılmasında ve yeni "fetih"lerde gördü.

Açlıkla karşı karşıya kalan bir sürü insan bu zorluklar sonucunda güvenli bir gelir kaynağı olarak gördükleri Yeniçeri Ocağına yazıldılar. Fakat hazinenin, bu maaşları bile ödeyecek gücü kalmamıştı. 1590'da İran seferinden dönen askerlerin maaşları değeri düşük bir akçeyle ödenip, esnaf da bu akçeleri kabul etmeyince Sipahiler ayaklandılar, bu, Kapıkulu askerlerinin ilk önemli isyanıydı. Bu isyanlar 1826'da Yeniçeri Ocağının kaldırılmasına kadar sürdü. Vergilerin arttırılması sonucu sadece sıradan köylüler değil, bir dizi irili-ufaklı bey de bu durumdan etkilendi ve daha Kanuni'nin sağlığında başgösteren, ama doruğuna 17. yüzyılın ilk yarısında çıkan "Celali Ayaklanmaları" ile bu huzursuzluklar, Anadolu'da köy ve tarım ekonomisinin hemen hemen tamamen yıkıma uğramasına yolaçtılar. Bu yaklaşık yarım yüzyıl süren çatışmalar sonunda kazanan taraf, merkezi Osmanlı despotluğu oldu ve halkın üzerindeki iktisadi ve siyasi baskılar daha da arttı.

Bizim bu makale ile amacımız tüm Osmanlı devlet yapısını incelemek vb. değildir. Bu makale ile biz, hala övgü ile sözü edilen İstanbul'un işgalinin gerçek hikayesini ve sonuçlarını aktarmak ve bu barbarca işgalde övünülecek hiçbir yanın olmadığını göstermek istedik.

Fakat olaya sınıfsal açıdan değil de milliyet veya din açısından bakanlar için bu işgalde hala övünülecek çok yan vardır. Yobazların ve şovenlerin bakış açısı da zaten budur; onlar tarihi olaylara bakarken, eğer yobaz ise, hangi tarafın müslüman hangi tarafın hristiyan, yahudi vb. olduğuna bakıp karar vermektedirler.

Bu yobazlara göre Bizans imparatoru Kostantin ile, Bulgar komünisti Dimitrof arasında pek fark yoktur, çünkü ikisi de hristiyandır, bunların bugün Bosna'ya bakarken de kullandıkları gözlük aynı gözlüktür. Şovenlerin mantığı da aynıdır, bunların yobazlardan farkı, dinin yerine ırkı geçirmeleridir. Bunlara göre Türkler ne yaparlarsa iyi yaparlar, *"Türkün Türkten başka dostu yoktur"* vb. Bu ırkçılara göre de örneğin Rus çarı ile Lenin arasında bir fark yoktur, *"Rus Rustur ve Türklük aleminin en büyük düşmanıdır."*

TC hakim sınıflarının bakış açısı da aşağı-yukarı böyledir. TC tarihçileri, Osmanlı tarihini anlatırlarken yürütülen savaşlara, kazanılan topraklara göre bir metod izlerler. Çöküşün iktisadi, siyasi sebepleri üzerinde durmazlar. Kabahati savaş alanına gitmeyen padişahlarda, "Lale Devri" gibi otuz yıl savaş yürütülmeyen, yeni yerler işgal edilmeyen dönemlerde ararlar.

TC tarihçileri, Osmanlı tarihini yazarken, tamamen işgal edilen topraklara göre bir anlatım takip etmektedirler; buna göre Osmanlı tarihi kuruluş, genişleme, duraklama, gerileme ve çöküş şeklinde dörde ayrılmaktadır: Kuruluş, İstanbul'un işgaline kadar olan (1299-1453) dönem. Genişleme, İstanbul'un işgalinden Osmanoğullarını imparatorluk haline ulaştıran, Batıda Viyana'ya, Doğuda Hazar Denizi'ne, Kuzeyde Kırım yarımadasına, Güneyde Arap yarımadasına kadar bütün toprakların işgal edilmesi (1453-1566). Duraklama, bu toprakların 150 yıl korunması (1566-1683). Gerileme ve çöküş ise, İstanbul da dahil tüm bu işgal edilen toprakların Anadolu'nun ortasında küçük bir parçaya kadar kaybedilmesi anlamına gelmektedir (1683-1922).

Yükselişin Roma'nın (Bizans) çöküşüne rastlayan, çevresindeki irili-ufaklı devletlerin, prensliklerin ve beyliklerin çatışmalarından, bölünmüşlüklerinden, rekabetlerinden yararlanarak kılıç zoru ile 16. yüzyılın sonuna kadar genişleyen Osmanlı İmparatorluğu, bu askeri başarılarını, iktisadi ve çağdaş siyasi gelişme ile pekiştiremeyince çöküş sürecine girmiştir.

Batıda aydınlanma hareketi ile birlikte burjuvazinin önderliğinde doruğuna 1789 Fransız Devrimi ile erişilen bir dizi devrim ile feodalizm yıkılır, kapitalist gelişmenin önü açılırken; Osmanlılar, matbaa ile ancak matbaanın icad edilmesinden 200 sene sonra tanıştılar.

Kapitalizmin gelişimi ile birlikte Osmanlı esareti altında yaşayan halklar arasında uluslaşma ve kurtuluş savaşları bir yangın gibi yayıldı. 1821 yılında Türk egemenliğine karşı ilk baş kaldıran Yunanlılara karşı TC hakim sınıflarının hala duydukları "tarihi gıcık" buradan kaynaklanmaktadır.

Gelişme içerisinde hemen hemen bütün uluslar Osmanlı işgalinden kurtulmuşlardır. Ermenilerin ulusal kurtuluş mücadelesi, Ermeniler soykırıma uğratılarak engellenmiş, Kürtlerin isyanları da kanla bastırılmıştır. Osmanlı esaretinde yaşayan bu iki ulus dışındaki uluslar kendi ulusal devletlerini kurmuşlardır.

Çok uluslu bir imparatorluk görüntüsü verse de, Osmanlı İmparatorluğunda yönetici mevkiler Türklerin elindeydi. Kuşkusuz yönetimde "Osmanlı'dan daha Osmanlı" olan, Türk olmayan milliyetlerden işbirlikçilere de yer veriliyordu. Fakat egemenlik kesinlikle müslüman Türklerin elinde idi. Bu yüzden işgal ettikleri yerlerde Türkleştirme ve islamlaştırma politikası yürüttüler. İstanbul'un işgalinden hemen sonra bir çağrı yapılarak isteyenlerin İstanbul'a yerleşebileceği, bunlara ev, bağ, bahçe verileceği duyuruldu, gönüllüler yeterli olmayınca aileler göçe zorlandı.

20. yüzyılın başlarında İstanbul'un nüfusu 1 milyon civarında idi, bunun yarısını gayri-müslim halk oluşturuyordu. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması ile birlikte Osmanlı döneminden daha katı ve ırkçı bir Türkçülük politikası uygulandı. Bunun neticesinde TC kurulurken İstanbul'un yarısını oluşturan gayri-müslimler, bugün nüfusun binde birini bile oluşturmamaktadırlar.

Osmanlılar, Bizansı askeri olarak yenmekle birlikte, esasta onu bütün kurumları ile devralmıştır. Devlet ve ordu örgütlenmesi, mimari, müzik vb. esas olarak Bizans'tan devralınmış ve daha da geliştirilmiştir. Hatta Mimar Sinan ünlü eseri Süleymaniye Camisini inşa ederken, o zamanın gericileri, cami, Bizans tarzına göre inşa edildiği için bu camide namaz kılmak istememişler ve Sinan'ı Kanuni'ye şikayet etmişlerdir.

Fakat Türk hakim sınıflarının Bizans'tan öğrendikleri başka bir sanat daha vardır ki, onu hiçbir zaman elden bırakmamışlar ve TC zamanında daha da ustaca uygulamışlardır. Bu "sanat", siyasetteki her türlü üçkağıtçılığın kurumsallaşmış ve en pişkin hali olan "Bizans oyunlarıdır". Yoksa bir yanda "yurtta barış dünyada barış" derken diğer yanda "Adriyatikten Çin Seddine Türk dünyası" rüyası görebilirler miydi?

Kahrolsun yobaz-şoven tarih anlayışı! Yaşasın halkların kardeşliği! Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

15 Mayıs 1994 ◄

PANORAMA

Ulusal bilincin değil, aşiret güdüsünün hüküm sürdüğü ülke:

YEMEN

Birleşmeden dört yıl sonra tekrar ayrılığa doğru giden kanlı yol...

BAŞKENT Sana Havaalanını ve Başkanlık Sarayını bombalayarak ilk saldırıyı 5 Mayıs günü Güney Yemen Hava Kuvvetleri yaptı. Hemen ardından Kuzey Yemen savaş uçakları, birleşmeden önce Güney Yemen'in Başkenti olan Aden'deki havaalanını, rafineriyi ve limanı bombaladılar.

Kuzey Yemenli olan Başkan Ali Abdullah Salih, bunun üzerine bütün Güney Yemenli bakanları görevinden aldı ve ülkede sıkıyönetim ilan etti. Salih, bütün ateşkes önerilerini reddederek, bu zamana kadar Başkan yardımcılığı görevinde olan Güney Yemenli Ali Salim El-Baid'in yokedilip, Güney kayıtsız-şartsız teslim olana kadar savaşın süreceğini belirtti.

Halbuki 22 Mayıs 1990'da gerçekleşen ve bir yıl sonraki anayasa oylamasında halkın %93,8'inin onayını alan iki Yemen'in barış içinde birleşmesi, değişik partilerin örgütlenmesine izin veren nispeten demokratik siyasal yapısı ile bir dizi insanda umut uyandırmış, tamamen monarşiler tarafından ortaçağ usüllerine göre yönetilen Arap Yarımadası için bir "model" olabileceği öne sürülmüştü!

Fakat birleşmenin kendisi, ülkenin kendi içindeki dinamiklerin, bir uluslaşma sürecinin, ulusal kurtuluş hareketinin doğal sonucu olarak değil, iki ülkenin hakim sınıflarının, değişen iç ve dış şartların böyle bir birliği zorlaması sonucu gerçekleşti. İki kesimin de uzun planlı hedefi rakibini altedip ülkenin tek efendisi olmaktı.

Kendini "sosyalist" olarak tanımlayan Güney Yemen, esas olarak Sovyetler Birliği'nin desteği ile ayakta durmakta idi. 80'li yılların sonunda Doğu Bloku'nun çökme sürecine girmesi ile birlikte Güney Yemen'in sonu göründü. Ekonomik olarak Kuzey Yemen'e göre biraz daha ileri olan Güney Yemen hakim sınıfları, Yemenli nüfusun büyük çoğunluğunun yaşadığı Kuzeyle birleşme yoluyla güçlenebileceklerini düşündüler. Kuzey Yemen hakim sınıfları ise tartışmalı sınır bölgesinde ve Güney'de yeni keşfedilen zengin petrol yataklarına güvendiler.

1990'da barış içinde gerçekleştirilen birlikten sonra, dışarıdan bakıldığında herşey yolunda gözüküyordu. Yemen, Arap Yarımadası'nın en serbest basınına sahipti, çok partili bir siyasi hayat vardı.

Fakat bu sadece görünüşte böyle

idi. Aslında ülkeyi eskiden de ülke yönetimini ellerinde bulunduran aşiretler yönetiyordu. Aslında Kuzey ve Güney Yemen insanları iki farklı dünyada ve aşiret reislerinin buyruğuna göre yaşıyorlardı. Dünyadan tamamen kopuk, insanların nerede ise bin sene öncesi ile pek farklı yaşamadığı Kuzey'in tersine, Güney'de, özellikle liman şehri Aden'de çok renkli ve dünya ile bütünleşmiş bir iktisadi ve kültürel hayat hüküm sürmekte idi. Kuzey'in islami tutuculuğuna karşı, Güney'de din ile devlet işleri birbirinden ayrılmıştı.

Birlik pratik anlamda da hiçbir zaman tam olarak gerçekleştirilmedi. İki taraf da bu zamana kadar kendi para birimini korudu. İki ayrı ulusal havayolu şirketi, radyo ve televizyon istasyonu vardı. Her şeyden önce ve en önemlisi eski ordular dağıtılıp yeni bir birlik ordusu yaratılamamıştı. Tersine sadece iki ordunun bazı birlikleri diğer tarafa aktarılmakla yetinilmişti.

Birleşik Yemen Devleti'ne ilk büyük darbe Körfez Savaşı sırasında geldi. Yemen, Irak'ın yanında yeralınca Suudi Arabistan ve ABD ile ilişkileri bozuldu. Suudi Arabistan 850 bin Yemenli işçiyi derhal ülke dışına attı ve 800 milyon Mark civarındaki iktisadi yardımı da kesti. ABD ve Kuveyt gibi ülkeler de Yemen'e yaptıkları yardımı durdular.

93 yılının Nisan ayında yapılan seçimlerde oylar tamamen aşiret reislerinin buyruğuna göre dağıldılar. Bu anlamda nüfusun beşte birini oluşturan Güneylilerin seçimi kazanmada pek şansı yoktu. Seçim sonucunda Kuzeyli başkan Salih'in partisi birinci, Şeyh Hüseyin El-Ahmar'ın partisi kökten-dinci El-Islah ikinci, Güneyli "sosyalist"lerin partisi ise ancak üçüncü olabildi.

Böylece Kuzeyli aşiretler, birlikten üç yıl sonra iktidarlarına demokratik meşruiyet kazandırmış oldular. Ve hemen seçimlerden sonra devlet ve ordu içindeki tüm önemli kademelere Kuzeyli aşiretlere mensup insanları atadılar. Yemen'de politika tamamen aşiret çıkarlarına uygun yütürülmektedir. Ordu ve gizli servisler içindeki tüm görevlerde Başkan Salih'in sülalesinin mensupları vardır. Bu durum karşısında Güneyli aşiretlerin reisi Baid, başkent Sana'yı 93 Ağustos'unda terketti ve siyasete eski başkenti Aden'de devam etti. Böylelikle şimdiki çatışmaların taşları da döşenmeye başlandı.

Güney'de işsizlik hızla artarken, Kuzeyli aşiretler hazineyi kendi aralarında paylaşmaya başladılar. Üçkağıtçılık had safhaya ulaştı, öyle ki, Merkez Bankası'nın bile sahte para basıp piyasaya sürdüğü ortaya çıkarıldı. Bu arada sadece 93 yılı içerisinde Kuzeyli kökten-dinciler, Kuzey Yemen'de, baş kentte görevli yüzün üzerinde Güneyli "sosyalist"i öldürdüler. İki tarafta da karşı tarafa karşı kin ve güvensizlik büyümekte idi. Hiçbir Yemenli Sana'dan Aden'e veya tersine silahsız gidemez olmuştu. Şubat ayında iki taraf da bir "barış anlaşması" imzalasalar da aslında gizli gizli savaşa hazırlanıyorlardı.

Şu an hala devam eden savaşın sonunun ne olacağı belirsiz. Tarafların arkasında uluslararası çıkar grupları vardır. Dinci, tutucu bir yapısı olan ve Suudi Arabistan ile sınır anlaşmazlığı olan Kuzey Yemen, esas olarak Körfez Savaşında desteklediği Irak'dan destek almaktadır. Saddam'ın 60 savaş uçağı pilotunu Kuzey'e gönderdiği bilinmektedir. Ayrıca Kuzey'in arkasında Sudan, İran gibi kökten-dinci devletler vardır. Güneyliler televizyonda esir aldıkları Kuzeyliler arasında çıkan Sudanlı ve Iraklı askerleri göstermişlerdir. Buna karşı Suudi Arabistan ideolojik olarak hiç uyuşmasa da, Kuzey ile arasında sınır çelişkileri olduğundan ve kökten-dinciliğin kendi toprakları üzerinde de yayılmasını engellemek için "düşmanımın düşmanı dostumdur" mantığı ile Güney'i desteklemektedir. Suudiler, Güney'e 178 tank göndermişlerdir.

Aslında, dışarıya karşı arabulucu pozlar takınsa da savaşın baş kışkırtıcılarından bir tanesi Suudi Arabistan'dır. Hem Yemen ile güçlü petrol yatakları olduğu tahmin edilen sınır bölgesindeki çatışma yüzünden, hem de 14 milyon nüfusa sahip olan ve halkın onayını alan meşru bir demokratik cumhuriyet kurma girişiminde bulunarak, bölgede monarşi ile yönetilen

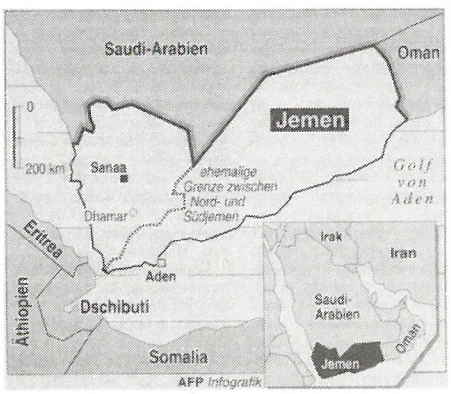

halklara "kötü örnek" oluşturması yüzünden Suudiler, Yemen'deki huzursuzluğu körüklemektedirler.

Emperyalist güçlerin çatışmalar başlayınca ilk yaptıkları, bütün çatışmalarda olduğu gibi kendi vatandaşlarını, çatışma bölgesinden uzaklaştırmak olmuştur. Büyük emperyalist güçler bu çatışmada tarafsız görünselerde, gönülleri, Körfez Savaşında Irak'tan yana tavır koyan ve şu an Irak, Sudan, İran gibi kökten-dinci yönetimlerin yayılması için çaba gösteren ülkeler ile işbirliği içinde olan Kuzey'e karşı, eskiden "sosyalist" maske takmış olsa da, çıkarlarını uygulamada daha uygun gördükleri ve bölgedeki uşak devletleri Suudi Arabistan, Kuveyt üzerinden dolaylı olarak desteklediklerini Güney'den yanadır.

Fakat bu durum savaşın seyri içinde değişebilir, Güneylilerin hiçbir kazanma şansının kalmadığı durumda, emperyalistler, Kuzeylileri satın alma, kendi dümen sularına çekme girişiminde bulunabilirler. Herhalükarda emperyalistlerin amacı bölgeye barışın gelmesi, bölge halkının refah içinde yaşaması vs. değil, kendi tekellerinin bölgede elde ettiği azami kârların güvence altına alınmasıdır.

İster Kuzeyliler galip gelsin, ister Güneyliler galip gelsin, Yemen yine galip taraftaki aşiretlerin çıkarları doğrultusunda yönetilecek ve savaşın tüm yükü Yemen halkının sırtına yıkılacaktır. Yemen halkının gerçek kurtuluşunun yolu, ister Güneyli olsun ister Kuzeyli, tüm aşiret sistemi ile birlikte Yemenli sömürücülerin, kan emicilerin, hakim sınıfların yerle bir edilmesinden geçmektedir.

Yemen halkının kurtuluş yolu, işçi sınıfı önderliğinde, bu feodal ve yarı-feodal yapıyı demokratik bir devrimle yerle bir edip sömürüyü ortadan kaldıracak olan sosyalizme giden yolu açmaktan geçmektedir.

Bu yolda Yemen halkı, ancak bir Bolşevik Parti önderliğinde şaşmadan yürüyebilir. Şu an bunun pratik gerçekleşme imkanı olmasa da gerçek kurtuluşun tek yolu budur. Bu anlamda Yemenli bilinçli işçilerin ve komünistlerin esas görevi Yemen Bolşevik Partisi'ni oluşturmaktan geçmektedir. Yemenli devrimcilerin mücadelesini bu bilinçle destekliyoruz.

Kahrolsun aşiret düzeni! Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın Yemen halkının demokratik devrim mücadelesi! Ya Sosyalizm, ya barbarlık!

10.05.1994 ◄

FİLİSTİN-İSRAİL

Uzun bir pazarlık maratonundan sonra, Filistin-İsrail anlaşması yürürlüğe girdi!

FİLİSTİN Kurtuluş Örgütü (FKÖ) Başkanı Yaser Arafat ve İsrail Başbakanı İshak Rabin, Washington'da anlaşmak için birbirlerinin ellerini sıktıklarından sekiz ay sonra, Mayıs başında Mısır'ın başkenti Kahire'de İsrail-Filistin anlaşmasını imzalayarak yürürlüğe soktular.

İmzalanan anlaşma, Gazze Şeridi ve Eriha'da, geçiş süreci olarak öngörülen 5 sene boyunca Filistinlilerin özyönetimini sağlıyor.

Normal olarak 93 Aralık ayında başlaması gereken Filistinlilerin özyönetimi, üzerinde anlaşılmayan bir dizi nokta yüzünden sürekli ertelenmişti. Nihayet üzerinde fikir birliğine varılan anlaşmaya göre; sözü geçen bölgelerdeki içişleri için Filistinliler kendileri sorumluluk taşıyacaklar. İki işgal bölgesi, özel bir koridor ile birbirine bağlanacak. Ürdün ve Mısır'a sınır geçişlerini İsrail ile Filistinliler ortaklaşa kontrol edecekler. İşgal bölgelerindeki Yahudiler, ancak İsrail kanunlarına göre ve İsrail mahkemeleri tarafından yargılanarak mahkum edilebilecek!

Anlaşma, bazılarına göre, *"Ortadoğu'da tarihin yeni bir aşaması" (Rabin)* olarak görülürken, Gazze Şeridi'nde saygın bir burjuva politikacısı olan ve İsraililer ile Filistinlilerin barış içinde bir arada yaşaması gerektiğini savunan Haydar Abdul Şafi tarafından, *"Filistin davasının satılması, köle çağına geri dönüş ve yeni çatışmaların hazırlayıcısı"* olarak görülmektedir. Anlaşmanın uygulanması, hiç de kolay olmayacaktır. Çünkü iki tarafta da anlaşmaya karşı olan güçlü bloklar vardır.

İsrail tarafında aşırı sağcı Likud-Bloku dahil olmak üzere, özellikle fanatik-dinci kesim ve işgal bölgelerinde yaşayan Yahudi göçmenler, anlaşmanın ateşli karşıtlarıdır. Muhalefetteki Likud-Bloku'nun liderlerinden Natenyahu, iki sene sonraki seçimlerde iktidara gelirlerse, anlaşmayı iptal ede-

(FKÖ) Başkanı Yaser Arafat ve İsrail Başbakanı İshak Rabin, Washington'da, Clinton'un kanatları altında, anlaşmak için birbirlerinin ellerini sıkıyorlar... (Üstte) İsrail ve Filistin'li fanatik-dinci gruplar anlaşmaya karşı çıktılar, çıkıyorlar... Hamas güçleri mücadeleye devam kararı alırken, özellikle İsrailli yahudi göçmenler de protestolara devam ediyorlar... (ortada ve altta)

ceklerini belirtmiştir. Fanatik-dinci gruplardan Kah ve Kahane Hay, eylemlerini koordineli yürütme kararı almışlar ve "üniformalı teröristler" olarak tanımladıkları Filistin Polis Gücü'nün kararlarına uymayacaklarını açıklamışlardır.

Filistin cephesi de karmakarışıktır. Kendi grubu El-Fetih içinde bir grup dışında tam olarak Arafat'ın arkasında duran hemen hemen yok gibidir. Arafat, oluşturulacak özerk Filistin devletine demokratik meşruiyet kazandırmak için, bu yılın sonunda seçime gideceklerini açıklamıştır. Anlaşmaya başından beri karşı olan ve anlaşmayı engellemek için şimdiye kadar bir dizi silahlı eylem gerçekleştiren Hamas, seçimlere katılacağını açıklamış, aynı zamanda "savaşın devam ettiği"ni açıklayarak, silahlı eylemlerini sürdürmüştür. En son, 19 Mayıs'da karakolları Filistinli polislere teslim edip ülkelerine dönen iki İsrailli askeri öldürmüşlerdir.

Geçiş süreci olarak öngörülen önümüzdeki beş senenin bölge halkı açısından pek huzurlu geçmeyeceği görülüyor. İki taraftan anlaşma karşıtları, çeşitli saldırılar ile anlaşmayı sabote etmeye çalışırlarken, İsrail devleti ile Arafat yanlıları, ekonomik ve kültürel canlanma ile girilen süreci geri dönülemez kılmak isteyeceklerdir. Filistinliler açısından en büyük zorluklar, kendi aralarındaki bölünmüşlükte, fraksiyon çatışmalarında, ekonomi ve devlet hayatının örgütlenmesindeki tecrübesizliklerinde yatmaktadır.

Bu anlaşma ile Filistin davasının en temel taleplerinden olan, İsrail Ordusu'nun işgal ettiği bütün bölgelerden geri çekilmesi talebi gerçekleştirilememiş, bunun yanında işgal bölgelerindeki Yahudi yerleşim birimleri üzerindeki yasal ve idari yetki, İsrail Devleti'ne bırakılmıştır. Bu durum, aynı bölge için iki ayrı yasal uygulamayı ve baştan programlanmış haksızlığı gündeme getirecektir. Örneğin Gazze'de suç işleyen bir Yahudi, ancak İsrail'de yargılanabilecektir. Bu noktalar, önümüzdeki dönemdeki çatışmaların esas çıkış noktaları olacaklardır.

Filistin halkının onyılları bulan silahlı mücadelesi sonucu İsrail Devleti, bu zamana kadar yürüttüğü Filistin halkını tanımama politikasından vazgeçip, Filistinliler ile bir masaya oturmak zorunda kalmıştır. Bunda özellikle son yıllarda yürütülen İntifada'nın da büyük rolü vardır. Fakat bu anlaşma ile elde edilen haklar, Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını kağıt üzerinde bile asgari düzeyde ifade etmemektedir. Filistin halkının kendi kaderini gerçek olarak tayin etmesinin yolu, işçi sınıfı önderliğinde, gerici Filistin yönetiminin ve gerici İsrail Devleti'nin bir devrim ile yerle bir edilip, Filistin-Yahudi emekçilerinin kardeşliği temelinde kurulacak, her türlü ulusal baskıya son verip, sömürünün kökünü kazıma işine soyunacak olan demokratik Filistin'den geçmektedir. Şu an bu ihtimal olarak bile gözükmese de Filistin halkının gerçek kurtuluşunun yolu budur. Sınıf bilinçli komünistler olarak biz, Filistin halkının mücadelesini bu bilinçle destekliyoruz.

Kahrolsun siyonizm! Kahrolsun anti-semitizm! Yaşasın halkların kardeşliği! Ya Sosyalizm, ya barbarlık!

20.05.1994 ◄

RUANDA

Emperyalist sistemin çözümsüzlüğünün en son ve en kanlı örneği...

Ruanda'da ölenlerin sayısı yarım milyonu bulmuş, göç etmek zorunda kalan insanların sayısı da milyonu aşmıştır.

TELEVİZYON ekranları, gazete ve dergi sayfaları haftalardır, bu zamana kadar çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı bir Afrika ülkesinden gelen soykırım, katliam, göç haberleri ile dolu.

Çatışmalar, caddelerde adım başı rastlanan ölülerin, üstüste yığılmış cesetlerin fotoğrafları ile belgeleniyor. Televizyon ekranlarında, bir kabileye ait silahlı kişilerin, diğer kabileden bir

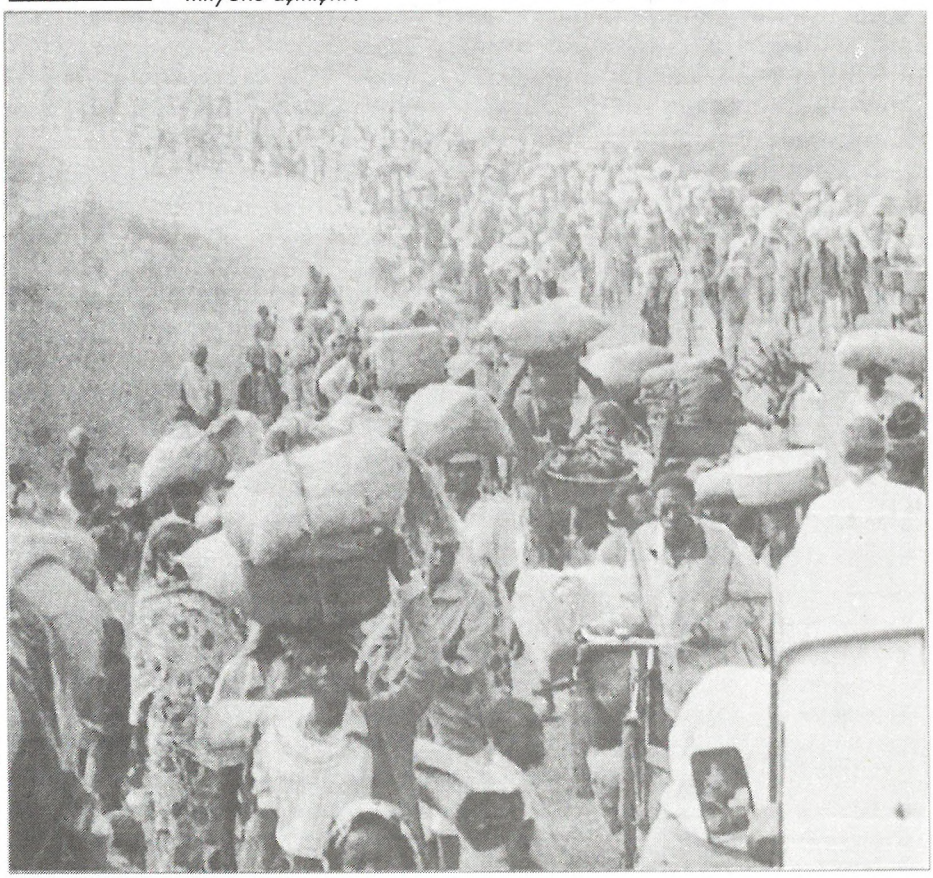

insanı nasıl hunharca öldürdüğünü "naklen" izliyoruz. "Yeni dünya düzeni"nin "bilgi ve iletişim çağı"nda vahşetin sınırı yok!

Çatışmalar, 6 Nisan'da, Kenya ve Uganda Başkanları ile birlikte Tanzanya'da, Tanzanya Başkanı'nın daveti üzerine düzenlenen "bölge zirvesi"nden geri dönmekte olan Ruanda Başkanı Habiarimana ve Burundi Başkanı Ntaryamira'nın içinde bulunduğu uçağın, Ruanda'nın başkenti Kigali'ye inişi sırasında düşürülmesi ve iki başkanın hayatını kaybetmesi ile başladı.

Toplantıyı düzenleyen Tanzanya'nın Başkanı, bu zirvenin amacının *"bölgenin Bosna'ya dönüşmesini önlemek"* olduğunu belirtmişti. Fakat gelişmeler ne yazık ki, tam tersini getirdi; kısa zamanda ölü ve göç etmek zorunda kalan insan sayısı, Bosna'daki savaşı kat kat geçti. Birkaç haftadır süren çatışmalar sonucunda şu ana kadar ölenlerin sayısı yarım milyonu bulmuş, göç etmek zorunda kalan insanların sayısı da milyonu aşmıştır.

Yedi milyon nüfusa sahip olan Ruanda ile altı milyon nüfusa sahip olan Burundi, dünyanın en fakir ülkeleri arasındadırlar. Kişi başına düşen milli gelir, iki ülkede de 300 doların altındadır. Nüfusun yarısı okur-yazar değildir. Ruanda'da halkın % 90'ı Hutu kabilesine, % 9'u Tutsi kabilesine aittir. Tutsi'ler ülkede azınlıkta olmalarına rağmen, yüzyıllardır egemen kabile idiler. Tutsiler esasta hayvancılık, Hutular da esasta çiftçilik ile uğraşıyorlardı. Ülkede nüfus olarak ezici çoğunluğu oluşturan Hutular üzerindeki Tutsilerin egemenliği, ülkede 1962'ye dek resmen süren Belçika sömürgeciliğinin de bir ürünü idi.

Ruanda'da ilk defa 1962 yılındaki bağımsızlıktan sonra bir Hutu, başkan olabildi. Burundi'de ise, bir Hutu üyesinin başkan olabilmesi, ancak 93 Haziran'ındaki seçimlerden sonra gerçekleşti. İki ülkedeki Tutsilerin nüfusu, tüm nüfusun ancak % 14'üne yaklaşmaktadır. Buna rağmen Burundi'de seçimlerden sonra da ordu ve polis Tutsilerin elinde idi. Geçen Ekim ayında Burundi'de askerler bir darbe girişiminde bulundular ve daha yeni seçilmiş olan Hutulu Başkan Ndadaye'yi öldürdüler. Çatışmalarda yarım milyonun üzerinde insan hayatını kaybetti. Öldürülen Başkanın yerine parlamento tarafından göreve getirilen ve aynı şekilde bir Hutu olan yeni Başkan Ntaryamira, 6 Nisan'da düşürülen uçakta öldü.

Uçağın düşürülmesinden sonra Burundi'de yeni çatışmalar patlak vermezken, Ruanda tam anlamıyla vahşi bir iç savaşın içine sürüklendi. Başkent Kigali'de, Hutulu fanatiklerden oluşturulmuş olan Başkan'ın Muhafız Alayı, Tutsi ve iki kabile arasında barışı savunan Hutulu politikacı avına çıktı. Birkaç gün içinde ölü sayısı 100 bine yaklaştı. Çatışmalarda Hükümet ile Ruanda Yurtsever Cephesi (RPF) arasındaki ateşkesi kontrol etmek ile görevli olan 2500 asker gücündeki Birleşmiş Milletler Barış Gücü birliğine ait 11 Belçikalı da hayatını kaybetti.

Çatışmaların gelişim sürecinde, ülkenin kuzeyinde bulunan RPF gerillaları da, birliklerini başkent Kigali'ye gönderdiler. RPF gerillalarının bu çatışmalardaki amacı, kaybettikleri egemenliklerine tekrar kavuşmaktır. Hutular ise çatışmaları, kaybettikleri baş kanlarının intikamını almak ve iktidar savaşında Tutsileri saf dışı bırakmak için yürütmektedirler. İki taraf da amaçlarına ulaşmada en vahşi yöntemleri kullanmaktadır. Olan, iki taraftan da sivil halka olmaktadır.

Somali ve Bosna'daki başarısızlıktan sonra, emperyalist güçler, bu bölgeye doğrudan askeri müdahaleye pek taraftar görünmemektedirler. Bu çatışmada ilk yaptıkları, aslında her çatışmada yaptıkları gibi, kendi vatandaşlarını ve kurtarılmaya "değer" gördükleri ülkelerin vatandaşlarını çatışma bölgesinden kurtarmak olmuştur. Sanki geride bıraktıkları milyonlarca "can"ın hiçbir değeri yokmuş gibi! Birleşmiş Milletler de ülkedeki gücünü 2500'den 270'e indirmiştir...

Emperyalistlerin "yeni dünya düzeni"nin ne kadar "fos" olduğu, Ruanda'da bir kez daha görülmüştür! Savaşlar, çatışmalar bitmek bir yana, bir dizi bölgede daha da şiddetlenmiştir. Irak'da, Somali'de, eski Yugoslavya'da ve şimdi Ruanda'da görüldüğü gibi, emperyalist dünya sisteminin çözümü, aslında çözümsüzlükten, sorunların daha da ağırlaşmasından, daha fazla insanın canını kaybetmesinden, yerinden yurdundan olmasından başka bir anlam ifade etmemektedir. Emperyalistler için önemli olan, insanların barış ve refah içinde yaşamaları değil, kendi tekel kârlarının güvence altına alınmasıdır.

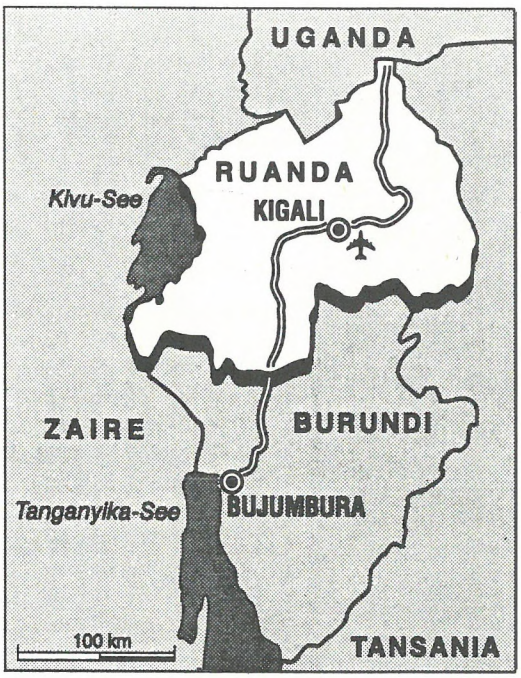

Yedi milyon nüfusa sahip olan Ruanda dünyanın en fakir ülkeleri arasındadır.

Ruanda'ya barışı, birbirlerine karşı vahşice bir yok etme savaşı veren Tutsi ve Hutu kabilelerinden birinin savaşı kazanması da getiremez. Bu, ancak yeni savaşların hazırlayıcısı olabilir. Ruanda halkının düşmanı, karşı kabilenin mensupları değildir, tam aksine, hangi kabileden olursa olsun, ülkedeki sömürücüler, emperyalistlerin işbirlikçileri, büyük toprak ve malikhane sahipleri vb. sınıflar ile bu sınıfların sözcüsü politikacılardır.

İnsanlar, çobanlar (Tutsi) ve çiftçiler (Hutu) diye değil, ezenler ve ezilenler diye ayrılmalıdır. İster çoban olsun, ister çiftçi, Ruanda halkının kurtuluşunun yolu, tüm emperyalist işbirlikçileri ve sömürücüleri ile birlikte bu yarı-feodal kabile düzenini yerle bir edecek olan bir demokratik devrimden geçmektedir. Yoksa herhangi bir kabilenin kazanmasından veya emperyalistlerden gelecek yardımlardan değil!

Biz bu bilinçle, kabilelerin birbirlerine karşı yürüttükleri vahşi savaşı mahkum ediyor, Ruanda halkının, kabile sistemine ve onun destekçisi emperyalist sisteme karşı vereceği demokratik devrim mücadelesini destekliyoruz.

Kahrolsun kabile sistemi! Sınır, çobanlar ile çiftçiler arasında değil, ezenler ile ezilenler arasındadır! Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın halkların kardeşliği! Ya Sosyalizm, ya barbarlık!

20.05.1994 ◄

GÜNEY AFRİKA

Apartayd rejimi yıkıldı! Seçimlerden sonra durum...

Bolşevikler, daha 1985 yılında Güney Afrika üzerine tavır takındıkları, ***"Güney Afrika halklarının ezilmesine son verecek olan; «reformlar», «apartayd» rejiminin emperyalist efendilerinin uygulayacağı «ekonomik boykot», «şiddetsiz sivil direnme» vb. değildir...***

Biricik gerçek kurtuluş, bütün ırk ve milliyetlerden Güney Afrika halklarının her türlü emperyalizme ve Güney Afrika hakim sınıflarına karşı yönelen, silahlı, şiddete dayalı devrimidir!" başlıklı bir yazının sonuç bö-lümünde şu tespitleri de yapmışlardı:

«Bugün Güney Afrika'da ırkçı-faşist rejime karşı, dev-rimci hareket içinde, değişik sınıf ve tabakaların çıkarlarını savunan değişik siyasi güçler yer almaktadır.

Önce bir sürü reformist ve pasifist grup vardır. Bunlar kendi deyimleri ile "insanlıkdışı Apartayd rejimine kar şı"dırlar. Ama nefret edilen Apartayd'dan olduğu kadar, halk yığınlarının silahlı devrimi karşısında da korkuya kapılmaktadırlar. Bunlar "diyalog"dan ve Apartayd'ın reformlarla tedrici olarak kaldırılmasından yanadırlar. Ba-rışçı kitlesel gösteriler, bu reformları elde etmek için kullanılacak araçlardır bu güçlere göre. Batılı emperyalist güçlerin, çelişmeleri yumuşatıcı güçler olarak umudunu bağladığı unsurlardır. Papaz Tutu'ya verilen Nobel barış ödülü, Batılı emperyalistlerin (en azından büyük bölü-münün) siyasi tercihinin açık bir ifadesidir. Bu güçler şimdi Apartayd rejimine karşı, kendilerinin hareket üzerindeki kontrolünü kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya oldukları tehdidini getiriyorlar. Ve rejimi artık sağduyulu hareket etmeye çağırıyorlar. Hareket içinde bu unsurların hakimiyeti ve zaferi, halk güçlerinin pasifize edilmesi ve emperyalist burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin iktidarının, reforme edilmiş bir biçimde, -belki siyahların "ünlü" birkaç temsilcisinin de içinde yer aldığı bir hükümet kurulması ile- sürdürülmesi anlamına gelecektir. Böyle bir önderlikle, özgür ve demokratik bir Azanya hedefine varılması kesinlikle mümkün olmayacaktır.

Bugün ANC'nin kişiliğinde görüldüğü gibi, ırkçı-faşist rejime karşı mücadele eden, açıkça iktidar sorununu gündeme koyan ve silahlı mücadelenin de propagandasını yapmaya başlayan burjuva-milliyetçi partiler de vardır. Bu güçlerin önderliğindeki bir zafer Apartayd'a son verebilir. Ama burjuvazi ve emperyalizmin iktidarı kırılamaz. Devrimci halk yığınlarının zorlaması sonucu burjuvazinin -bu kez siyahların çoğunlukta olacağı- iktidarı, bazı demokratik haklar da vermek zorunda kalabilir. Ama bu halde halk yığınlarının zaferi yarım bir zafer olarak kalacak, halk yığınları iktidar içinde yer almayacaktır.

Yalnızca sonuna kadar devrimci sınıfın, tek tutarlı devrimci sınıfın, proletaryanın önderliği, Güney Afrika'da devrimin gerçek zaferinin garantisidir. Yalnızca proletaryanın Marksist-Leninist partisinin önderliği altında Güney Afrika'da ırkçı-faşist devlete karşı gerçek bir zafer kazanılabilir, Güney Afrika emperyalizmi paramparça edilebilir. Apartayd'a gerçekten son verilebilir, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin iktidarı kurulabilir. Burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin bütünü ile iktidarsızlaştırılması, özgür bir Azanya yaratılmasının ilk şartıdır. ...

18 Eylül 1985»

(Bkz. Bolşevik Partizan sayı 25/26, Ekim/Kasım 1985)

GÜNEY Afrika Cumhuriyeti'nde, siyah, beyaz her kesin bir oy hakkına sahip olduğu, apartayd rejiminin yasal düzeyde sonu demek olan seçimler, seçim gününe kadar devam eden tüm engeller aşılarak, kararlaştırılan tarih olan Nisan ayının son haftasında yapıldı.

Beklenildiği üzere Mandela önderliğindeki ANC, seçimlerden büyük bir zafer ile çıkarak, oyların üçte ikisine yakın kesimini aldı. Böylece Güney Afrika Cumhuriyeti'nin yeni Başkanı Mandela oldu. Mandela'nın yardımcılığına, seçimlerden ikinci büyük parti olarak çıkan eski iktidar partisi Ulusal Parti'nin lideri, eski Başkan De Klerk getirildi.

Güney Afrika'da apartayd rejimine kağıt üzerinde son veren ve böylelikle "yasal ırkçılığın" son kalesinin de yıkılmasına yol açan seçimlere hazırlık süreci 17 Kasım 1993'de, ANC ve Ulusal Parti'nin çağrısı ile gerçekleşen çok partili konferansta kararlaştırılan Anayasa ile bütün ırklara aynı hakların tanınması ile başladı. Bu anayasa, tarihi bir uzlaşmaya dayanıyordu: Beş sene olarak öngörülen geçiş süreci boyunca beyaz azınlık, iktidarda söz sahibi olmaya devam edecekti. Seçimlerde % 5'in üzerinde oy alan her parti, Ulusal Birlik hükümetinde yer alacaktı. Başkan yardımcısını, seçimlerden ikinci çıkan parti atayacaktı —ki De Klerk'in partisi Ulusal Parti'nin seçimlerden ikinci çıkacağı kesindi.

Bu uzlaşma ile birlikte, her iki taraf da o zamana kadar dokunulmaz saydıkları ilkelerinden geri adım atmak zorunda kalmışlardı. Mandela'nın ANC'si, o zamana kadar savunduğu; *"seçimlerden galip çıkan partinin hükümeti tek başına kurma hakkı olduğu"* talebinden ve De Klerk'in Ulusal Partisi de, *"bir beyazın bir siyahın değişmeli başkanlık etmesini öngören rotasyon sistemi"*nden vazgeçtiler.

Geçen sayımızda belirttiğimiz gibi, seçimlerin yapılmasının önündeki en büyük engel, bölgesindeki egemenliğini seçimlerden sonra da olduğu gibi devam ettirmek isteyen Zulu lideri, gerici İnkata-Özgürlük Partisi'nin Başkanı Butelezi'nin seçimleri boykot tavrı idi. Ve Butelezi, seçimlere katılmaya, kelimenin tam anlamıyla son dakikada, Zulu monarşisinin bazı hakları anayasaya alınarak "ikna edilebildi". Bunu kararlaştırmak için görev süresi bittiği için dağıtılmış olan parlamento, tekrar toplanmak zorunda kaldı.

Seçimler büyük bir engelleme ile karşılaşmadan gerçekleştirildi ve yukarıda belirttiğimiz gibi, Mandela'nın partisi ANC birinci; De Klerk'in partisi Ulusal Parti ikinci oldu; bol keseden atıp seçimi kazanacağını iddia eden Butelezi ise, ülke çapında oyların ancak % 2'sini alabildi. Zulu'ların bölgesi olan Natal'de ise, Butelezi'nin partisi birinci parti oldu. Ve önceden anlaşıldığı üzere Ulusal Birlik hükümeti, yeni Başkan Mandela ve Başkan yardımcısı De Klerk öncülüğünde kuruldu.

Seçimler ile birlikte apartayd rejimi ortadan kaldırılarak ileriye doğru çok önemli bir adım atıldı. Fakat bu, hiç de bütün sorunların ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Tam tersine yeni Ulusal Birlik hükümetini çözüm isteyen bir dizi önemli sorun bekliyor. Afrika Kıtası'nın en zengin ülkesi olan Güney Afrika Cumhuriyeti'nde, bu zenginlikten bu zamana kadar ancak nüfusun sadece sekizde birini oluşturan beyazlar yararlanabiliyordu. Bu zenginliğin yanında, nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan siyahların durumu, kıtadaki diğer ırkdaşlarının durumundan pek farklı değildi.

Üç yetişkinden ikisinin işi yoktu, yarıdan çoğu okuma-yazma bilmiyordu, çocuklarını eğitmek için 50 bin sınıfa ihtiyaç vardı, 7 milyon kadarı büyük şehirlerin kenar mahallelerinde kurulu, her türlü sağlık, eğitim, yol, su imkanından yoksun teneke barakalarda yaşıyorlardı. Toprağın % 80'i, ticarethanelerin % 90'ı, toplumun sadece % 13'ünü oluşturan beyazlara aitti.

Bir siyahın bir beyaza emir vermesi yasak olduğundan, siyahlar hiçbir zaman yönetici pozisyonlara yükselememişler ve yönetme yeteneklerini geliştirememişlerdir. Bu yüzden, seçimlerden ezici çoğunlukla çıksa bile devletin ve iktisadi hayatın örgütlenmesinde, özellikle emperyalistler ile ilişkilerde siyah çoğunluk, beyaz azınlığa daha uzun süre mahkum kalacaktır. Beyinlerde ve anlayış biçimi olarak ırkçılık, daha uzun süre yaşamaya devam edecekse de, yasal düzeyde aşılmıştır. Bundan sonra çatışmaların ve çelişkilerin esası beyazlar ile siyahlar arasında değil, sömürücüler ile sömürülenler arasında geçecektir.

Mandela Başkan olur olmaz, aslında hangi taraftan yana olduğunu göstermiştir. Parlamenterlerin maaşlarını tespit eden komisyonun başkanı yargıç David Melamet'e yaptığı tavsiyede, maaşların Afrika standartlarına göre değil, Amerika ve Avrupalı meslekdaşlarının maaşlarına göre ayarlanmasını önermiştir! Sonuçta Başkan Mandela'nın alacağı maaş, 575 bin rand (yaklaşık 190 bin dolar!), yardımcıları De Klerk ve Thabo Mbeki'nin maaşları ise, 500 bin rand olarak tespit edilmiştir. Böylece Mandela ABD, Japonya ve Almanya başkanlarının ardından en yüksek maaşı alanlar arasında 4. sıraya oturmuştur. Parlamenterlerin maaşları da eskiye göre artırılmıştır. Fakat kitlelerden gelecek tepkiden çekindikleri için, ANC üyeleri, Komünist Parti'nin uygulamasını takip edip, maaşlarının % 15'ini partiye bağışlama kararı almışlardır. Mandela ve Partisi, misyonunu tamamlamış ve tamamiyle gerici Güney Afrika rejiminin bir unsuru haline gelmiştir.

Apartayd zincirinden kurtulan Güney Afrika halkının gerçek kurtuluşu, işçi sınıfı önderliğinde, ırkçılığın, sömürünün, işsizliğin, yoksulluğun kaynağı olan bu haksız düzeni devrim ile yerle bir etmekten geçmektedir. Biz, her renkten ve ırktan Güney Afrika halkının sömürü düzenine karşı mücadelesini bu bilinçle destekliyoruz!

Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın her renkten ve ırktan Güney Afrikalıların devrim mücadelesi!

• • •

Aşağıda Güney Afrika'daki seçimlerle ilgili, Güney Afrikalı tarihçi ve pedagog Neville Alexander ile Almanya'da çıkan "Tageszeitung" adlı gazetenin yaptığı röportajdan bölümler yayınlıyoruz. Apartayd rejiminin bir eleştiricisi olan Alexander, bu faaliyetleri yüzünden 1963-1974 yılları arasında tutuklu kaldı. Seçimlerde fazla bir varlık gösteremeyen "İşçi Partisi"ni destekledi.

Tageszeitung (TZ): Apartaydın yıllar boyu şiddetli bir eleştiricisi olarak bu seçim gününde kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Neville Alexander (NA): Doğal olarak bu çok muazzam ve tarihsel olarak dünya çapında bir olay. Güney Afrika, ırkçılığın kanun düzeyinde hüküm sürdüğü bir ülkeydi. Siyah Güney Afrikalılara seçim hakkının tanınması, köle çağının bittiği anlamına gelir. ...

TZ: ANC'yi hala eskisi gibi çoğunluğu temsil etmeyen popülist bir örgüt olarak mı görüyorsunuz? Ve sadece, ANC beyazlar ile bir uzlaşmaya gittiği için mi?

NA: ANC'nin özellikle yurtdışında oluşturduğu, radikal, hatta Marksist kurtuluş hareketi imajı, hiçbir zaman doğru değildi. 1960 yılında partilerin yasaklanmasından sonra ANC silaha sarıldı, ama sınıf mücadelesi mantığıyla değil, yalnızca başka bir çaresi kalmadığı için. ANC, her zaman orta sınıfların, *petite bourgeoisie'nin* (küçük-burjuvazi /ÇN) bir kurtuluş hareketiydi. Çok değer verdiğim ve Robben Island'da (apartayd döneminde tehlikeli rejim karşıtlarının gönderildiği hapishane ada /ÇN) birlikte yattığım Nelson Mandela'nın sürekli vurguladığı gibi, niyet, Güney Afrika hükümetini devirmek değil, onu görüşme masasına oturmaya zorlamaktı.

TZ: Görüşmeye oturan herkes burjuva mıdır?

NA: Yürütülen mücadelede önder güç olarak ANC, doğal olarak kurtuluşta en büyük rolü oynadı. Ama o (ANC /ÇN), kendi özgürlüğünü, kapitalist sistem içinde yaşamaya devam etmeye hazır olduğunu açıklamakla kısıtladı. Sadece toprak sorununa bir göz atmak yeterlidir, yeni anayasa her şeyin eskisi gibi kalacağını kabul etmiştir. 60 bin beyaz çiftlik sahibi ve anonim şirketleri, toprağın neredeyse % 90'ına sahiptirler! Mülkiyet ilişkilerine ve bununla bağıntılı iktidar ilişkilerine hiç dokunulmamıştır. Güvenlik aygıtı da temizlenmemiş, bürokra-

side ise sadece bir siyaha da yer verilmek ile yetinilmiştir.

TZ: Siz, üzerinde anlaşılan bu uzlaşmayı ihanet olarak görüyorsunuz. Fakat, komünizmin yıkılmasından sonra, yaşadığımız bu tarihi dönemde alternatif ne olabilirdi?

NA: Alternatif yoktur! Trajik olan, tüm dünyada serbest pazar ekonomisinin zafer çığlıkları yüzünden, kapitalizm ötesi arayışların şu an pek rağbet görmemesidir. Güney Afrika'da ama insanlar hala sosyalizme inanmaktadırlar, bu bir çeşit kurtuluş ideolojisidir. Bu yüzden biz, kapitalizmi eleştirmede Avrupa'dan daha iyi bir çıkış noktasına sahibiz. Şu an biz, ırkçı bir kapitalist sistemden, çok-ırklı bir kapitalist sisteme geçişi yaşıyoruz. Sadece uluslararası bir kriz belki, insanların gerçekleri anlamasına yardımcı olabilir. Ben, bu sistemin yanlışlığının görülmesi için, önce ekolojik bir felaketin gerçekleşmesi gerekmediğini umut ediyorum. Her halükarda kapitalizm, bizim temel sorunlarımızı hiçbir zaman çözemeyecektir.

TZ: ANC'nin kurulacak hükümetteki rolünü nasıl görüyorsunuz? ANC, ona karşı duyulan beklentiler altında yıkılıp kalacak mı?

NA: Ben, siyah seçmenlerin ANC'den çok, Mandela'ya oy verdiklerine inanıyorum. Sözkonusu olan, gerçekten de bir kahraman, bir kurtarıcı, bir önderdir. Freudçu anlayışa göre, Güney Afrika insanlarının kurtuluşunu temsil eden bir sembol görünümündeki bir "baba" idi o. Biraz da İran'daki ayatullah gibi idi. Ama bu, çok çabuk değişebilir. Gençlik şimdiden Mandela'yı eleştirmeye başlamıştır; onun yaşam stilini, Mercedes araba kullanmasını, onları sürekli silahları bırakmaya çağırmasını eleştirmektedirler. ...

• • •

Neville Alexander'ın bu söylediklerine –***komünizmin yıkıldığı bağlamında yapılan tespite karşı çıkmaması noktası dışında***– katılıyor ve kapitalizmin, Güney Afrika'da hiçbir temel sorunu çözmeyeceğini bir kez daha vurgulamak istiyoruz ve son söz olarak ANC gibi, silahlı mücadeleyi sömürücüleri masa başına oturtmak için kullananların, en fazla bu sömürü düzenini kökünden sarsmayan reform kırıntılarını karşı-devrimcilerden kopartabileceklerini söylüyor ve asıl görev, sömürücülerden bazı kırıntılar kopartmak değil, sömürü düzenini yerle bir etmektir diyoruz...

22.05.1994 ◄

Bir mesaj...

Filipinler Komünist Partisi önderliğindeki "Yeni Halk Ordusu" ve "Yeni Demokratik Cephe"nin kuruluş yıldönümü nedeniyle yapılan bir toplantıya BOLŞEVİK PARTİ/Kuzey Kürdistan Enternasyonal İlişkiler Sorumlusu adına gönderilen mesaj:

Değerli kadın ve erkek yoldaşlar,

Yeni Halk Ordusu'nun ve Yeni Demokratik Cephe'nin kuruluş yıldönümünde size mücadeleci, savaşkan ve dayanışmacı dileklerimizi iletmek istiyoruz.

Bütün ülkelerin emperyalistlerinin, sosyal-emperyalist blokun çöküşü ve kendilerinin "yeni dünya düzenleri" nin sözde zaferi dolayısıyla, sosyalizmin ölümünü ilan ettikleri bir dönemde, Filipin halklarının mücadelesi, ezilen halkların mücadelesinin bir meşalesini oluşturuyor.

El Salvador ve Nikaragua'da olduğu gibi, devrimci mücadeleler darbe yemiş olsalar da, bu, halkların direnişten vazgeçtikleri anlamına gelmemektedir. Hayır, tam da Filipin halklarının ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihi, faşist diktatörlüğün bütün politik biçimlerine ve onun emperyalist efendilerine karşı bir mücadele yürütülmesi gerektiğinin örneğini veriyor.

Sizin mücadeleniz, düşmanın, kompradorların ve büyük toprak sahiplerinin yenilgiye uğratılabilmesi amacıyla, mücadele eden halkların Yeni Demokratik Cephe ve onun silahlı kolu Yeni Halk Ordusu'nun önderliği altında, politik ve ideolojik birliğinin sağlanması açısından bir örnektir.

Sizin mücadeleniz, Yeni Demokratik Cephe'nin kurtarılmış bölgelerde, demokratik halk egemenliğinin yeni iktidar organlarını ve politik egemenlik aygıtlarını inşa ederek ezilen halkların, işçilerin ve köylülerin muazzam insiyatifini yaratmasının ve aynı zamanda faşist Ramos diktatörlüğüne karşı silahlı mücadeleyi tutarlı olarak yürütmenin bir örneğidir.

Sizin mücadeleniz bize güç ve cesaret veriyor, sizin deneyimleriniz Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki halklarımızın kurtuluş mücadelesi açısından da önemlidir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, şu anda Kürt ulusuna yönelik kanlı bir jenosit yaşanıyor. Türk egemen sınıfları, Batılı emperyalistlerin yardımıyla, kurtuluş savaşını kanda boğmak istiyorlar. Kuzey Kürdistan'daki kurtuluş mücadelesi, ancak Marksist-Leninist bir önderlik altında birleştiğinde, gerçek bir zafere varabilir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, yalnızca her türlü demokratik hareketi, proletaryanın sınıf mücadelesini değil, aynı zamanda ulusal hareketi, bütün araçlarla yoketmek isteyen bir faşist diktatörlük egemenlik sürüyor.

Bu diktatörlüğe karşı ve demokratik halk devrimi için mücadelemizde, sizin deneyimleriniz bize değerli bir yardım oluşturuyor.

Birbirimizin mücadelesine karşılıklı olarak destek verelim, günlük pratikte sınıfsal ve ulusal savaşımımızda uluslararası dayanışmayı yaşatalım.

Gelecek, sosyalizmindir; o, barbarlığın tek alternatifidir!

Halkların kardeşliği için, tek yol devrim!

Yaşasın proleter dünya devrimi! ◄

FİLİPİNLER

BOSNA-HERSEK

"Etnik temizlik" devam ediyor!

BOSNA-HERSEK'te 5 Nisan 1992 yılında başlayan çatışmaların üzerinden iki yılı aşkın bir süre geçmesine karşın, kan akmaya, bölgedeki halklar birbirlerinin boğazını kesmeye devam ediyor. Hangi milliyetten olursa olsun emekçiler, kendi burjuvalarının bayrakları altında, sınıf kardeşlerinin kanını akıtmayı, zaferlerin en büyüğü sayıyor; kendi burjuvalarının bu yönlü politikalarına alabildiğine destek veriyor, kısaca etnik temizlik olarak da adlandırılan milliyetçi politikanın uygulayıcısı oluyor.

Bosna-Hersek'te süren çatışmalar, emperyalizmin "yeni dünya düzeni"-nin düzensizliğinin en açık görüldüğü alanlardan birisi olmaya devam ediyor. "Sürekli barış" teranelerinin gerçek olmadığı, olamayacağı; savaşı kışkırtanın bizzat emperyalizm olduğu gerçeği Bosna-Hersek somutunda çok daha açık görüldü, görülüyor. Yine Bosna-Hersek'teki çatışmalar; emperyalizmin, çatışmaları durdurmak amacıyla ortaya attığı "barış planları"-nın önemli bir yarar sağlamadığını, emperyalist barışın gerçek anlamda halklar arasında barışı getiremeyeceğini de bir kez daha gösterdi, gösteriyor. Bosna-Hersek; emperyalistlerin dünyanın yeniden paylaşılması satrancında karelerden birisini, burada savaşan güçler ise satrançta emperyalistlerin birer piyonu olmaya devam ediyor. Emperyalistler, bugün Bosna-Hersek'te ve bölgede, dünya çapında nüfuzlarını kurma genel siyasetinin bir parçası olarak ağırlıklarını hissettirme ya da sağlama alma dalaşını da alabildiğine sürdürüyorlar.

• • •

Bosna-Hersek'te çatışmalar, emperyalistlerin tüm "barış çabalarına" (!) karşın sürüyor, etnik temizlik devam ediyor. Son gelişmeler gözönüne alındığında çatışmaları bıçak gibi kesilmesi şimdilik mümkün görülmüyor.

Bosna-Hersek'te çatışan taraflardan birisi olan ve "Büyük Sırbistan" kurma hayaliyle yanıp tutuşan Sırp yayılmacı güçleri, çeşitli kentlere yönelik saldırılarına devam ediyor, yerleşik halkı, özellikle de Hırvat ve Boşnakları katletme, göçe zorlama ve

böylece "etnik temizliği" sağlama, bunun sonucunda da ileride olası barış görüşmelerinde avantaj elde etme planlarını sürdürüyor. Sırpların bu saldırıları en son Gorazde ve Brcko üzerinde yoğunlaştı. Gorazde'yi ve çevresini ağır silahlarla ablukaya alan Sırpların geniş çaplı katliamlara girişmesi ardından, BM –ve NATO–, bir ültimatomla olaya müdahale etti ve Sırplara, güçlerini BM'nin "güvenlikli bölge" ilan ettiği bu yerleşim bölgesinden çekmesi konusunda süre verdi. Sürenin bitimine kadar ama Sırplar geniş çaplı katliamlar uygulamaktan geri durmadılar ve sürenin bitiminde geri çekildiler.

Sırpların Gorazde'den sonraki hedeflerinden en önemlisini Brcko oluşturuyor. Bu bölge, Bosna-Hersek'in kuzey doğusunda merkezi Sırbistan sınırında bir yerleşim merkezi. Bu bölgenin ele geçirilmesinin önemi, Merkezi Sırp bölgesi ile Bosna-Hersek sınırları içindeki Sırplar arasında bir koridorun sağlanması... Yine bu bölge, BM gözetiminden uzak ve ayrıca BM kaynaklarına göre "güvenlikli bölge" olarak ilan edilmiş durumda da değil. Tüm bu olgular birleştirildiğinde, önümüzdeki günlerde, Saraybosna, Mostar, Srebrenica ve Gorazde'de yaşananların benzeri Brcko'da da yaşanacak. Ve burada da "etnik temizlik" bombalarla, kurşunlarla sağlanacak!

Etnik çatışmaların diğer yanında bulunan müslüman Boşnaklar ve Hırvatlar ise, geçtiğimiz dönem içinde, batılı emperyalistlerin –bunlar içinde de özellikle ABD emperyalizminin– zorlamasıyla "barış" masasına oturdular. "Yeni dünya düzeni"nin mimarlığını üzerlenen ABD emperyalistlerinin "barışçı"lığı, emperyalizmin "evrensel barış" lafızlarının göstermelik ve geçici de olsa "hayat bulmasını" zorluyor. Bunun için, Beyaz Saray, "çaba harcamaktan" geri durmuyor. Her ne kadar temeli çürük de olsa, çeşitli bölgelerde uzayıp giden çatışmalarda yeralan güçlere, yer yer Beyaz Saray'ın masa ve sandalyeleri "barış imzalamaları" için sunuluyor. ABD emperyalizminin dayatmaları sonucu taraflar, bazı ufak-tefek tavizlerle, göstermelik ve aldatıcı "barış" imzaları atıyorlar. Bunun en çarpıcı örneklerini Mandela-DeKlerk ile Arafat-Rabin görüşmeleri oluşturmuştu. Bunlara son olarak birisi daha eklendi. Bosna-Hersek'te çatışan güçlerden Hırvat ve Boşnakların liderleri olan İzzetbegoviç ve Kresimir Zubak (Bosna'lı Hırvatların lideri)-Franco Tudjman (Hırvatistan Devlet Başkanı)yine Beyaz Saray'da, Boşnaklarla Hırvatların bir federasyon çatısı altında biraraya gelmelerini öngören bir anlaşmayı parafe ettiler.

Bu anlaşmaya göre, Bosna-Hersek'in Sırpların işgali altında bulunmayan % 30'luk bölümünde bir federatif yapı oluşturulacak. Bu federatif yapı daha sonra Hırvatistan ile bir konfederasyona dönüştürülecek. İsterse Sırp tarafı da bu konfederasyonun üyesi olabilecek. Vance-Owen planının biraz değişikliğe uğratılmış bir biçimi olan anlaşmaya göre, Bosna-Hersek'te esas ta kantonal bir yönetim hayata geçirilecek. Kantonlar kendi iç işlerinde bağımsız, savunma, dışişleri, enerji konularında federasyona bağlı olacak. Yönetimde ise; federasyon başkanlığı Boşnaklarla Hırvatlar arasında birer yıllık bir rotasyonla yürütülecek, hükümette bakanlıklar her iki kesime eşit olarak dağıtılacak. Federasyon iki meclisli parlamentoya sahip olacak; birinci mecliste Boşnaklar çoğunlukta, ikincisinde ise taraflar eşit olarak temsil edilecek.

Herşeyden önce, vurgulamak gerekir ki, böylesi bir anlaşmanın imzalanmasında; geçen iki yılı aşkın bir süre içinde sayıları 300 bine yaklaşan ölü, yine yüzbinlerle ifade edilen yaralı ve 2 milyona yakın insanın sürgün ve zoraki göçlerle yurdunu-yuvasını terketmesi... gibi sonuçların gösterdiği gibi "etnik temizliğin" –ve etnik ayrışmanın– en geniş bir çerçevede yapılmış olmasının önemli payı vardır.

Bu anlaşma, kısa vadede en azından Hırvatlar ile Boşnaklar arasında yer yer alevlenen silahlı çatışmaları nispeten ortadan kaldırması anlamında görünüşte bir olumluluk taşımasına rağmen, emperyalistlerin ve faşist Türk basınının ilan ettiğinin tersine gerçek anlamda bir barış değildir, olamaz. Çünkü çatışmaların temelinde milliyetçilik vardır ve bu olgu ve onun maddi temelleri ortadan kaldırılmadığı sürece bu temelde çatışmaların yolu her zaman açıktır. Yapılan "barış" emperyalizmin dünya kamuoyunu aldatmak ve "prestij" sağlamak için yaptığı zorlama ile tarafların şimdilik "hizaya getirilmesi"nden başka birşey değildir, geçicidir.

Gerçek barışın sağlanması için ise, milliyetçiliğin yığınların hareketinin temel dürtülerinden biri olmaktan çıkması ve uluslar arasındaki çitlerin yıkılması, ulusal toplulukların eşitliğinin ve egemenliğinin sağlanması, ulusların kendi kaderlerini serbestçe belirleme haklarının olduğu bir ortamın yaratılması, milliyetler arasında her türlü ayrıcalığın ortadan kaldırılması gibi koşullar gerekmektedir. Bu ise emperyalizm şartlarında mümkün değildir. Bu koşulların yaratılması için çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilerin; milliyetçiliği kendi çıkarlarını sağlamak için kalkan yapan kendi ulusunun burjuvalarının iktidarını, sınıfsal temelde verecekleri bir mücadele ile yerle bir etmeleri gerekmektedir. Çeşitli ulus ve milliyetten emekçiler, sınıf kardeşliği temelinde diğer ulus ve milliyetlerden emekçilerle kaynaşacakları bir düzeni, sosyalizmi yaratmadıkları sürece, gerçek çözüm hayaldir! Çözüm sosyalizmdedir, emperyalist barbarlıkta değil!

• • •

Bosna-Hersek'teki gelişmelere karşı BM'nin yaklaşımı, kamuoyunda yaygın olarak bilindiği şekliyle BM'nin gerçekte bağımsız bir güç olmayıp; emperyalistlerin denetiminde, onların çıkarına hizmet eden bir maşa olduğunu da bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Bunun en son örneğini "Akaşi olayı" oluşturuyor. BM Genel Sekreteri Butros Butros Gali'nin Bosna Özel Temsilcisi olan Yasuşi Akaşi'nin ABD-nin Balkan politikasını eleştirmesi ve ABD'yi "pısırık davranmakla" suçlaması, Akaşi'nin ABD emperyalistlerinin hışmına uğramasına yolaçtı. Akaşi'ye ABD'nin BM Daimi Temsilcisi Madeleine Albright'in verdiği yanıt açıktı; *"Uluslararası memurlar, maaşlarını nereden aldıklarını hatırlamak zorundadırlar. Maaşları üye devletlerce ödenmektedir ve uluslararası memurlar, üye devletlerin politikalarını eleştirmek konumunda olmapyı aklından bile geçirmemelidir." (Milliyet, 28 Nisan 1994)*

Bu yaklaşım, BM'nin, emperyalist güçlerin kendi çıkarlarının savunulmasında bir organ olduğu gerçeğinin açık yansımasıdır. Buna benzer olgulara gerek Irak'ın gerekse de Somali'nin işgali döneminde sık sık karşılaşılmıştı.

Bosna-Hersek'teki gelişmeler, bu olayla bağıntılı bir şekilde bir gerçeğin daha vurgulanmasını gerekli kılıyor.

Faşist Türk devletinin borazanı olan basın tarafından BM'nin bir bütün olarak Bosna-Hersek'teki çatışmaları durdurması istemi sık sık yinelenir. Bu basına göre Butros Gali, emri vere-

cek, Sırplar vurulacak ve sorun çözümlenecektir. Oysa bu çok bilmiş basın, yeri geldiğinde faşist TC devletinin de ABD'den ya da diğer emperyalist güçlerden bağımsız hareket edemediğini, edemeyeceğini "itiraf ederler"... Ancak Bosna konusunda ağababalarına direkt laf söyleyemeyen ve onları "haşlama" cesaretini kendisinde bulamayanlar, ağababalarının kendileri gibi olan kullarına-memurlarına sataşarak kamuoyunun beklentilerini kaşıyıp onları yanıltmaya uğraşırlar. Böylece bir yandan emperyalizmin ilişkilerini, onun kurum ve kuruluşları arasındaki bağıntıyı kamuoyundan gizlemeye çalışırlarken, diğer yandan bilisiz insanların sorunun özünü görmelerini engelleyen gözbağları takarlar.

Bosna konusunda da yapılan aynı şeydir. Bir bütün olarak dünyanın birçok yerinde olduğu gibi Bosna'da emperyalizmin savaşın tek kışkırtıcısı ve körükleyicisi olduğunu, BM'nin emperyalizmin çıkarlarını koruyan ve kollayan bir kurum olduğunu, emperyalist-gerici savaşların ve milliyetçilik temelindeki çatışmaların gerçekten ortadan kaldırılmasının emperyalizmin ortadan kaldırılması ile olacağı gerçeğini gizlemek için burjuvazi, sistemden çok kişilerle uğraşmaktadır. Bunun Bosna-Hersek'teki somut örneğini Butros Gali ile yukarıda da değindiğimiz gibi Akaşi oluşturmaktadır. Gün geçmiyor ki faşist Türk basını Gali'nin ya da Akaşi'nin istifasını istemesin... Sanki sorun, emperyalizmin bu iki memurunun istifası ile çözümlenecekmiş gibi bir hava yaratılmak istenmektedir! Sanki katliamları yapan, ortalığı birbirine katan bu iki kişidir! Emperyalist sistemin, emperyalist çıkarların bu işte pek rolü yoktur! Söylenen budur. Bu, yukarıda da değindiğimiz gibi, sistemin temize çıkarılması çabasıdır ve doğruyu yansıtmamaktadır. Bilinmelidir ki; sorun kişilerden öte, emperyalist sistemin ve ounun barbarlığından kaynaklanmaktadır!

• • •

Yukarıda, Bosna-Hersek'in emperyalizmin satranç tahtasında bir alan olduğunu belirtmiştik. Geçtiğimiz son bir kaç aylık gelişmeler bile bunun böyle olduğunun açık örneklerini bizlere sunuyor. Avrupalı emperyalist güç lerin, özel likle de Almanya'nın, Yugoslavya'nın dağılma süreci içinde üzerlendikleri etkinlik, gelinen aşamada, kendi içlerinde bir politika üzerinde anlaşamamalarının da bir sonucu olarak, bölgede ABD politikasının etkisini öne çıkarmış durumdadır. ABD'nin karşısına, Sırpları destekleyen Rus emperyalizmi çıkmış ve bölgedeki siyasi çatışmada etkin bir politikanın izleyicisi olmuştur. Bu iki güç yanında yer yer Fransa, İngiltere, Almanya gibi güçlerin ses tonlarını biraz artırmaları, anda bu iki kutuptaki güçlerin etkinliğini kıracak derecede değildir.

Çatışmaların son bir yılı içerisinde yürütülen barış görüşmelerinde ABD' nin etkinliği diğerlerine göre de fazladır. Nitekim, Hırvatlarla Boşnaklar arasındaki görüşmeler ve anlaşmanın imzalanması ABD emperyalizminin denetiminde yürütülmüştür. Rusya ise, esas ağırlığını Şubat ayı içerisinde, Sırpların Saraybosna ve çevresine yönelik saldırılarına karşı BM ve NATO' nun verdiği ilk ültimatomu ve sonrasında hissettirmiştir. Önceleri açıktan tavır takınmaktan çekinen Rusya, ültimatoma karşı çıkarak tavrını beraklaştırmıştır. Bu tavır, diğer emperyalist güçlerin dikkatinden kaçmamıştır. Sonuçta Sırplara yönelik bir hava saldırısı olmamıştır ama, Rus emperyalizmi dişlerini göstererek bölgede kendisinin de bir güç olduğunu, ve yapılacak bir harekette kendisinin de rızasının alınmasını "anlaşılır" bir dille açıklamıştır.

Avrupalı diğer güçlerin, anda etkilerinin azalması, onların Yugoslavya'nın dağılma süreci içinde Slovenya ve Hırvatistan üzerinden alacaklarını almasındandır. Yani bir anlamda petekteki bal alınmıştır. Geriye kalan tortudur, fazlaca dalaşın gereği yoktur. Ancak, süreç içinde Bosna-Hersek bağlamında kendi çıkarlarına ciddi saldırılar olursa, onlar da dalaşta daha etkin rol oynayacaklardır. Emperyalizmin doğası bunu gerekli ve zorunlu kılmaktadır.

• • •

Geçtiğimiz süreç içinde Türk askerinin Bosna-Hersek'e gönderilmesi de faşist Türk devleti ve onun basını tarafından öne çıkarılan konulardandı.

Faşist Türk devleti, yayılmacı amaç larını Bosna-Hersek'te de sürdürmek ve pastadan pay kapmak için BM gücü içerisinde etkin rol oynamaya fazlasıyla istekli olduğunu geçtiğimiz süreç içinde sık sık tekrarladı.

Bosna-Hersek olayına müdahale ya da bu olayın kaşınması faşist Türk devletine yayılmacılıktan öte başka bazı yararlar da sağlamıyor değil. Öncelikle Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusu üzerinde uygulanan baskı ve katliamları bir ölçüde de olsa geri plana atmak, gözleri Bosna'ya ya da başka bazı dış olaylara çevirmekten geçiyor. Bununla birlikte yine ekonomik sarsıntının etkilerinin toplumda derin yankılar bulması bu yolla da biraz olsun hafifletilmeye çalışılıyor.

Başka bir deyişle Türk birliklerinin Bosna-Hersek'e gönderilmesi Türkiye'de milliyetçi eğilimlerin güçlendirilmesinde bir araç olarak kullanılıyor. Adriyatik'ten Çin Denizi'ne kadar Türk dünyasının birliğini sağlamanın yolunun Bosna-Hersek'te faal rol oynamadan geçtiğinin propagandası yapılıyor. Gelişen milliyetçilik, yayılmacılıkla kolkola, faşist Türk devletinin çürümesinin önüne set olarak çekilmek isteniyor, sistemin delikleri milliyetçilikle tıkanmaya, sandalın su alması bu yolla engellenmeye çalışılıyor. Ancak nafile... Faşist Türk devleti, bu yolla geçici-göreceli etkiler sağlasa da bir bütün olarak bu planından büyük sonuçları alabilecek güçte değildir.

• • •

Gelinen aşamada, bir kez daha Bos na-Hersek'teki gidişata ilişkin söylenecek tek şey; emperyalizmin ve onun yol arkadaşlarından birisi olan ırkçılığın çatışmaların temeli olduğu, bu temel ortadan kaldırılmaksızın gerçek anlamda çözümün olamayacağıdır. Biz, "halkların-emekçilerin kendileri konuştuğunda daha iyi bir dünyanın yaratılacağını düşünüyor ve geleceğin dünyasının böyle bir dünya olması için mücadelemizi sürdürüyoruz. Ve diyoruz ki; kahrolsun milliyetçilik! Kahrol sun emperyalist barbarlık! Ya barbarlık, ya sosyalizm!

Mayıs 1994 ◄

Faşist devlet tarafından katledilişinin 21. yıldönümünde;

İbrahim Kaypakkaya,

Mayıs, Türkiye - Kuzey Kürdistan devrimi açısından, mücadele ile olduğu kadar, acılarla da dolu bir aydır.

Hakim sınıfların faşist düzeni, Mayıs ayı içinde, onlarca komünist ve devrimciyi hunharca katlederek bedenen aramızdan almıştır.

Mayıs, Kocadağlar, Ohannes Bakırcıyanlar gibi komünist savaşçıların katledildiği; Denizler, Yusuflar, Hüseyinler'in idam sehpalarında faşizmi lanetleyip devrimi haykırdığı; Sinanlar, Alpaslanlar, Kadir Mangalar gibi nice yiğitlerin devrim kavgasında tohum olup toprağa düştüğü ve 1977'de önce kızıl bayraklarla donanan Taksim - 1 Mayıs alanının, yüreğine korku düşüp kuduran hakim sınıflar tarafından —sosyalist maskeli faşist sendika ağaları ve şimdi Rus sosyal-emperyalist efendileri ile birlikte tarihin çöplüğüne gömülmüş olan T"K"P'nin de yardımı ile— kana boyandığı aydır.

Fakat Mayıs ayında yitirdiklerimizden biri vardır ki, O'nun yeri başkadır.

O, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da revizyonizmin, reformizmin, legalizmin hakimiyetine karşı isyan bayrağını yükselten; komünizmin, Marksizm-Leninizmin şanlı kızıl bayrağını yeniden göndere çekmeye önderlik eden İBRAHİM KAYPAKKAYA'dır.

• • •

Bundan 21 yıl önce, 18 Mayıs 1973'de, Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası en büyük önderlerinden birini, İbrahim Kaypakkaya'yı yitirdi. 1973 yılı Ocak ayı sonunda, henüz 24 yaşındaki bu genç komünist önderi bir ihbar üzerine Dersim'de yaralı olarak tutsak alan faşist devlet güçleri, 4 ay boyunca O'na en ağır işkenceleri uyguladılar. O, en ağır işkence altında faşistlere tek sır vermedi. İşkencede ve poliste komünist tavrın ne olması gerektiğini pratikte gösterdi.

İbo'nun "ser verip sır vermeyen" tavrı; O'nu da, o dönemdeki pek çok devrimci geçinen "önder" (örneğin Doğu Perinçek, Şahin Alpay, Nuri Çolakoğlu vb.) gibi teslim alacağını sanan faşist işkencecileri kuduttu. 18 Mayıs'ta İbrahim'i kurşunlayarak katlettiler.

Onlar İbrahim'in vücudunu genç yaşında aramızdan söküp aldılar. Fakat O'nun düşüncelerini, davasını yok edemediler. O, bugün de O'nun mücadelesinin sürdürücüsü olan biz Bolşeviklerin mücadelesinde yaşıyor; ve proletaryanın ve ezilenlerin devrim mücadelesinde, "büyük insanlığın" komünist bir dünya mücadelesinde, her zaman yaşayacak!

Onu katledenler ise, daha sağlıklarında ölü olan; batan, çöken, kokuşan sömürü düzeninin onursuz savunucuları olan "yaşayan ölü"lerdir. Ve onlar eğer tarihte anılacaklarsa, ancak İbo'nun katilleri olarak, lanetlenerek anılacaktır...

• • •

İbrahim Kaypakkaya her yıl olduğu gibi, ölümünün 21. yılında da çeşitli devrimci siyasi güçler tarafından anılacak.

En başta O'nun kurucusu olduğu ve BOLŞEVİK PARTİ'nin de içinden çıkıp geldiği TKP/ML kökenli ve isimleri ekli veya eksiz TKP/ML olan tüm örgütler sahiplenecekler İbrahim Kaypakkaya'yı. Ardından ağıtlar ve övgüler dizip, O'nun gerçek mirasçısı olduklarını söyleyecekler. Aslında bunların İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkması, gerçekte ceset sömürücülüğüdür.

İbrahim'in en belirleyici özelliği olan "Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sahip çıkma"dan fersah fersah uzaktır bunlar! İbrahim'in araştırmacılığından; devrimci atılımından hiç nasiplenmemişlerdir...

Gelinen yerde, bunların oportünizmleri öyle ileri seviyede ki, yapılan Beşinci Kongre'mizde Partimizin ismini değiştirirken, bunlarla karıştırılmamak kaygısı da önemli bir rol oynadı!

1982'de ayrı parti olarak ortaya çıktığımızdan bu yana kullandığımız TKP/ML(BOLŞEVİK) ismini, 1994 Şubat'ında yapılan Beşinci Kongremizde, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) olarak değiştirdik.

1972'de İbrahim'in kuruculuğuna önderlik ettiği TKP/ML, çiz-

Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının komünist önderi

Bolşevik mücadelede YAŞIYOR!

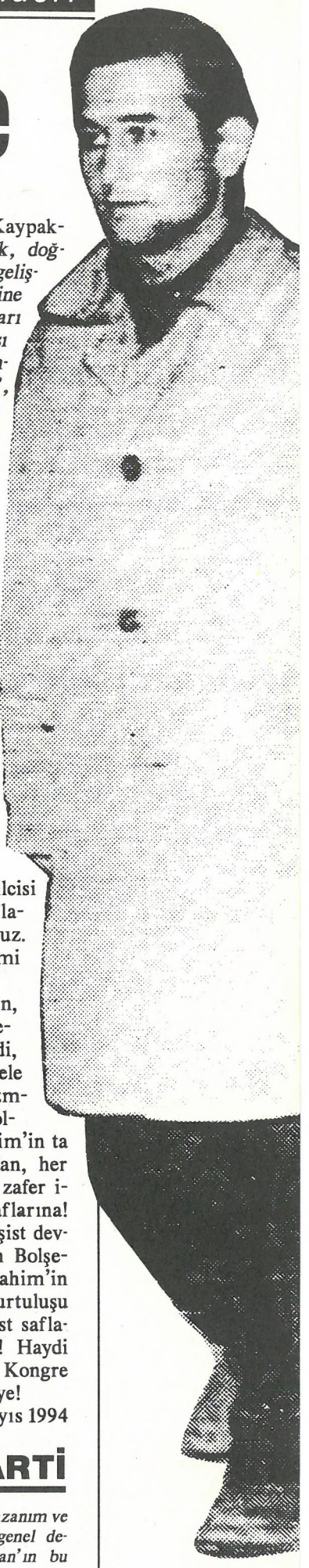

gisindeki tüm hata ve eksikliklerine rağmen, Marksizmin devrimci özünü temsil ediyordu. İbrahim'in TKP/ML'i, Uluslararası Komünist Hareket içinde modern revizyonizm/Marksizm-Leninizm çatışmasında net olarak Marksist-Leninist saflarda yer alıyordu. İbrahim Kaypakkaya'nın hemen tüm hataları da, –uluslararası arenada yürüyen mücadelede, Marksist-Leninist saflardaki hataları görmemesinden– bunları üzerlenmesinden kaynaklanıyordu.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, İbrahim Kaypakkaya "sol" içinde kemalizmin hakimiyetine son vermek, ulusal sorunda açık, berrak bir Marksist-Leninist çizgiyi geliştirmek anlamına geliyordu. İbrahim, Türkiye "sol" hareketinin tarihinde, Mustafa Suphi'lerin 1920'lerdeki çıkışı ertesindeki, ikinci komünist çıkış idi.

O, komünist atılımcılığın, yenilikçiliğin ve ilkeliliğin yeniden dirilişi idi. Kızıl bayrağın yeniden göndere çekilişi idi.

Bugün İbrahim'in gerçek mirasçısı olduğunu söyleyen TKP/ML'in İbrahim'le bağı laftadır. 1982'de biz Bolşeviklerin ayrılmasından sonraki menşevik TKP/-ML'in çeşitli gruplarının temel özelliği, İbo'nun 1972'deki çizgisinde yanlış olanlara sahip çıkıp, onları derinleştirmedir. İbrahim'i savunmaktan anladıkları, Marksizm -Leninizmin devrimci özüne sahip çıkmak değil, İbrahim'in sözlerine sahip çıkar görünmektir.

TKP/ML Hareketi'nin İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkması ise, oportünizmin belkemiksizliğinin bir kanıtıdır. İbrahim ile, o dönem de yaşayan küçük-burjuva devrimci önderler arasında nitelik farkını görmeyen ve O'nu uzun süre küçük-burjuva devrimcisi olarak niteleyen bu oportünistler, sonradan İbrahim'in komünistliğini keşfetmişlerdir! Fakat o da sahtekarlıktır. İlkesizliği ilke edinen bu gibi oportünistlerin, ilkeliliği kendine düstur edinen, ideolojik berraklık ve bükülmezlik konusunda her komünistin örnek alması gereken İbrahim'e sahip çıkmaya kalkmaları, sahtekarlık olur ancak.

Onun yanında kendine devrimci diyen tüm örgütler de, İbrahim Kaypakkaya'nın şu veya bu özelliğini –örneğin PKK, İbrahim'in silahlı mücadelesini; bir dizi başka örgüt de yalnızca işkencedeki tavrını öne çıkartarak– İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkar görünüyorlar. Bunların da İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkması yalnızca görüntüdedir.

İbrahim'i, O'nun döneminde yaşamış olan tüm diğer devrimcilerden ayıran, O'nun şu veya bu özelliği değil; O'nun komünist genel tavrıdır. Bütün oportünistler tam da bunu gözlerden gizlemeye çalışmaktadır.

Örneğin 1972'de İbrahim, kemalizme karşı Türkiye komünist hareketinin tarihindeki en köklü kopuşu gerçekleştirirken, henüz kemalist Şafak bildirilerini dağıtan Abdullah Öcalan, O'nu "Türk solu" içinde ele alıp, tüm "Türk solu"nu da kemalist ilan ederek tarihi çarpıtmaktadır. Böyle bir İbrahim Kaypakkaya sahiplenilmesinin niteliğinin ne olduğu ortadadır.

• • •

İbrahim'in komünist atılımının sürdürücüsü olan biz Bolşevikler de anacağız O'nu... Fakat bizim O'nu anmamız, her zaman olduğu gibi nitel olarak değişik olacak. Biz, İbrahim'in doğru görüşlerini ve pratiğini savunurken, O'na dokunulmaz bir aziz gibi değil, İbrahim neyse öyle yaklaşacağız:

1972 yılı şartlarında Marksizm -Leninizmin devrimci özüne sarılan, muazzam kazanımları ve hataları ile bir komünist savaşçı, bir komünist önder!

1972'de Türkiye-Kuzey Kürdistan'da komünizmin temsilcisi olan Partinin kurucusu!

Bolşevikler İbrahim Kaypakkaya'yı *"O'ndan öğrenmek, doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek, hata ve eksikliklerine karşı mücadele ederek onları aşmak", "Komünizm davası için mücadeleye bütün benliği ile daha sıkı sarılmak", "Bolşevizmi hakim kılmak için mücadeleyi yükseltmek"* şiarlarına uygun olarak anmışlardır. Bolşeviklerin tüm mücadeleleri ve gelişmeleri, bu şiarların da hayata geçirilmesidir aynı zamanda!

Bizler İbrahim'in doğrularına sahip çıkıp geliştirerek, O'nun hatalarını eleştiri/özeleştiri ile aşarak geliştik, gelişiyoruz, Bolşevikleşme yönünde ilerliyoruz.(*) Yapılan son (Beşinci) Kongre'mizde alınan kararlar bunun yeni bir kanıtıdır.

Bütün sınıf bilinçli işçileri, İbrahim'i anma dolayısı ile de, O'nun komünist mirasının gerçek temsilcisi olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında mücadeleye çağırıyoruz. İbrahim'i anmak, Bolşevizmi savunmakla olur!

Haydi, İbrahim'i anarken, O'nun kızıl bayrağını Bolşevik saflarda taşımaya! Haydi, İbrahim'in uğrunda mücadele edip canını verdiği Sosyalizm-Komünizmin zaferi için Bolşevik saflara! Haydi, İbrahim'in tavizsiz mücadele hedefi olan, her türden oportünizme karşı zafer için BOLŞEVİK PARTİ saflarına! Haydi, İbrahim'in katili faşist devleti, devrimle yıkmak için Bolşevik saflara! Haydi, İbrahim'in Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu için de gösterdiği Komünist saflara, BOLŞEVİK PARTİ'ye! Haydi BOLŞEVİK PARTİ'nin 5. Kongre kararlarını hayata geçirmeye!

18 Mayıs 1994

BOLŞEVİK PARTİ

(*) İbrahim Kaypakkaya'nın kazanım ve hataları hakkında partimizin genel değerlendirmesi Bolşevik Partizan'ın bu konudaki özel sayılarında yayınlanmıştır.

İki örgüt... İki kongre... İki çizgi...

ULUSLARARASI alanda olduğu gibi Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi örgüt, parti ve benzerleri var.

Marksizm-Leninizm adına konuşma, ona uygun davrandığını iddia etme hakkı, hiçbir örgütün tekelinde değil. Dileyen örgüt, parti bu ideoloji ve bu ideolojinin dayandığı sınıf adına konuşabilir ve konuşmaktadır da.

Şu ya da bu örgütün işçi sınıfının dünya görüşü adına konuşma ve hareket etme iddiasının, gerçeği ne ölçüde yansıttığını, Marksizm-Leninizm'in ilkelerinden ve yaşanan pratiğin doğru deneyimlerinden yola çıkarak ölçmek de, aynı iddiaya sahip örgütlerin hakkı ve görevi.

Bir örgütün savunduğu, dayandığı çizgiyi değerlendirmede en önemli ölçütlerden birisi, onun en yüksek, bağlayıcı organı olan Kongre'sinin aldığı kararlardır.

Kısa zaman aralıkları ile –komünizm adına sahip çıktığını söyleyen– iki örgütün kongreleri oldu. Birincisi, TKP/ML HAREKETİ'nin 17-23 Ağustos 1993 tarihleri arasında yapılan 5. Kongresi ve BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'nin Şubat 1994'te yapılan 5. Kongresi.

Her iki örgütün 5. Kongre'lerinin birçok önemli belgesi yayınlandı. Belgeler olarak başvurulacak temel kaynaklar, "Doğru SEÇENEK" sayı 15 ve "BOLŞEVİK PARTİZAN" sayı 87'dir. Bu belgelerin ciddi bir karşılaştırması her iki örgüt arasında Marksizm-Leninizm adına konuşma ve davranma iddiası konusunda kimin tutarlı olduğunu göstermesi bakımından en güvenilir yöntemlerden birisidir.

Biz bu yöntemi kullanarak özellikle TKP/ML HAREKETİ'nin 5. Kongre belgelerinin ana sorunlarına yoğunlaşarak bir genel tablo çizmeyi gerekli görüyoruz. Çizdiğimiz bu tabloya göre karar vermek, ya da vermemek okuyucuların değerlendirmesine bırakılmıştır.

"Yalnızca bir genel grevin değil ama aynı zamanda bir genel grevin "genel bir direnişe ve Kürt ulusal hareketiyle de birleşerek genel bir direnişe ve faşist diktatörlüğe karşı genel bir saldırıya dönüşme olasılığı(nın) oldukça yüksek" olduğu tespitini yapan bir siyasetin, bu tespite uygun olarak komünizm adına konuşan bir siyasetin "genel bir direnişe", "genel bir saldırıya" uygun eylem planını ortaya koyması, işçi yığınlarının eyleme yönelik faaliyeti için taktikler geliştirmesi zorunludur. Böyle bir tespit yığın eylemine yönelik taktiklerle birleştirilmediğinde, ya bunun örgütün imkanları açısından objektif nedenleri ortaya konmalı, ya da yapılan tespitin gerekli taktiklerle neden birleştirilmediği sorgulanmalıdır. TKP-ML HAREKETİ'nin 5. Kongresi ne birini ne diğerini yapıyor."

YANLIŞI TESPİT ETMEK İÇİN, YENİDEN SINAMAYA GEREK YOK!

TKP/ML HAREKETİ 5. Kongre belgelerinden "Devrimci Rotamız" başlıklı kararda taraftarlarına seslenilmekte ve 5. Kongrenin karar ve analizlerini *"ciddi bir biçimde inceleme"* ve *"çizgimizi, karar ve analizlerimizi Türkiye ve Kürdistan devriminin somut siyasal pratiği içinde sınama" (Doğru SEÇENEK sayı 15, sayfa 59)* çağrısı yapılmaktadır.

18 yılın üzerinde bir örgüt tarihine, deneyimine sahip olan, şimdiye kadar 5 kongre yapmış, ideolojik, politik, örgütsel olarak nerede durduğunu yüzlerce kez kanıtlamış bir örgütün en son kongre kararlarının Marksizm-Leninizm ile bağdaşıp bağdaşmadığını, siyasal savaşımın sorunlarına doğru yanıtlar verip vermediğini göstermek için, onun siyasi çizgisini, en son kongresinin karar ve analizlerini *"devrimin somut siyasal pratiği içinde"* sınamaya hiç gerek yoktur.

Bu görevin çözümü için onun en son kongresinin karar ve analizlerinin *"ciddi bir biçimde"* incelenmesi yeterlidir. Sözkonusu olan örgüt 18 yılın üzerindeki siyasi geçmişinde, hatalarına rağmen komünist bir niteliğe sahip olsa idi, o zaman son kongresinin kararlarının ve analizlerinin *"ciddi bir biçimde"* incelenmesi yeterli olmayabilirdi ve "ciddi bir inceleme"nin yanısıra, devrimin *"somut siyasal pratiği içinde sınama"* görevi de büyük bir önem taşırdı.

TKP/ML HAREKETİ'nin siyasetinin ve siyasi pratiğinin niteliğinin oportünist olduğu, ortaya çıktığı 70'li yılların ikinci yarısından bu zamana kadarki dönemde yeterince kanıtlanmış, Marksizm-Leninizm'in, Uluslararası Komünist Hareketi'nin, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devriminin en temel sorunlarında oportünizmi temsil ettiği ortaya konulmuş olan bir örgüttür.

Bu örgütün, İ. Kaypakkaya'nın birçok önemli hatasına rağmen komünist bir öze sahip olan çizgisini reddederek ortaya çıktığı ilk andan itibaren en belirgin özelliklerinden birisi, onun kendi dışında birleşebileceği diğer oportünist ve/veya reformist örgütler araması olmuştur.

Bu türden bir oportünist birliğin önünde engel olur kaygısıyla da İ. Kaypakkaya önderliğinde kurulan Parti ismi tasfiye edilmiş, bunun yerine Hareket oldukları tespiti geçirilmiştir.

Oportünist birlik çabalarının ilk deneyimlerinden birisi, 70'li yılların ikinci yarısında, bugün "İşçi Partisi"

adını alan karşı-devrimci Aydınlık takımını da kapsayan dörtlü "Proleter Devrimcilerin Birliği" girişimleri, yine aynı dönemde Aydınlık'ın dışında kaldığı Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği arasında üçlü "Proleter Devrimcilerin Birliği" girişimleri, görüşmeleri yapılmıştır.

O dönemlerde birlik görüşmeleri fiyaskoyla sonuçlanmış, önce birbirlerine "Proleter Devrimci" ünvanını takanlar, daha sonra birbirlerini oportünistlikle, revizyonistlikle, reformistlikle vb. suçlamışlardır.

Daha sonra, 12 Eylül 1980 sonrasında, yenilgi havasının da oportünist birlik arayışlarına objektif olarak daha uygun ortam yaratması sonucu olarak, TKP/ML HAREKETİ oportünistleri, oportünist-revizyonist vb. adlandırdıklarına yeniden Marksist-Leninist ünvanını verdiler. Bugünkü dönemde TKP/ML HAREKETİ, kendisi dışında TDKP, TİKB, TKİH ve TKP/ML YİÖ'nü komünist örgütler olarak değerlendiriyor. *(Bkz. agb, sayfa 63, "Komünistlerin Birliğinin Yolu" başlıklı karar.)*

Bu örgütlerle kendisine ortak bir payda bulmasının komünizm açısından bir temeli yoksa da, hiçbir temeli olmadığı da söylenemez. Hepsinin ortak bir paydası ve bu payda temelinde birleşme olasılıkları var.

O payda da oportünizmin bir türü, Arnavutluk Emek Partisi'nin 1978 çizgisinin Marksist-Leninist olarak savunulmasıdır. Marksizm-Leninizm'in oportünist tarzda yorumlanması ve uygulanmasıdır. Fakat bu, öyle bir ortak paydadır ki, her denklem yeni bir bölünmenin de çıkış noktası, evet zorunlu bir aracı olmaktadır.

Bu türden oportünist birlik girişimleri ne bugünkü ortama, ne de TKP/ML HAREKETİ'ne özgüdür. Bir başka, şimdilik biçimsel açıdan "başarılı" olarak sonuçlandırılmış bir oportünist birlik girişimi, TKP/ML Konferans ve DABK arasında da yaşanmıştır. Bu iki kanat oportünist bir temelde birleşmişler, fakat aynı zamanda, oportünist birlik girişiminin önünde engel olan görüş ayrılıklarını bir kenara koyarak, gerçekte yeni ve büyük bir olasılıkla daha büyük bir bölünmenin temelini atmışlardır.

TKP/ML HAREKETÇİLERİ'nin 5. Kongre'lerinin "Komünistlerin Birliğinin Yolu" başlıklı belgesine göre, "Birlik Olanaklarını Değerlendirme Toplantısı"nın *"kararlaştırdığı ve MK'ların onayladığı tartışma planı (abç) kabul edilmiştir." (agb, sayfa 69)*

Onaylanan tartışma planının içinde hangi tartışma konularının olduğu, –örgütsel konuları zaten dışta tutuyoruz– devlet sırrı gibi saklanmakta, açıklanmamaktadır. Yalnızca okuyucuya bir başka bağıntı içerisinde değinilen *"72-79 dönemine ilişkin ayrılıklar"* ın *(agb. sayfa 67)* olduğu bilgisi verilmekte ve fakat bu ayrılıkların şimdiden oportünist birleşmenin önünde engel olamayacağı ve taraftarlarının da bu ayrılıkları çok ciddiye almamaları için, bu ayrılıkların *"örgütlerimizin birliği önünde engel teşkil etmediğini vurgulamayı, birlik çalışmalarının kararlılıkla ve sağlıklı bir biçimde (!) ilerletilmesi için gerekli görmektedir" (aynı yer)* ikazına ihtiyaç duyulmaktadır.

TKP/ML HAREKETİ ile TKİH arasında son aşamasına geldiği bilgisi verilen birlik girişimleri, kendileri açısından şimdilik başarılı olsa da ilerde yeni ve daha büyük bölünmenin temelini atmaktadırlar, çünkü kuracakları birlik komünist bir birlik, ilkeli bir birlik değil, oportünist, ilkesiz, faydacı bir birliktir. Ama ilkesizliğin ve faydacılığın komünist olmamanın bir göstergesi olduğu, "ciddi bir biçimde" inceleme yapan her komünizm taraftarının bildiği bir olgudur.

DAR BAKIŞ AÇISI; TAKTİK VE STRATEJİK HEDEFLERDE OPORTÜNİZM...

Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin sorunlarını ve bu ülkedeki gelişmeleri dünyadaki, emperyalist sistemdeki en önemli gelişmelerden bağımsız ele almak ve bu biçimde kısa ve uzun vadeli hedefler belirlemek siyasette çok çabuk başarısızlığa götürür. Bu bakımdan TKP/ML HAREKETİ kendini başarısızlığa mahkum etmeye and içmiş gibi geliyor insana.

5. Kongre'lerinde "Merkez Komitesi Çalışma Raporu", "Devrimci Rotamız", "Komünistlerin Birliğinin Yolu" gibi en temel siyasal belgelerinde Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin görevlerini ve çözüm önerilerini uluslararası alandaki en önemli gelişmelerin "ciddi bir biçimde" bir analizini yapmadan sunuyorlar.

Uluslararası gelişmeler üzerine tavır takındıkları noktalar, teorik çalışma ve ideolojik mücadele alanında;

"Burjuva bireyciliğinin, yeniden parlatılan burjuva liberalizminin tipik öğelerinin sergilenmesi, «Yeni Dünya Düzeni» altında geliştirilen, «yeni» emperyalist politikaların karşı devrimci özünün açıklanması ve teşhiri, üç dünyacı oportünizmin yeni bir türevi ve devamından başka bir şey olmayan «Kuzey-Güney» çelişkisi saptamasına dayanan oportünist teori ve politikalara karşı savaşım, modern revizyonizmin tam iflasına bağlı olarak sosyal-emperyalist kampın parçalanarak, bu kampı oluşturan ülkelerin klasik kapitalist biçimler almasıyla tırmanan milliyetçiliğin ve fanatik ulusal boğazlaşmaların sergilenmesi" (Doğru SEÇENEK sayı 15, sayfa 8), Etiyopya Devrimi'nin dünya açısından öneminin vurgulanması *(agb, sayfa 13),* Kongre Açılış Konuşması'nda çok kısa olarak Türkiye'nin *"Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya gibi, dünyanın sınıfsal ve ulusal çelişkilerinin son derece keskin olduğu bir bölgesinde" (agb, sayfa 100)* bulunduğunun vurgulanmasıdır.

Kongre belgeleri içerisinde uluslararası gelişmeler üzerinde başka önemli tespitleri olmamasına rağmen "Dünya Proletaryası ve Halklarına Çağrı" başlıklı belgelerinde;

"5. Kongre, dünya proletaryası ve halklarının demokrasi ve sosyalizm savaşımlarının önümüzdeki yıllarda daha hızlı bir tempoyla gelişeceğine olan bilimsel inancını vurguladı. 1980'lerden başlayarak dünya ölçeğinde alçalan devrim dalgası yeniden bir yükseliş eğilimine girmiş gözüküyor. İngiltere, Almanya, Fransa, ABD, Japonya gibi önde gelen metropol ülkelerde, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin, sermayenin saldırılarına, ekonomik bunalımın yükünün ezilen sınıfların sırtına yüklenmesine, ırkçılık ve yabancı düşmanlığına vb. kitlesel eylemleri belirgin bir artış gösteriyor. Rusya'daki Ekim olayları bu ülkenin her an bir devrimle, yeni bir Ekim devrimi ile yüzyüze gelebileceğini göstererek, emperyalist burjuvaziye komünizm hayaletinin hala ortalıkta gezdiğini hatırlattı. Bulgaristan, Polonya, Arnavutluk, Romanya gibi Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmeler, bu ülkelerin proletaryası ve halklarının burjuva demokrasisi ve kapitalizme ilişkin yanılsamalarından kurtulmaya başladıklarını ve kendiliğinden bir biçimde de olsa yeniden devrime ve sosyalizme yöneldiklerini gösteriyor. Peru, Kolombiya, Filipinler, Yunanistan, Güney Afrika, Hindistan, Brezilya, Türkiye, Nikaragua, Filistin, Kürdistan, Batı Sahra, Guatemala, İzlanda başta gelmek üzere, pek çok ülkede kitlelerin silahlı ve «barışçı» devrimci savaşımları sürüyor ve gelişiyor. Yüzüne Birleşmiş Milletler maskesi geçirerek Somali'yi işgale yeltenen ve bu işgali Somali halkını açlıktan kurtarmaya yönelik bir insani yardım operasyonu düzenlediği savıyla kamufle etmeye çalışan ABD emperyalistleri, bu yoksul ama gururlu halkın kararlı direnişiyle karşı karşıya kaldılar.

Kapitalizm ve emperyalizm, dünya proletaryası ve halklarına sömürüden, faşist terörden, savaştan, ırkçılıktan ve

*gerici milliyetçilikten, dinsel gericilikten, üretici güçlerin yıkımından, ahlaksal ve entellektüel yozlaşmadan, çevre kirliliğinden vb. başka bir şey vermedi. **Sovyet blokunun dağılmasından sonra dünyanın -şimdilik- rakipsiz tek süper devleti haline gelen ABD ve onun** şakşakçıları, insanlığa sözümona refah, barış ve mutluluk getirecek olan bir «Yeni Dünya Düzeni»nin kurulmakta olduğunu ileri sürdüler. Ama gelişmeler tam tersini gösterdi. Gelişmeler, kapitalizmin ve emperyalizmin yoksulluk, bunalım ve savaş üretmeye devam ettiğini gösteriyor." (agb, sf. 126-127)* diye yazabilmektedirler.

Açıkça burada kongrede tartışılmayan konular, tartışıldı, karar alındı izlenimi verilerek gerçekler çarpıtılmaktadır.

TKP/ML HAREKETİ'nin 5. Kongre'sinde sosyal-emperyalist kampın çökmesiyle dünya emperyalist sistemi içerisindeki dengelerin değişmesi, Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya gibi emperyalist büyük güçlerin "yeni dünya düzeni"ndeki güç oranları ve ağırlıklarının daha da artması olasılıkları, Rus emperyalizminin gücünden çok şey yitirmesine rağmen halen emperyalist büyük bir güç olarak dünya hegomanyası için dalaştaki yeri, emperyalist büyük güçlerin ezilen ülkelerin halklarına doğrudan askeri saldırı, işgal politikasındaki gelişmeler, bu politikada Birleşmiş Milletler örgütünün rolü gibi sorunlar ele alınıp, değerlendirilmemiştir.

Hatta Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için günlük bir gazete okuyucusunun bile tespit edebileceği, emperyalist dünyanın içinde bulunduğu ağır devrevi ekonomik krizin –ki bu ekonomik kriz İkinci Dünya Savaşı sonrası krizlerin içerisinde en derinlerinden biridir– durumu, emperyalizmin krizden çıkış önerileri, bunun TC'ye yansımaları vb. hiçbir biçimde araştırmaya değer görülmemektedir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gelişmelerin emperyalist dünyanın içine düştüğü ekonomik krizden ayrı ele alınmayacağı, Türk hakim sınıflarının yeniden IMF ile imza atmak zorunda kaldıkları "stand-by" anlaşması ile görülmüştür. Türk hakim sınıfları, IMF'nin direktifleri ve baskıları nedeniyle de 10 yıl sonra yeniden bir "istikrar paketi" hazırlamak ve uygulamaya sokmak zorunda kalmışlardır.

TKP/ML HAREKETİ gibi "komünist" bir örgüt için böyle "küçük" sorunları incelemeye ne gerek var! Kuyunun dibindeki kurbağanın dünyayı kuyunun ucundaki büyüklük kadar sanması gibi, bizim oportünist "komünistlerimiz" için de dünyayı Türkiye-Kuzey Kürdistan'la sınırlı görmek, onların dar, milliyetçi bakış açılarının, dünya görüşlerinin mantıki sonucudur.

Bazen, iyi ki, bir de dünyadaki gelişmeler konusunda da geniş değerlendirme yapmıyorlar diyesi geliyor insanın. Zira ne zaman ufuklarını genişletmek için, isteksiz çabalarda bulunurlarsa, o zaman daha fazla siyasi körlüğün içine düşüyorlar. Örneğin, *"Sovyet blokunun dağılmasından sonra dünyanın -şimdilik- rakipsiz tek süper devleti haline gelen ABD ve onun şakşakcıları"* şeklinde yaptıkları tespitte, Leninist emperyalist büyük güçler teorisi yerine, üç dünya teorisinin artığı olan süper güçler teorisinden kurtulamadıklarını bir kez daha belgeliyorlar.

ABD'nin bugün emperyalist dünyada "tek süper devlet" olduğunu iddia edebilmek için yalnızca Leninist emperyalizm tahlilinden bir şey anlamama becerisi göstermek değil, ama aynı zamanda bugünkü dünyada ABD'nin yanısıra kimlerin dünyanın gidişatına damgasını bastığını da anlamamak becerisini göstermek gereklidir.

"Rusya'daki Ekim olaylarının, bu ülkenin her an yeni bir Ekim Devrimi ile yüzyüze gelebileceğini" (abç) söylemek için de Ekim Devrimini bir saray darbesi gibi gören gösteren burjuvazinin bakış açısına sahip olmak gerekir.

Diğer yandan tek tek ülkelerde gelişen kitle eylemlerinin de abartılı değerlendirilmesi, kitle kuyrukçusu bakış açısının göstergesidir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'a yönelik değerlendirme ve taktiklerinde de TKP/ML HAREKETİ yanılgılar içerisinde bulunuyor. Bunu bazı noktalarda gösterelim.

SHP, CHP ve DSP faşist değiller mi?

TKP/ML HAREKETİne göre değiller. SHP, *"anti-demokratik, halk düşmanı ve faşist yardakçısı" (agb, sayfa 40)*, CHP ile DSP ise *"faşizmin dümen suyunda yürümekte direten" (aynı yer)* burjuva partileridir.

SHP, faşist olmayan ve fakat faşizme yardakçılık ve yardımcılık yapan bir parti değil, tersine doğrudan faşizmin uygulayıcısı, kemalist faşizmin takipçisi, bugünkü faşist diktatörlüğün en önde gelen savunucularından olan faşist bir burjuva partisidir.

CHP ile DSP, başkanları olan Baykal ve Ecevit'in 70'li yıllarda faşist diktatörlüğün iktidarda bizzat uygulayıcıları olan, bugün DYP ve SHP koalisyon hükümetini, yer yer sosyal demagojiye dayanan eleştirileri dışta tutulursa, TC'nin çıkarlarını yeterince korumamakla, Kuzey Kürdistan'da "terörizme" karşı daha sert, faşist tedbirlerle mücadele etmemekle suçlayan, Türk şovenizmini siyasetlerinin temeli yapmış olan faşist burjuva partileridir.

DSP'nin ve onun başı Ecevit'in, faşist niteliği genel kabul gören MHP'ye söylemde bile iyice benzemesi, birçok burjuva aydını tarafından bile kabul edilmektedir. Ecevit'in MHP ile ırkçı Türk şovenizmi ve Kürt ulusal hareketinin bastırılması için öne sürdüğü tedbirlerle aynı şeyleri önermesi, Ecevit'in ve DSP'nin nitelik olarak MHP gibi açık faşist bir partiden farkının olmadığını kanıtlayan en çıplak olgulardan birisidir.

Olguların başka, TKP/ML HAREKETİ'nin başka bir dil konuşması oportünizmi rahatsız etmemektedir. Onun için önemli olan siyasi pragmatizmdir, bu üç partiyi destekleyen *"halkın ilerici kesimlerini"* ve *"demokrat aydınları" (aynı yer)* korkutmama endişesidir. Bu faşist burjuva partileri destekleyen halkın ilerici kesimlerini ve demokrat aydınları (bu partilerde demokrat aydınların var olup olmadığını da tartışmak gereklidir) bu partilerden koparmanın biricik emin ve doğru yolu, bu partilerin gerçek niteliğini, faşist politika ve uygulamalarını göstermek, ortaya sermek, teşhir etmektir, yoksa bu partiler üzerine ham hayaller yaymak değil.

İçinde bulunduğumuz devrim aşamasında köylülük proletaryanın temel müttefiki değil mi?

Buna olumlu yanıt veren bir örgütün proletaryanın sınıf hareketinin durumu ve gelişme perspektiflerinin yanısıra Türkiye-Kuzey Kürdistan köylülüğünün sınıf hareketi ve gelişme perspektifleri konusuna özel olarak değinmesi, değerlendirmeler yapması zorunludur. TKP/ML HAREKETİ 5. Kongresi işçi sınıfı hareketi, emekçi memur hareketi, *"özellikle büyük kent lerde sayısı milyonlara varan, kırdan kente göçle ve işten atılmalarla safları kabaran bir işsiz ve yarı-proletarya kitlesi" (agb, sayfa 41)* üzerinde duruyor, değerlendirmeler yapıyor.

Köylülük üzerine söylediği şey ise, yalnızca *"sayısı onmilyonları bulan tarım işçileri, yoksul küçük ve orta köylülerse şimdilik sessiz bir bekleyiş içinde görünüyorlar" (agb, sayfa 42)* değerlendirmesidir.

Birincisi, tarım işçilerinin, yoksul küçük ve orta köylülerin şimdilik sessiz bir bekleyiş içinde bulundukları

tespiti kesinlikle yanlıştır. Türkiye-Kuzey Kürdistan tarım işçilerinin, yoksul küçük ve orta köylülüğünün önemli bir kesimini oluşturan Kuzey Kürdistan tarım işçilerinin, özellikle de yoksul küçük ve orta köylülerinin önemli bir bölümü kitlesel olarak ulusal sorunun itici gücü ile mücadele içerisinde, sesini –duymak istemeyenlerin dışında– herkesin duyabileceği kadar çıkartıyor.

Durum bu olmasına rağmen, neden TKP/ML HAREKETİ, genel olarak tarım işçilerinin, yoksul küçük ve orta köylülüğün sessiz bir bekleyiş içerisinde olduğunu söyleyebiliyor? Acaba Kuzey Kürdistan tarım işçilerinin, yoksul küçük ve orta köylülerini, bir bütün olarak TC sınırları içerisindeki tarım işçilerinin, yoksul küçük ve orta köylülerin bir parçası olarak değerlendirmiyor mu? Ya da Kuzey Kürdistan'daki ulusal hareketin özellikle yoksul küçük ve orta köylülere dayandığını görmüyor mu?

Bu ya da başka ihtimallerden hangisi olursa olsun, herhalükârda var olan olguya gözlerini kapatıyorlar. İkincisi, tarım işçileri, yoksul küçük ve orta köylüler iddia edildiği gibi şimdilik sessiz bir bekleyiş içinde olsalar da, bunu söyleyip orada durmak, proletaryanın en temel müttefiki köylülüğü faşist diktatörlüğe karşı savaşım için kazanmanın önemine, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için tayin edici rolüne değinmemek, komünizm adına hareket eden bir örgütün yapabileceği en kaba oportünist hatalardan birisidir.

Genel grev savaşım aracı, oportünistlerin deneme tahtası mıdır? Ya da "devrimci" palavracılık?!

Genel grev, bir sınıfı, en azından sözkonusu sınıfın çok geniş kesimlerini diğer bir (egemen) sınıfın karşısına eylem içerisinde koyan, proletaryanın en geniş kesimlerinin bir sınıf olarak hareket ettikleri, gelişmiş bir tecrübe ve bilinç seviyesini gerektiren ciddi bir savaşım aracıdır.

Özellikle sözkonusu olan genel grevden, devrimci ayaklanmanın bir çıkış noktası, başlangıcı olan ***politik*** genel grev anlaşılıyorsa, –ki Marksizm-Leninizm'in genel grevden anladığı da budur– ezilen proletarya sınıfının en geniş kesimlerinin yalnızca egemen sermaye sınıfına karşı değil, onun egemenlik aracı olan devlete karşı da doğrudan saldırıyı, onun en temel baskı araçları olan polis ve ordu güçleri ile doğrudan çatışmayı hesaplamak zorundayız demektir.

Genel grev eylemi içerisinde olan sınıfın geniş kitlelerinin sermayenin iktidarına dolaysız saldırmanın gerekliliği bilincinden bağımsız olarak, politik genel grev savaşımı objektif olarak savaşım içerisinde bulunanları iktidar sorunu ile karşı karşıya getirir. Politik bir genel grevin iktidar sorununu objektif olarak gündeme koyması nedeniyle komünistler politik genel grev savaşımı ile oynamazlar, ona "ya tutarsa" mantığı ile hareket eden borsa spekülatörleri gibi yaklaşamazlar.

Komünistler en başından sınıfın en geniş kesimlerine politik bir genel grevin önemini, ciddiyetini, böyle bir savaşım aracı için mümkün olan en iyi hazırlığın yapılmasını, her şeyden önce de silahlı kitle savaşımına hazırlanmanın, bu işi örgütlemenin gerekliliğini anlatır ve yığınları bu bilinçle politik genel grev savaşımı için örgütlerler. Sınıfın kendiliğinden ve hazırlıksız bir biçimde geliştirdiği politik genel grev savaşımı içerisine komünistler bütün güçleriyle katılır, bu savaşıma bilinçli bir yön vermeye, proletaryanın geniş yığınlarını silahlandırmaya, onları dolaysız iktidar savaşımı için örgütlemeye... çalışırlar.

İster kendiliğinden ortaya çıkan politik genel grev savaşımı için, isterse de komünist bir parti önderliğinde örgütlenen kitlesel bir politik genel grev savaşımı için olsun, komünistler, proletaryanın geniş yığınlarının bu türden bir savaşıma yönelebilmeleri için tek başına propagandanın ve ajitasyonun yeterli olmayacağını, komünist propaganda ve ajitasyonun yanısıra, özellikle yığınların bağımsız tarihi eylemlerinde, bu eylemlerden çıkartılan tecrübe ve bilinçlilikte bir sıçramanın gerekli olduğunu mutlaka bilinçte tutmak zorundadırlar.

Proletaryanın sınıf savaşımının seviyesini göz önünde tutarak komünistler politik genel grev sloganını sınıfa kimi zaman propaganda ve ajitasyon sloganı olarak götürürler, kimi zaman da bu düşüncenin doğrudan örgütlendirileceği, sermayenin iktidarına karşı bir saldırının başlatılacağı bir eylem ya da direktif sloganı olarak götürürler. Politik genel grev sloganının propaganda ya da ajitasyon sloganından, eylem ve/veya direktif sloganına dönüşmesi, hem komünist öncünün, hem de sınıfın en geniş kesimlerinin hazırlığına bağlıdır. Bu hazırlığı göz önünde bulundurmadan, politik genel grev sloganının bir eylem, bir direktif sloganı olarak ileri sürülmesi, ancak ordusuz komutanların masa başında savaş oyunu oynamasına benzeyebilir.

TKP/ML HAREKETİ'nin genel grev konusundaki siyaseti tam da ordusuz komutanların komik rolüne denk düşmektedir. Bunlar, işçi sınıfının 89 Bahar Eylemlerinden bu yana sık sık bir eylem sloganı olarak genel grev sloganını ileri sürüp durdular. Hatta genel grevi genel direnişe çevirme planları, bunun için taraftarlarına genel grev ve genel direniş komiteleri kurdurma direktifleri verdiler.

Eğer mutlaka onların hesabına yazılacaksa bu "devrimci" palavracılığın biricik başarısı, 1991 Ocak ayında Türk-İş tarafından örgütlenen bir günlük pijamalı genel eylem komedisi oldu. 1991 Ocak'ından sonra da, sınıf savaşımının gelişimini doğru değerlendirmemede direnen "komünistlerimiz", "ya tutarsa" mantığını sürdürdüler ve yeniden yeniden politik genel grev sloganını ileri sürdüler.

TKP/ML HAREKETİ 5. Kongresi genel grev konusu üzerinde özel olarak duruyor ve sınıf hareketinin gelişimi açısından genel grevin önemine değiniyor. 5. Kongreleri, *"bugünkü siyasal koşullarda işçi sınıfının ve emekçi memurların gittikçe artan hareketliliğinin bir genel greve ve diğer emekçi sınıf ve katmanları kucaklamasının yanısıra Kürt ulusal hareketiyle de birleşerek bir direnişe ve faşist diktatörlüğe karşı genel bir saldırıya dönüşme olasılığı çok yüksektir" (agb, sf. 45)* değerlendirmesini, yani adını doğrudan vermese de, iktidar sorununu gündeme koyan bir politik genel grevin gelişme olasılığının "çok yüksek" olduğu değerlendirmesini yapıyor.

Genel bir direnişe ve faşist diktatörlüğe karşı genel bir saldırıya dönüşme olasılığı çok yüksektir iddialarının doğruluğuna kendilerini de tam olarak inandıramadıkları için, *"yakın gelecekte böyle bir genel grevin gerçekleşmesi sözkonusu olmasa bile" (aynı yer)* diyerek açık bir kapı da bırakıyorlar.

Sınıf savaşımının durumu, proletaryanın örgütlülük ve bilinç seviyesi, işçi sınıfının ve emekçi memur hareketinin halen *"bir genel greve ve diğer emekçi sınıf ve katmanları kucaklamasının yanısıra Kürt ulusal hareketiyle de birleşerek genel bir direnişe ve faşist diktatörlüğe karşı genel bir saldırıya dönüşme"* olasılığının oldukça az olduğunu gösteriyor.

Bugün, komünistler ve komünizm adına konuşan oportünist-revizyonistlerin proletaryanın geniş kesimleri üzerinde bilinç ve örgütleme açısından etkileri muazzam ölçüde sınırlıdır. Hiçbir devrimci örgütün bırakalım bir genel grevi, büyük işletmelerde çıkan, çıkacak olan bir greve bile önderlik edecek örgütlü temeli yoktur veya yok

denecek seviyededir. İşçi sınıfının çoğunluğu sendikal düzeyde bile örgütlü değildir. Sendikalarda örgütlü kesim üzerinde karşı-devrimci sendika bürokrasisinin egemenliği bir olgudur. Sendikalarda örgütlü işçi kesimlerinin ezici çoğunluğu genelde karşı-devrimci sendika ağalarına halen önemli ölçüde güven duymaktadır, işçilerin iktisadi ve kısmi ekonomik talepler yönünde yürüttükleri grev ve direniş mücadeleleri esasta sendika bürokrasisinin kontrolü altındadır. Faşist devlete geniş işçi yığınlarının kör güveni devam etmektedir. Hatta özellikle Türk kökenli işçiler faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı şovenist politika ve pratiğini esasta aktif olarak desteklemektedirler. Genel sınıf eylemi olan bir genel greve hazırlık açısından en iyi okullardan biri olan dayanışma grevleri ve direnişlerinin seviyesi çok düşüktür. Mücadele içerisinde bulunan işçi yığınlarının ezici çoğunluğu iktisadi ve kısmi reformlara yönelik politik taleplerin dışına çıkamamıştır. 1980 sonrası dönemde işçilerin devlete olan güvenlerini pratikte yıkacak olan devletin asker ve polis güçleri ile kitlesel çatışmaları halen yaşanmamıştır, vb. vb. Bu liste çok daha uzatılabilir. Ama bu gerçekler bile, politik bir genel grev olasılığı üzerine spekülasyon yapanların spekülasyonlarının ciddiye alınamayacağını göstermeye yeter. Komünistlerin görevi olasılıkları olgular temeline oturtmak, sınıf savaşımının gerçek seviyesinden yola çıkarak taktikler belirlemektir.

Bugün politik bir genel grev bağlamında komünistlerin taktiğinin özü, sermayenin iktidarına karşı örgütlü bir saldırının başlangıcı ve çıkış noktası olabilecek bir politik greve önderlik etmek amacıyla onun ön hazırlığını yapmaktır. Şunlar yapılmalıdır:

Komünistler örgütlenmelerini işletmelere kaydırmalıdır. İşletme hücreleri temelindeki örgütlenmeyi yükseltmelidirler. Her şeyden önce en büyük ve en önemli işletmelerde çalışan işçileri işletme hücreleri aracılığı ile komünizme kazanma yolunu tutmalıdırlar. Mücadelenin kapıya dayandığı veya grevin başladığı işletmelerde savaşımın sendika bürokrasisinin kontrolü altında olmaksızın ve işçilerin bağımsız inisiyatifi ile yürütülmesi için grev ve mücadele komiteleri kurulması düşüncesini yaygınlaştırmalıdırlar. Bu düşünceyi fiilen örgütlemeye dönüştürmelidirler. İşçi kitlelerinin en küçük bir savaşımında bile en fazla bilinçlenmesini ve sınıf dayanışmasını geliştirmesini sağlamalıdırlar. Gerici sendikalarda komünist ve devrimci fraksiyonlar örgütlemeye yönelmelidirler. İleri sendikalı işçileri komünist fraksiyonlar çevresinde birleştirmeli, sendika bürokrasisine karşı sınıf sendikacılığı politikasını örgütlemelidirler. Var olan güçlerle ulaşılabilecek en geniş işçi kesimlerine ekmek için savaşımın egemenlik için savaşımla birleştirilmediğinde kalıcı başarılar sağlayamayacağı düşüncesini taşımalıdırlar. Sermayenin egemenliğine karşı tüm işçi kitlelerinin birleşik eyleminin, bunun en önemli araçlarından biri olan politik genel grev savaşımının mutlak gerekli olduğunu kavratmalıdırlar. Bu türden bir genel grev savaşımını başarılı bir biçimde yürütmek amacıyla mutlaka örgütlenmek gerekliliği bilincini bilinçlere kazımalıdırlar.

Komünistler bu türden bir hazırlığın, olası bir kendiliğinden gelişen genel greve en iyi hazırlanmanın, ona en fazla etkiyi yapmanın garantisi olduğu bilinciyle yaklaşırlar. İşte komünist politika ve taktik ile oportünist politika ve taktiğin politik genel grev sorununa yaklaşımındaki ayrımın esası budur.

Yalnızca bir genel grevin değil ama aynı zamanda bir genel grevin *"genel bir direnişe ve Kürt ulusal hareketiyle de birleşerek genel bir direnişe ve faşist diktatörlüğe karşı genel bir saldırıya dönüşme olasılığı(nın) oldukça yüksek"* olduğu tespitini yapan bir siyasetin, bu tespite uygun olarak komünizm adına konuşan bir siyasetin "genel bir direnişe", "genel bir saldırıya" uygun eylem planını ortaya koyması, işçi yığınlarının *eyleme* yönelik faaliyeti için taktikler geliştirmesi zorunludur. Böyle bir tespit yığın eylemine yönelik taktiklerle birleştirilmediğinde, ya bunun örgütün imkanları açısından objektif nedenleri ortaya konmalı, ya da yapılan tespitin gerekli taktiklerle neden birleştirilmediği sorgulanmalıdır.

TKP/ML HAREKETİ'nin 5. Kongresi ne birini ne diğerini yapıyor. O, sanki yığınlara yönelik bir eylem planını gerektiren bir değerlendirme değil de, yığın hareketinde genel bir kıpırdanışa, yükselmeye uygun, halen genel bir saldırı aşaması için imkanların olgunlaşmadığı bir ortama uygun, esasta ajitasyon ve propaganda faaliyetlerinin merkezde durduğu bir faaliyet planını açıklıyor ve yapılması gerekenleri şöyle sıralıyor:

"a) Hareket, elindeki bütün legal ve illegal, sözlü ve yazılı propaganda ve ajitasyon olanaklarını kullanarak genel grev düşüncesinin sınıfın saflarında yaygınlaşması ve kök salması için yoğun çaba harcamalıdır;

b) ... bütün sınıf platformlarında genel grev düşüncesi gündeme getirilmeli ve tartıştırılmalıdır;

c) Hareketimiz bu durumu (Sendika bürokratlarının genel grevin içini boşaltarak onu göstermelik bir olaya dönüştürme durumu) gözönüne alarak sermayenin bu uşak ve kahyalarının ihanetini kesintisiz, somut ve canlı bir tarzda sergilemeye özel bir önem vermelidir;

d) ... devrim güçlerinin ... bir birliğini sağlayacak ve kolaylaştıracak araç ve ilişkilerin oluşturulması için çaba harcanmalıdır;

e) ... Hareketimiz, Stalin'in de belirttiği gibi sendikaları kazanmadan işçi sınıfının kazanılamayacağının anlaşılması ve sendika çalışmasına ilişkin taktiklerimizin çok yönlü olarak zenginleştirilmesi gerektiği kanısındadır.

f) ... Kongremiz, sınıfın farklı bölüklerinin burjuvazinin birleşik gücüyle genellikle tek başına savaşmak zorunda kalması pratiğinin yıkılmasını, sınıf içinde dayanışma bilincinin ve dayanışma grev ve eylemlerinin yaygınlaştırılması gerektiğini savunmaktadır;

g) İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin bir genel grevin önünü almak ve işçi sınıfının saflarını bölmek için başvurduğu taktikler ve yöntemler ... sergilenmeli ve işçilerin işlerini ve işyerlerini savunmaları gerektiğinin propagandası yapılmalıdır." (agb, sayfa 46-47)

İşte TKP/ML HAREKETİ 5. Kongre'sinin, *"Kürt ulusal hareketiyle de birleşerek genel bir direnişe ve faşist diktatörlüğe karşı genel bir saldırıya dönüşme olasılığı oldukça yüksek"* olan bir politik genel greve yönelik plan ve taktikleri bunlardan oluşmaktadır.

Öne sürülen faaliyetlerden hiçbirisi doğrudan genel bir kitle saldırısına uygun, genel bir direnişi eylem içerisinde ileriye götürmeyi içeren bir taktik değildir. Önerilen tüm faaliyetler kendileri açısından doğru görülen bir genel grev düşüncesinin yığın içerisinde propaganda ve ajitasyonunu, doğru bir genel grev düşüncesinin içini boşaltan siyasetin ve sendika bürokrasisinin teşhirini içermektedir.

Neden? En başta gelen nedeni, TKP/ML HAREKETİ'nin kendisinin işçi sınıfı hareketinin bugün sendika bürokrasisinden bağımsız, kendi inisiyatifi ve atılımı ile politik bir genel grev hatta politik bir genel grevi genel bir direnişe ve genel bir saldırıya dönüştürme olasılığının çok yüksek olmadığını görmektedir. Olasılık olarak daha çok, işçi sınıfının kısmi baskısı ve sessiz kalındığı teşhirinden çekinmesi nedeni ile Türk-İş ve DİSK sendika ağalarının, nitelik olarak 3 Ocak 1991'den farklı olmayan bir genel eylem komedisi sergileme oyunu düşünülmektedir.

5. Kongreleri bu oyunu teşhir etme ve böyle bir eylem içerisinde kendileri-

nin geniş bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütmeleri olasılığını görmektedir. Bu nedenle daha önceleri ileri sürdükleri genel grev ve genel direniş komiteleri kurulması önerisini yapmaya –şimdilik– cesaret edememektedirler. Gerçekte de yapacakları, Türk-İş ve DİSK'in eylem planının kuyruğuna takılarak, şimdikinden biraz daha geniş propaganda ve ajitasyon faaliyetidir. Gerisi, içi boş ajitatif laftır, kendini ve taraftarlarını kandırmaktır.

> Kürdistan, TC'nin işgal ettiği bölgeyle mi sınırlıdır? Ya da enternasyonalizm maskesi altında, şovenizmin değişik görüntüleri...

TKP/ML HAREKETİ'ne göre öyle görünüyor. "Devrimci Rotamız" başlıklı 5. Kongre belgelerinde şunu yazıyorlar:

*"Bugün hareketimiz büyük kentlerdeki işçi sınıfı içindeki çalışmayı temel almakla birlikte, Türkiye devriminin en önemli bir bileşeni olan Kürdistan devrimine de müdahale etme ve onu Kürt işçilerinin ve yoksul köylülerinin sınıfsal çıkarları doğrultusunda yönlendirme stratejik görevi*yle karşı karşıyadır." *(agb, sayfa 49)*

Kürdistan'a yönelik faaliyetlerinden sorumlu organı da *"Kürdistan Komitesi" (agb, sayfa 26)* olarak adlandırmaktadırlar.

Hareketin bu kısa düşünce içerisinde ne kadar yanlış yaptığını göstermek için önce bazı olguları yerine oturtmak gerekmektedir. Kürdistan denilen ülke, dört işgalci faşist iktidar tarafından sömürgeleştirilmiş ***dört parçadan*** –Türkiye, İran, Irak ve Suriye tarafından işgal altında tutulan dört parçadan– oluşmaktadır ve sınırlamasız Kürdistan ya da Kürdistan devrimi denildiğinde, bu dört parçanın tümündeki devrim anlaşılmaktadır. Yine "Kürdistan Komitesi" denildiğinde de, tüm dört parçada birden devrimi örgütleyecek komite anlaşılmaktadır, anlaşılmak zorundadır, eğer kavramlar laf olsun diye kullanılmıyorsa tabii...

Türkiye'nin işgali altındaki Kürdistan'ın parçasını, faşist TC'nin doğal bir parçası olmadığını vurgulamak için de Kuzey Kürdistan olarak adlandırmak gereklidir.

Olgular bunlarken, Hareket'in 5. Kongre'sinin, *"Türkiye devriminin önemli bir bileşeni olan Kürdistan devrimine de müdahale etme ve onu ... yönlendirme stratejik görevi"*ni önüne koymasından, bu devrimi yönlendireceği iddia edilen örgüte "Kürdistan Komitesi" olarak adlandırmasından iki sonuç çıkartılabilir: Ya Hareket Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin ötesinde, Kürdistan'ın diğer üç parçasında da devrime müdahale etmeyi, bu parçalardaki devrimi de yönlendirmeyi stratejik görevi olarak görüyor; ya da Kürdistan devriminden yalnızca TC'nin işgali altındaki bölgeyi anlıyor, o zaman da Kürdistan kavramını, Kürdistan devrimini yalnızca Kuzey Kürdistan ile ve Kuzey Kürdistan devrimi ile sınırlıyor. Neresinden bakılırsa bakılsın her iki düşünce de yanlış, ne dediğini kendisi bile bilmeyen bir "komünist hareket"in söyleyebileceği sözlerdir.

İster TKP/ML HAREKETİ'nin 5. Kongresi Kürdistan ve Kürdistan devriminden dört parçayı ve dört parçadaki devrimi anlasın, isterse de Kürdistan'ın ve Kürdistan devriminin bir parçası olan Kuzey Kürdistan'ı ve Kuzey Kürdistan devrimini anlasın, her iki halde de, bu devrimi ***"Kürt işçilerinin ve yoksul köylülerinin sınıfsal çıkarları doğrultusunda yönlendirme"***yi stratejik görev olarak koyması, onun soruna sınıfsal açıdan değil, milliyetçi açıdan yaklaştığını açık olarak ortaya koymaktadır.

Ne tüm Kürdistan'da, ne de Kuzey Kürdistan'da yalnızca Kürt işçileri ve Kürt yoksul köylüleri bulunmaktadır. Kürdistan'ın bizi doğrudan ilgilendiren Kuzey Kürdistan parçasında bulunan işçilerin ve yoksul köylülerin büyük çoğunluğunu ***Kürt*** işçileri ve ***Kürt*** yoksul köylüleri oluşturmasına rağmen Kuzey Kürdistan'da Arap, Türk ve diğer milliyetlerden işçiler ve yoksul köylüler de yaşamaktadır ve bunlar da Kuzey Kürdistan devriminin kopmaz parçalarıdırlar.

Kuzey Kürdistan devrimine müdahale etmeyi ve onu yönlendirmeyi önüne görev olarak koyan bir hareketin, bir komitenin, kendisini Kürt olan işçileri ve yoksul köylüleri kazanmakla sınırlayacağını stratejik olarak ortaya koyması, Kuzey Kürdistan'da yaşayan ve Kürt olmayan milliyetlerden işçileri ve yoksul köylüleri –hem de bunu sınıfsal çıkarlardan sözetmesine rağmen– dıştalaması, onun komünist bir hareket, komünist bir komite değil, burjuva milliyetçiliğini temel alan bir hareket ya da komite olduğunu en baştan belgelemektedir.

"Kürdistan Komitesi" kavramı üzerinde, yukarıda Kürdistan devrimi kavramını eleştirirken durmuş ve Kuzey Kürdistan'da örgütleme görevine sahip bir örgütü Kürdistan Komitesi olarak adlandırmanın yanlışlığına değinmiştik.

"Kürdistan Komitesi" kavramının ***komite*** bölümü üzerinde de kısaca durmanın yararı vardır. Kuzey Kürdistan'daki devrimin ve Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin muazzam görevlerini, Kürdistan işçi sınıfının, sınıfsal sorunla sıkı sıkıya birleşmiş ve sınıfsal soruna tabi olan ulusal kurtuluş hareketinde hegemonyasını kazanmayı bir komite örgütlenmesi ile çözeceğini sanan bir örgüt, Kuzey Kürdistan'daki sınıfsal ve ulusal savaşımın bugünkü seviyesinden ve olası gelişme perspektiflerinden bir şey anlamamış bir örgüttür.

Kuzey Kürdistan'da sınıfsal ve ulusal sorunun görevlerini başarı ile çözebilme yeteneğine sahip örgütlenme biçimi, aynı zamanda ayrı bir parti örgütlenmesi olan seksiyon örgütlenmesidir. Böyle bir örgütlenme, eşit haklara sahip iki örgütün bir merkezden yönlendirmesi imkanını yarattığı gibi, aynı zamanda Kuzey Kürdistan'a özgü bölgesel bir parti örgütünün başarılı bir inşasının yolunu da açacaktır.

İlginç olan bir başka nokta ise, Hareketin 5. Kongre'sinin birçok kez, ulusal kurtuluştan, ya da *"Kürt halkının toplumsal kurtuluşla kopmaz bağlara sahip olan gerçek ulusal kurtuluşu"*ndan *(agb, sayfa 49)* bahsetmesine rağmen, bir tek yerde bile ulusal kurtuluşun hedefi olan Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkından sözetmemiş olmasıdır. Böyle bir yaklaşım, kaba şovenist bir yaklaşımdır. Çokça sınıfsal, toplumsal kurtuluş üzerine laf edip, böyle bir kurtuluşun en temel önşartlarından biri olan ayrı devlet kurma hakkı konusunda susmak, objektif olarak Türk şovenizminin sınırları içerisinde kalmaktır.

Son olarak bu bağıntıda Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunun kapsamına değinmek de önemlidir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunun ***esasını*** Kürt ulusal sorunu oluşturmaktadır ama tamamını değil. TC sınırları içerisinde baskı altına alınan tek ulusal topluluk Kürt ulusu değildir. Kürt ulusunun yanısıra daha birçok milliyet –Araplar, Çerkezler, Lazlar, Abazalar, Rumlar, ...– barbar bir ulusal baskı altında tutulmaktadır. Bu nedenle ulusal soruna yönelik olarak komünistlerin sloganı tek başına Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı olamaz. Bunun yanısıra tüm diğer milliyetlere tam hak eşitliği de savunulmak zorundadır.

Kürt ulusu üzerindeki baskılara karşı çıkmak ve Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunu talep etmek ama diğer ezilen milliyetler üzerindeki baskılar ve talepler konusunda susmak da, siyasette Türk şovenizminin en belirgin göstergelerinden birisidir. Daha 22 yıl önce İbrahim Kaypakkaya bu doğru-

ları ortaya koymuş, açık, berrak bir biçimde formüle etmiştir. 22 yıl sonra bile bir "komünist" hareketin, hem de İ. Kaypakkaya'nın doğrularının sürdürücüsü iddası ile birlikte, bu kadar berrak olguları unutmuş ve unutturmuş olması, onun gerçekte, ne İbrahim Kaypakkaya'nın doğrularının sürdürücüsü, ne de komünist olduğunu kanıtlayan bir başka noktadır.

Ulusal sorunun kapsamı bağıntısında bir başka çok önemli nokta, Bolşevikler dışında tüm Türkiye-Kuzey Kürdistan "sol"unun şovenist bir tutum içinde bulunduğu Ermeni sorunudur. "Sol"a egemen olan ve genel kabul gören şovenist tutuma göre, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Ermeni sorunu tarihi haksızlık çerçevesinde kalan ve bu nedenle özellikle diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a geri dönüp yerleşme ve yerleştiklerinde de ayrılma hakları olmayan bir sorundur.

Marksizm-Leninizm adına hareket ettiğini iddia eden örgütler içerisinde bu şovenist yaklaşımın egemen olması onun doğru olduğu anlamına gelmiyor. Tersine, diasporada yaşayan milyonlarca Ermeni'nin, bugünkü TC sınırları içerisinde, ama aynı zamanda tüm Kürt örgütlerinin Kürdistan haritası içerisinde gösterdikleri Batı Ermenistan'a geri dönme ve yerleşme hakkı vardır. Birçok Ermeni örgütü bu talebi formüle etmişler ve bu talep yönünde TC'ye karşı mücadele etmektedirler. Böyle bir talebin gerçekten uygulanmasının yaratıldığı şartlarda –ki bu ancak devrimle mümkündür– Batı Ermenistan'a yerleşen Ermenilerin ayrılma haklarını da kabul etmek, ilk düşüncenin mantıki sonucu olmak zorundadır.

Kıbrıs sorunu ve faşist diktatörlük tarafından Kuzey Kıbrıs'ın yıllardan beri işgal altında tutulması sorununun sorun bile görülmemesi yine TKP/ML HAREKETİ'nin bir başka "enternasyonalist" yanıdır.

Eylem birliği siyasetinde reformizmin tastiki

TKP/ML HAREKETİ'nin eylem birlikleri alanında, özellikle son yıllarda giderek artan bir oranda reformist bir siyaset izlediği; seçimlere katılma ve ortak adaylar çıkartma, PKK ile reformist bir temelde "Devrimci Demokratik Güç Birliği" gibi birlikler, platformlar oluşturma siyaseti ile açık olarak görülmüş ve yayınlarımızda bu örgütün reformist eylem birliği siyaseti birçok kez olgularla ortaya konmuştur.

Hareketin reformist eylem birliği siyasetinin taçlandırıldığı en son örnek, onun yurtdışı örgütlerinin ve yönlendirdikleri yurtdışı federasyonunun, dinci faşist Refah Partisi'nin yurt dışı örgütü olan "Milli Görüş Teşkilatı" ile yabancı düşmanlığına karşı, gerici platformlar ve eylem birlikleri oluşturması olmuştur. Bu türden bir gerici birlik, reformizmin, reformist eylem birliği siyasetinin kaçınılmaz sonucudur. İşte böyle bir eylem birliği siyaseti, TKP/ML HAREKETİ'nin 5. Kongre'sinde, *"devrimci ve komünist hareketin sekter ve dar grupçu geleneğine karşı kesin ve ilkeli* (!!!/BN) *bir mücadele yürüttü" (agb, sayfa 9)* diye bir kez daha onaylanmaktadır. Ne diyelim, yolunuz açık olsun!

Leninist Parti öğretisine ve Leninist Bolşevik Parti inşa öğretisine sahip çıkılmadan kadro ve örgüt sorunları doğru ele alınıp çözülebilir mi?

Çözülemez. Bir örgütün kadro ve örgüt sorunlarını bırakalım çözmeyi, doğru bir biçimde sorun olarak bile ortaya koyması için, soruna doğru yaklaşımını sağlayacak doğru bir kadro, örgüt siyasetine sahip olması gerekir.

TKP/ML HAREKETİ, Leninizm'in parti öğretisini, örneğin kamuoyu önünde açık ve ilkeli ideolojik mücadele öğretisi ve devrim öncesinde partinin iki ana aşamada inşa edileceğini saptayan Bolşevik parti inşa öğretisini reddeden bir harekettir. Bu tür anti-Leninist görüşlere sahip olan bir örgütün kadro ve örgüt sorununu doğru bir biçimde ele alma ve çözme imkanı yoktur.

Hareketin 5. Kongre'sinde kadro ve örgüt alanında tartışılan birçok sorun, nasıl tartışıldığından bağımsız olarak, bu nedenle esas sorun üzerinde değil, bu esas soruna bağımlı sorunlar üzerinde yürütülmektedir. İlerde aynı sorunlar daha yakıcı olarak Hareketin bir başka kongresinin gündemine zorunlu olarak yeniden gelecektir.

TKP/ML HAREKETİ'nin 5. Kongre'sinin karar ve belgelerinin genel tablosu budur...

BOLŞEVİK PARTİ'NİN V. KONGRESİ

Şimdi de BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'nin 5. Kongre'sinin genel siyasi tablosunu çizelim.

BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'nin dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gelişmeler üzerine geniş siyasi değerlendirmesini içeren siyasi raporu, objektif zorluklar nedeni ile halen legal alanda yayınlanamamıştır. Okuyucunun şimdilik denetleyemeyeceği siyasi rapor yerine, siyasi raporun da en önemli noktalarda çok kısa bir özetini yapan 5. Kongre bildirisine atıfta bulunabileceğiz.

BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'nin 5. Kongre bildirisinde *(Bkz. Bolşevik Partizan sayı 87, sayfa 3-9)* önce emperyalist dünyada son yıllardaki önemli siyasi gelişmeler ortaya konulur, "yeni dünya düzeni" sloganı ve bu sloganın 80'li yılların başından bu yana geçirdiği değişiklikler ve emperyalist dünyadaki güç dengelerinin altüst oluş sürecinin derinleşmesi açıklanır.

"Yeni dünya düzeni"nin en son aşamada *"«eski» emperyalist dünya düzeninin direklerinden biri olan «Doğu Bloku»nun çökmesi ve emperyalist büyük güçlerden Rus sosyal-emperyalizminin büyük ölçüde güç kaybetmesi ile, değişen ve bozulan güç dengelerinin yeniden düzenlenmesinin, etki ve sömürü alanlarının yeniden paylaşılmasının zorunluluğunu ifade"* ettiği vurgulanır.

Değişen ve bozulan güç dengeleri içerisinde ve dünya hegemonyası için çabalayan emperyalist büyük güçler içerisinde ABD emperyalizminin hala "bir numaralı güç" olduğu tespit edilir, ama bundan diğer emperyalist büyük güçlerin ABD emperyalizminin hegemonyasına boyun eğdirildiği, onların dünya hegemonyası için ABD emperyalizmine karşı da rekabet savaşımı yürütemediği sonucunu çıkartan "süper güç" teorisi geliştirilmez.

Tersine Kongre bildirisi, ABD emperyalizminin eski gücünden *"çok şey yitirmiş"* olduğunu, *"gerçekler, ABD'nin göründüğü kadar güçlü olmadığını, onun ekonomik açıdan çok daha hızlı gelişen Alman ve Japon emperyalizmi karşısında aslında gerileme içinde olduğunu, onun ekonomisinin dünyanın en büyük ekonomik borcu ve askeri gücü üzerinde ve diğer emperyalist büyük güçlerin -şimdilik kerhen- onayı ve desteği üzerinde durduğunu gösterdiği"*ni, ABD emperyalizminin bırakalım *"dünyayı tek başına şekillendirmesini, İran, Irak, Türkiye, Suriye vb. gibi bölgesel güçler üzerinde kendi iradesini kayıtsız koşulsuz gerçekleştirebilecek durumda bile"* olmadığını, diğer emperyalist güçlerin "yeni dünya düzeni"nde kendi paylarını talep ettiklerini belirtir.

Rus emperyalizminin eski gücünden çok şey yitirmesine rağmen, şim-

diki hegemonya alanının *"onun emperyalist büyük güçlerden biri olarak kalmasına"* yettiği ve Rus emperyalizminin *"gelecekte, ekonomide zorunlu hale gelmiş olan yenilenmeyi gerçekleştirdiği ölçüde bu «sınırları» zorlaması(nın) emperyalizmin tabiatı gereği"* olduğu vurgulanır.

BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'nin 5. Kongre bildirisinde, bozulan güç dengeleri şartlarında hegemonya savaşımının dünya ekonomik krizi ile daha da keskinleştiği, dünya ekonomik krizinin ana boyutlarının ve temel sonuçlarının neler olduğu ortaya konulur. Emperyalizmin barbarlık olduğu ve barbarlığın tek gerçek alternatifinin sosyalizm olduğu berrak bir biçimde formüle edilir.

Emperyalist dünyadaki gelişmeler ve dünya ekonomik krizi anlatıldıktan sonra ve bu genel çerçeve içerisinde Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki önemli gelişmeler ve komünistler açısından gerçek alternatifler ortaya konulur. Bu bölümde Türk hakim sınıflarının Adriyatik'ten Çin Denizi'ne kadar uzanan bir "Turan" hayaline sarılmalarına rağmen, bu hayalin emperyalist dünyadaki güç dengeleri içerisinde boş bir hayal olduğu, gelişmelerle bunun kanıtlandığı, *"TC'nin «dünya Türkleri» açısından oynayacağı ve Batılı emperyalist büyük güçler tarafından da uygun görülen rol(ün), düşünsel ve ideolojik bir merkez rol"*ü olduğu, bunun böyle kalması halinde emperyalistlere bir zararının da olmadığı belirtilir.

TC'yi "halklar hapishanesi" olarak tanımlayan 5. Kongre bildirisi, hem genel olarak, hem de ulusal sorun bağıntısında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi sorununun gündemin *esas* maddesi haline geldiğini belirtir. Kürt ulusal kurtuluş savaşımına karşı faşist diktatörlüğün katliam ve kirli savaş politika ve pratiğinin hem ulusal kurtuluş savaşımını hem de onun bugünkü önder gücü PKK'nın daha da güçlenmesi sonucunu doğurduğunu, fakat PKK'nın burjuva milliyetçi temel siyaseti ve onun "siyasi çözüm" reformist politikası sonucunda, onun önderliğinde devrimci çözümünün mümkün olmadığı söylenir.

"Kürt ulusunun ayrılma hakkını gerçekten kazanacağı şartları yaratmanın, ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşla sıkı sıkıya birleştirmenin, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketinde işçi sınıfının hegemonyasını sağlamanın biricik garantisi Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla etle kemiğin kaynaştığı gibi kaynaşan Bolşevik bir partinin inşasıdır" denir.

Burada, Kürt ulusunun ayrılma hakkı açık olarak bir kez daha vurgulanırken, bu hakkı elde etmenin gerçek yolu da gösterilir ve TKP/ML HAREKETİ'nin yaptığı gibi yalnızca Kürt işçileri ve diğer Kürt emekçileri örgütleme gibi milliyetçi bir yaklaşım değil, *"Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve diğer emekçileri"* örgütleme yönünde komünist bir tavır ortaya konur.

Ulusal sorun bağıntısında, diğer baskı altında tutulan milliyetler sorununda ve Kıbrıs konusunda Kongre bildirisinde, siyasi raporun çok kısa bir özeti yapıldığı için açıklama yoktur, ama siyasi raporun kendisinde açıklamalar ve çözümler vardır. Siyasi Rapor yayınlandığında okuyucu objektif bir değerlendirme yapabilecektir.

Kongre bildirisinin "Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Devrim Güçlerinin Durumu, Gelişmesi Ve Görevlerimiz" alt başlığı altında, işçi ve emekçi sınıf hareketi üzerinde kısa da olsa, en önemli noktaları açısından tavır takınılır, işçi ve diğer emekçi hareketinin gelişmesine değinilir. Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminde işçi sınıfının *"temel müttefiki"* olan köylülüğün *"çok önemli bir bölümü"*nün *"Kürt ulusal kurtuluş savaşımı içerisinde ... yığınsal olarak mücadele"* yürüttüğü tespit edilir.

Doğrudan işçi sınıfı hareketine yönelik Bolşevik Parti'nin görevleri, "Komünist Partisi ve Sendikalar" ve "İşçi ve Sendika Hareketinin Durumu ve Hedeflerimiz" başlıklı özel kararlar içerisinde detaylı olarak ele alınır. *(Bkz. Bolşevik Partizan sayı 87, sayfa 18-25)*

Bu özel kararlarda komünist partisi ile sendikalar arasında hedeflenen ilişkinin ne olduğu, iktisadi ve politik savaşımda sendikaların yerinin ne olduğu, burjuva şovenizmine ve milliyetçiliğe karşı sendikaların neden proleter enternasyonalizmini savunmak zorunda oldukları, neden devrimci işçi ve sendika hareketinin baş düşmanının işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisi olduğu, devrimci sendika hareketinin kadrolarının yaratılmasının öneminin nerede yattığı, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci sendikaları yaratmanın devrimci sendikacılığın niçin hedefi olmak zorunda olduğu, komünist örgütlenmenin işletme hücreleri temeli üzerinde inşa edilmesinin yalnızca örgütsel açıdan değil, siyasi açıdan da tayin edici bir öneme sahip olduğu, gerici sendikalarda çalışmanın komünist siyasetin zorunlu bir parçasını oluşturduğu, güçlerimizi bugün büyük şehirlerde ve buralarda da büyük işletmelerde yoğunlaştırmamızın zorunlu olduğu açıklanır.

Ayrıca Bolşevik Parti'nin sendikal çalışmada kadın işçilere, genç işçilere ve çıraklara, tarım işçilerine, ezilen milliyetlerden işçilere yönelik özel görevlerinin neler olduğu sıralanır. Kararın önemli bir parçasını sendikal çalışma, işsizler ordusuna yönelik özel görevler ve işsizlik sigortası sorunu üzerine komünistlerin tavrı oluşturur. Devrimci sendikal çalışmada doğanın talanına karşı savaşımın önemi vurgulanır. İşçi hareketi içerisinde ve sendikalarda komünistlerin küçük-burjuva örgütlere yönelik ilkesel tavrı ortaya konulur.

Son olarak genel grev ve komünistlerin bu bağıntıda görevlerine değinilir. Bu noktada, *"işçi sınıfının bugünkü örgütlülük ve bilinç düzeyi şartlarında olacak bir genel grev, sendika bürokrasisinin önderliği altında, en iyi halde kısmi politik talepleri de içeren, esas işlevi işçi hareketinin daha ileriye gitmesini engellemek olan bir «genel grev» olacaktır"* tespiti yapılır.

Genel grev bağıntısında komünistlerin bugünkü görevleri şu şekilde çizilir:

"Komünistlerin genel grev taktiği, sendika bürokrasisinin faaliyetine değil, işçi sınıfı hareketinin bağımsız, devrimci gelişmesine dayanmak zorundadır. İşçi sınıfı hareketinin bugünkü düzeyinde, hakim sınıfların egemenlik aracına ciddi bir darbe vuracak ya da devrimci bir ayaklanmanın çıkış noktasını oluşturacak politik bir genel grevin önşartlarını yaratmak komünistlerin esas görevidir. Bu nedenle politik genel grev şiarı bir eylem sloganı değil, propaganda ve ajitasyon sloganıdır. Politik bir genel grevin önşartlarını yaratmak Bolşevikler için her şeyden önce işletme hücreleri temelinde örgütlenmek, işletme düzeyinde, özellikle büyük işletmelerde geniş işçi yığınlarının sendika bürokrasisinden bağımsız olarak savaşıma sokmak, bu amaçla grev ve mücadele komiteleri düşüncesini hayata geçirmek, sınıf sendikaları inşasının tayin edici bir adımı olarak komünistlerin önderliğinde sendika frak siyonları ve muhalefet grupları örgütlemektir."

İşte komünistlerin bu sorundaki yaklaşımı budur.

Kadro ve örgüt sorunu, BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'nin 5. Kongre'sinin en önemli noktalarından birisidir. Bu bağıntıda, Bolşevik Parti, Leninist parti öğretisine ve Bolşevik Parti inşa öğretisine sahip olduğu, sorunları ve çözüm yollarını doğru olarak koyduğu için eksiklik ve zayıflıklarını başarılı olarak gidermenin tüm imkanlarına sahiptir.

Bolşevikler, bugünkü zorluklarını aşarak çok daha güçlü Bolşevik bir örgütü yaratacaklardır...

Mayıs 1994 ◄

TKP/ML'deki yeni bölünme üzerine:

Özürü kabahatinden büyük!

BİR bu eksikti; TKP/ML Merkez Komitesi, Nisan 1994 tarihli, *"Yargılanmaktan korkan mafya hizibi Partimize cepheden savaş açma cüretine kalkıştı"* ve TKP/ML Yurtdışı Bürosu imzalı, 20 Nisan 1994 tarihli, *"Parti birliğini koru! Parti yıkıcılarına karşı tavır al!"* başlıklı bildirilerini okuyan devrimciler, siyasi literatürümüzde "özgün" yerini alacak olan "mafya"nın TKP/ML içinde ne kadar ilerlemiş olduğuna tanık oldular ve hayretler içinde kaldılar!

Devlet güçleri ve hatta Uğur Mumcu gibi demokrat geçinen sözde "aydın"lar, devrimci örgütlere sürekli "uyuşturucu siyasetinde rol oynamak" suçlamasını getiriyorlardı. Biz bu iftiralara hiçbir zaman inanmadık, çünkü insanlığın kurtuluşu için çalışan devrimcilerin, insanları uyuşturup, zehirleyip ölüme götürmenin aracı olan uyuşturucu ticaretinde rol alabilecekleri aklımıza sığmıyordu. Ve sonunda aklımıza gelmeyenin TKP/ML'de yaşandığı, TKP/ML adına açıklanınca, hayretler içinde kaldık. Fakat bizi asıl hayrete düşüren, *"mafya hizibi"* denenlerin örgüt içinde nerelere kadar vardığı değil, "mafya hizibi" denenlere karşı nasıl bir "mücadele" verildiğidir.

Merkez Komitesi imzalı bildirinin son paragrafında, uyuşturucu ticareti yapan insanlar hakkında;

"Uyuşturucu ticareti yapan mafya vb. kurumlar, kan emici burjuva düzenlerin yarattığı ve bu düzenlerden ayrı düşünülemeyecek kurumlardır... Kendi halkının kurtuluşu için mücadele ederken, dünyanın diğer kardeş halklarının zehirlenmesine, gençlerinin felç edilmesine göz yuman hiçbir komünist yeryüzünde yoktur. Eğer varsa, onlar alçak, ikiyüzlü sahtekarlardır, ulusal bencilliğin batağında boğulmakta olan şoven, milliyetçi, burjuva uşaklarıdır." deniliyor.

Bunları okuyan okuyucu da herhalde bunları yazanların, böyle insanlar saflarında çıktığında derhal bunlarla tüm ilişkileri kesip cezalandırdığını

düşünebilir, mantıki olarak! Ama kazın ayağı öyle değil!

İki bildirinin de anlattığına göre, yollar ayrıldıktan sonra *"alçak, ikiyüzlü sahtekar, şoven, milliyetçi, burjuva uşağı"* diye tanımlanan bu unsurlar, ayrılık döneminde (1991) Partinin konferans kanadı Merkez Komitesi-Siyasi Büro içinde üç kişi olarak uyuşturucu ticareti yapmışlar ve bunu Partiden gizlemişlerdir. Konferans kanadı 4. konferansından da gizlenen bu girişim ancak Birlik Konferansı öncesi yurtdışına çıkan bir Merkez Komitesi-Siyasi Büro üyesinin kişisel "duyumları" neticesinde yaptığı araştırmalar sonucunda ortaya çıkarılmıştır. Bu süreç içinde kendine iki kişi daha katarak güçlenmiştir.

Bunun üzerine sorun Geçici Birleşik Merkez Komitesi-Siyasi Büro'nun 4. toplantısında görüşülmüş ve hepinizin düşündüğü gibi bu *"alçak, ikiyüzlü sahtekar, şoven, milliyetçi, burjuva uşakları"* derhal örgütten atılıp cezalandırılmamışlar, bundan da öte bu konuda halk ve taraftarlar bilgilendirilmemiş, sorun bir siyasi sorunmuş gibi Olağanüstü Parti Konferansına bırakılmıştır!

Biz Olağanüstü Parti Konferansı'nı o zamanlar varolan hiçbir siyasi çelişkiyi çözmemek ile eleştirmiş ve bunun yeni bölünmeleri hazırlayacağını belirtmiştik. Meğer Olağanüstü Parti Konferansı "mafya pisliğini" bile temizleyememiş! Olağanüstü Parti Konferansı ve sonrası gelişmeler iki ayrı bildiride iki ayrı biçimde anlatılmaktadır.

Merkez Komitesi bildirisine göre; Olağanüstü Parti Konferansı'nda bir grup delege, bu suçu işleyenlerin kamuoyuna açıklanmasını ve cezalandırılmasını talep etmiş, fakat Parti birliğinin nazik bir dönemden geçmesi ve bu unsurların yaptıkları özeleştiri gözönünde bulundurularak, bu unsurlara suçlarına karşı tutarlı bir tavır takınmaları için fırsat tanınmıştır!

Yaa işte böyle, bırakın bu *"alçak.. burjuva uşaklarının"* cezalandırılmasını, Olağanüstü Parti Konferansı, bu konuda Partiye ve halka haber verme gereğini bile duymamıştır! Daha sonra bu unsurlar Partiden gizli faaliyetlerde bulununca, çevrelerine yeni unsurlar katmaya başlayınca ve içerde *"Olayların üzerine gitmek mi, yoksa mafyanın gönlünü hoşetmek mi"* buna cevap olarak da *"Asıl mafya kim? bu karanlık perdeyi yırtacağım"* başlıklı bildiriler uçuşmaya başlayınca, Askeri Komisyon, bu işin Partiye açılmasını önermiş, Siyasi Büro da bu öneriyi kabul etmiş ve sorun dışarıya ancak bundan sonra açılmıştır, yani tarafları bir arada tutma imkanı ortadan kalktıktan sonra!

Yurtdışı Bürosu'nun bildirisi ise, Olağanüstü Parti Konferansı'nın sorunu dışa açma yetkisini Merkez Komitesi'ne verdiğini, uyuşturucu ticareti yapanlardan birinin (bırakın cezalandırmayı, ödüllendirilerek /BN) Askeri Komisyon'da yeraldığını, bu komisyonun konuyu görüşerek sorunu dışa açma tavsiyesi ile Siyasi Büro'ya ilettiğini, Siyasi Büro'nun da sorunu görüşüp Partiye açma yönünde karar aldığını aktarmaktadır.

Bundan sonra ise Merkez Komitesi' nin yaptığı 2. toplantıya "mafya çetesi" olarak adlandırılanlar çağrılmış, fakat onlar *"toplantıya gelmiyoruz, ayrılık ilan ediyoruz"* diye bir tavır takınmışlar, ondan sonra da yollar iyice ayrılmıştır. Bunun üzerine ve ne yazık ki, ancak tüm bunlardan sonra bu "mafya çetesi" olarak adlandırılanlara karşı, açıktan mücadele yürütülmüş, taraftarlar birkez daha bir oldu-bitti ile karşı karşıya bırakılmıştır.

Ayrıca Merkez Komitesi bildirisinde "mafya hizibi"nin suçları sıralanırken, birinci suç olarak; *"Partiden habersiz, Eroin kaçakçılığı yapmak"* belirtilmektedir. Biz bu bağıntıyı tam anlayamadık, eroin kaçakçılığı, bildirinin sonunda değinildiği gibi kendine komünist diyenler bile yapsa *"alçaklık, ikiyüzlüce sahtekarlık"* mıdır? Yoksa *"Partiden habersiz"* yapıldığında mı böyle oluyor? Ya da *"Partiden izinli eroin kaçakçılığı"* yapılabilir mi? Hiçbiri değilse *"Partiden habersiz eroin kaçakçılığı yapmak"* demek, ne demek oluyor?!!

Tüm bunların gösterdiği gibi TKP/ML iki bildirinin de "ahlak" bölümlerinde anlatılanlar ile tam çelişkili bir pratik izlemiş, soruna faydacı yaklaşmış ve "ahlak"tan sınıfta kalmıştır. Bu gibi durumlarda izlenmesi gereken yöntem, faydacılık uğruna bu gibi unsurlar ile uzlaşmak ve sorunları halktan gizlemek değil, kısa dönemde zarar verse bile bu gibi unsurlardan kendini derhal temizlemek ve sana omuz veren taraftarlarını, devrimci kamuoyunu, halkı bu konuda aydınlatmaktır. Bu gibi unsurlara parmağını uzatanlar eninde sorunda kollarını kaptıracaklardır...

Kahrolsun oportünist faydacılık!

• • •

BU yazı kaleme alındıktan sonra elimize tavır takındığımız olayla ilgili bazı yeni belgeler geçti. Sözkonusu belgeler:

–Şimdi Merkez Komitesi ve Yurtdışı Bürosu adına konuşan kanadın çıkardığı Nisan 94 tarihli, İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 89. sayısı.

–Mayıs 94 tarihli, Partizan 17. Özel Sayısı.

–TKP/ML Yurtdışı Bürosu adına çıkarılmış, 28 Nisan tarihli, *"Parti suçlarına karşı çık, Parti birliğini koru"* başlıklı bir bildiri.

Bu kanada karşı çıkanların bu arada elimize geçen yazıları ise şunlar:

–*"Tüm Partiye Acil Çağrı"* başlıklı, Marmara Bölge Komitesi imzalı bir yazı.

–16 Nisan tarihli, TKP/ML Genel Sekreteri, DBK Sekreteri, Merkez Komitesi Üyesi TMLGB Sekreteri imzalı, *"Tüm Parti Üyelerine Açık Çağrı"* başlıklı bildiri.

–*"Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik'ten Halkımıza"* başlıklı bir bildiri.

–*"Tüm TMLGB üye, aday üye ve örgütlü sempatizanlarına"* başlıklı, 29 Nisan 1994 tarihli bir bildiri.

–28 Nisan 1994 tarihli, TKP/ML 1 No'lu Gerilla Bölgesi, Ordu Parti Organı imzalı bir bildiri.

–3 Mayıs 1994 tarihli, .. alanında bulunan beş Merkez Komitesi Üyesi imzalı bir bildiri.

• • •

HER iki yanın belgelerinden ortaya çıkan tablo şudur:

1) Menşevik TKP/ML'in Konferansçılar ve DABK biçimindeki bölünmesi ertesinde, Konferansçı kesimin önderliğinin bir bölümünün bilgisi dahilinde, oldukça büyük miktarda bir eroin ticareti işine girilmiştir.

(Bu, gerçekte Komünizm adına hiç bir şekilde göz yumulamayacak, uzlaşılamayacak bir suçtur. Bunun merkezi düzeydeki kimi kişilerin bilgisi ve onayı dahilinde yapılmış olması, TKP/ML menşeviklerinin İbrahim Kaypakkaya yoldaşın komünist mirasını nasıl harcadıklarını, onların İbrahim Kaypakkaya'nın TKP/ML'i ile ismi dışında bir bağı kalmadığının yeni bir göstergesidir.)

2) Eroin ticaretinin yapılmış olduğu, Partinin yalnızca bu işe bulaşmış kesimi tarafından bilinmiş, Partinin diğer kesimlerinden gizlenmiştir. 1992 de yürütülen birlik görüşmelerinde de DABKçı kesime de bu konuda bilgi ve-

rilmemiştir.

3) Bilindiği gibi, Nisan 1992'de, Konferans ve DABK kanadı, aralarında ayrılığa neden olan hiçbir sorunu çözmeden, iki Merkez Komitesini birleştirip, bir Geçici Birleşik Merkez Komitesi önderliğinde "birleşmiş"tir. Bu "birleşmede" bütün sorunlar "Olağanüstü Parti Konferansı"na havale edilmiştir. Bu birleşme sırasında da DABK kesiminin ve bu işi yapanlar dışındaki TKP/ML'lilerin eroin ticaretinden haberi yoktur.

4) Daha sonra yurtdışına çıkan bir Siyasi Büro üyesi, dedikoduları araştırma temelinde bu ticaret işini açığa çıkarmış, sorun bu temelde Geçici Birleşik Merkez Komitesi-Siyasi Bürosunun toplantısının gündemine gelmiştir. Bu noktadan itibaren Geçici Birleşik Merkez Komitesi-Siyasi Bürosunun tüm üyeleri, yani DABKçılar da olaydan haberdardır. Geçici Birleşik Merkez Komitesi-Siyasi Bürosu sorun gündemine geldiğinde, sorunun sorumlularını cezalandırma yolunu, sorunu Partiye ve kamuya açıp mahkum etme yolunu tutmuyor. Hayır, yapılan, sorunu gizleme kararı alarak, pisliğin üzerini örtme tavrıdır. Bu noktadan itibaren "suç"a TKP/ML'nin Geçici Merkez Komitesinin tüm Siyasi Büro üyeleri –sorumlulukları değişik ölçüde olmak üzere– ortaktır.

5) Sorun daha sonra kamuoyuna *"ML-Maoizmin zaferi"* olarak tanıtılan Olağanüstü Parti Konferansı'nın gündeminde ele alınıyor. Komünist olma iddiasındaki bir Partinin bu en yüksek organında, her iki tarafın da verdiği bilgilere göre, eroin ticareti *"mahkum ediliyor"*, ve fakat bu "mahkum etme"nin olayın sorumluları açısından cezai hiçbir sonucu yok. Bir "özeleştiri" ile mesele hal ediliyor. Olayın Partiye ve kamoyuna açılmaması, gizlenmesi kararı alınıyor! Olayın birinci derecede sorumluları, Merkez Komitesi, Siyasi Büro, Askeri Komisyon gibi en yüksek organlarda göreve seçiliyor, getiriliyorlar!!!

Yani pisliğin üzerini örtme, "mahkum etme" adına dolaylı onay, TKP/ML adını kullanan bu örgütün en yüksek organının tavrı oluyor.

Bu noktada bu Konferansa katılan her kişi ve Konferansın en yüksek organı olduğu Parti, şimdi Partinin bir –esasta eski DABKçı– kesiminin büyük gürültüyle *"insanlık suçu"*, *"mafyacılık"* vb. ilan ettiği suçun ortağıdır.

Sözkonusu Konferansı değerlendirmemizde, biz bu konferansın ayrılığa yol açan hiçbir sorunu çözmediği, sorunları ertelediği, bu yüzden de sözkonusu birliğin temelinin çürük olduğunu söylemiştik.

Görünen odur ki, birleşme kağıt üzerinde kalmış, Konferansçı/DABKçı ayrılığı, Olağanüstü Parti Konferansı sonrasında da –birlik çatısı altında– varlığını sürdürmeye devam etmiş; üzerine tartışılıp çözülmeyen kimi siyasi ayrılıklar her iki kesim açısından da hizipçi bir örgütlenmenin sürdürülmesinin temeli olmuştur.

6) Olağanüstü Parti Konferansı ertesindeki süreç içinde eski DABKçı kesimin kimi önderleri, "eroin ticareti" konusunu yeri geldiğinde eski Konferansçı kanadın kimi önderlerine karşı kullanılacak bir silah olarak kavramış; bu arada olaydan haberdar olan ve olayı ilkesel olarak yanlış bulup, Partiye açılmasını isteyenlerin de zorlaması ile Siyasi Büro'nun gündemine olay yeniden alınmış; Siyasi Büro, sorunun Merkez Komitesi toplantısında ele alınması yönünde tavır takınmıştır.

Ancak Merkez Komitesi daha toplanmadan Askeri Komisyon adına çıkarılan bir bildiri ile *"mafya çetesi"* bombası patlatılmış, Olağanüstü Parti Konferansı'nın Parti ve kamuoyundan gizlemek yönünde tavır takındığı eroin ticareti, onun birinci derecede sorumluları *"mafya hizibi"* olarak adlandırılarak açıklanmıştır.

7) Nisan 94 ortalarından bu yana ortalık toz dumandır. Merkez Komitesi adına konuşan, esasta eski DABKçı kanadın devamı olan kanat, diğer kanadı attığını ilan edip, halka vb. *"tutuklayın"*, *"yardım etmeyin"* çağrıları yaparken; diğer –esasta eski Konferansçı kanat– Parti hukukunun çiğnendiğini, Olağanüstü Parti Konferansının iradesinin üzerine çıkıldığını vb. söyleyerek, sorunun bir Parti Konferansı ile çözüleceğini söylemektedir.

8) Yer yer şiddet uygulamaları gündeme gelmiştir. Özellikle DABKçı kanadın çağrıları şiddeti de körükleyen yönde çağrılardır.

• • •

BİZ Bolşevikler bu gelişmeler hakkında kabaca şöyle düşünüyoruz:

• TKP/ML'li menşeviklerin bir kanadı, eroin ticareti işine girerek devrim davasına ağır zarar vermiş, devrimcilerin inanılırlığının biraz daha sarsılması yönünde burjuvaziye destek olmuş, burjuvazinin eline silah vermiş, insanlığa karşı açık bir suça ortak olmuştur.

Bu, ilkesizliğin, faydacılığın, oportünizmin bir sonucudur.

• Menşeviklerin diğer kanadı, bu olaydan haberdar olduktan sonra, birlik adına vb. bu suçun üzerini örtmüş, bu suçla uzlaşmış, suça ortak olmuştur.

Bu, ilkesizliğin, faydacılığın, oportünizmin bir sonucudur.

• Şimdi Olağanüstü Parti Konferansı öncesinde ve Olağanüstü Parti Konferansı'nda bu suça ortak olan bir bölümün *"mafya"*, *"insanlık suçu"* vb. keşfetmesi, yine oportünizmin, faydacılığın, ilkesizliğin ürünüdür. Bugün bunu söyleyenlerin, dün, şimdi "mafya çetesi şefi" ilan ettiklerini TKP/ML Genel Sekreterliği'ne seçmiş olmalarının başka açıklaması yoktur.

Şimdi TKP/ML içinde lafta birleşmiş hiziplerin iktidar savaşı, bir hizibin diğer hizibe karşı saldırısında eroin ticareti silahını kullanmasına yol açmıştır. Olay budur. Eğer şimdi "insanlık suçu" diye bağıranlar ciddi olsalardı, bu işi duydukları andan itibaren, sorumluları ile her türlü birliği, bağı keserler ve onları teşhir ve tecrit ederlerdi. Bunun ötesi hizip savaşındaki faydacılıktır. Başka bir şey değil!

Biz TKP/ML içinde ve çevresindeki devrimci insanlara sesleniyoruz:

Bugün çatışan her iki kesimin de önderleri, örgütü nasıl kullandıklarını bir kez daha göstermiştir. Bunlarla komünizm davası için bir tek adım bile atılamaz. Bunlarla bağınızı kesin! Bolşevik Parti'nin görüşlerini inceleyin! Gittiğiniz yolun yanlışlığını görün! Gerçek bir Komünist Parti'sinin inşası için mücadelede yerinizi alın!

Her iki kanada da sesleniyoruz:

Hiçbir gerekçe birbirinize karşı şiddet eylemlerini haklı çıkarmaz. Birbirinize karşı kullanacağınız şiddet, niyet ne olursa olsun karşı-devrime hizmet edecektir. Bunun bilincinde olarak her iki taraf da, şiddet eylemlerini red eden bir tavır takınmalıdır.

Aradaki sorunlar barış içinde, görüşmeler yoluyla çözülmeye çalışılmalıdır.

Devrime bugüne kadar verilen zararlardan daha ağırlarını vermemek için bu mutlaka yapılmalıdır. Her iki kanat içinde yer alan devrimciler, karşılıklı şiddet eylemlerini ilke olarak red etmeli, bu yönde direktiflere ve kışkırtmalara uymamalıdır.

Mayıs 1994 ◄

Dini savunmada PKK'nın vardığı yer!

Dini, ezilen, sömürülen yığınların aldatılması, köle bıraktırılması için bir uyuşturucu "afyon" olarak gören Marksizm-Leninizm, sömürüye, köleliğe karşı olduğu için, Marksist-Leninistler doğal olarak bu "afyon"a karşı mücadele etmek zorundadırlar. Aksi halde ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşuna karşı çıkmış olacaklardır. Bu en basit gerçeklikten yola çıkıldığında bile, Marksizm-Leninizm ile dinin birbirine zıt olduğu ortaya çıkar. Bu zıtlık ne A. Öcalan'ın karşı çıkması ile ortadan kalkar, ne de İslam'a, sahip olmadığı nitelikler vermekle... İşte Lenin'in dini nasıl gördüğüne bir örnek: "...Din halkı uyutmak için kullanılan afyondur. Marks'ın bu sözü din konusundaki Marksist görüşün temel taşıdır. Marksizm bütün modern dinleri, kiliseleri ve her türlü dinsel örgütü, işçi sınıfının sömürülmesini ve ezilmesini savunmaya hizmet edecek birer burjuva reaksiyon aracı olarak görür."
(Lenin, "Din Üzerine", Ser Yayınları, sayfa 25)

15 EKİM 1993 tarihli Berxwedan sayı 164'-de, "Kürdistan İslam Hareketi"nin "kuruluş bildirgesi" olduğu gibi yayınlandı.

Bu "hareket" esas olarak önceden kurulan "Kürdistan Dindarlar Birliği"-nin devamıdır. Bu "birlik" ve "hareket"in propagandaları PKK'nın yayın organlarında da yapılmaktadır. Biz bu yazımızda "Kürdistan İslam Hareketi"ne değinme yerine, PKK önderi A. Öcalan'ın Berxwedan sayı 168'de yayınlanan "Kürdistan'da İslamiyet Cihada Karar Vermektir" başlıklı yazıda savunduklarını ortaya koyup, PKK'nın gelinen yerde dini nasıl savunduğunu göstermeye çalışacağız.

PKK'nın "İslamın doğru yorumu" adı altında dini savunması, esas olarak 1989 yılında A. Öcalan'ın takındığı tavır ile ortaya çıkmıştı. Sözkonusu tavır Serxwebun sayı 91 ile 92'de yayınlandı. A.Öcalan'ın bu tavrı hakkında, 15 Haziran 1990 tarihli Bolşevik Partizan sayı 59'da tavır takınmıştık. Daha sonraki gelişmeler ve bugün PKK tarafından savunulanlar o dönem söylediklerimizi bir kez daha doğrular niteliktedir.

İSLAMİYETE ÖVGÜ, BİLİME SÖVGÜ...

Marksizm-Leninizm, yani proletaryanın kurtuluşunun bilimi olan öğreti, –dine karşı mücadelenin nasıl yürütüldüğünden bağımsız olarak– dini ve dinin propagandasını kökten reddeder. Din, biçimi ne olursa olsun idealizmdir. Marksizm-Leninizm idealizmi dıştalar, idealizme karşıdır. İdealizmin reddi sadece din biçimindeki görüntüsü ile sınırlı değildir, her türlü idealizmin reddidir. Kısacası, Marksizm-Leninizm bilimi, diyalektik ve tarihi materyalizm temelinde yükselir. Marksist-Leninstler diyalektik materyalist bir bakış açısına sahip olduklarından ateisttirler.

Böyle olduğu içindir ki, Marksizm-Leninizm adına, sosyalizm adına din savunusu, gerçekte Marksizm-Leninizm bilimine saldırıdır. PKK önderi A. Öcalan'ın islamiyet ile sosyalizmi birleştirme çabası da böyledir.

A. Öcalan islamiyete şu övgülerde bulunmaktadır:

"İslamiyet, tarihin tanıdığı en büyük devrimlerden biridir. Denilebilir ki islam kadar insanları derinden etkileyen bir devrime daha rastlanmamıştır. İslam devrimi kadar yaşamın her yerine ilişkin eşitlik, adalet, özgürlük ilkelerine verdiği anlam kadar, başka bir din anlam vermediği gibi, bütün büyük devrimler de eşitlik, özgürlük ve adalet için yapılmıştır. Dolayısıyla İslam'ı kendisinden sonra gerçekleşen bir çok devrimin temel kaynağı olarak görmek doğrudur." (Berxwedan sayı 168, sayfa 1)

Burada söylenenler, islamiyetin sahip olmadığı nitelikleri islamiyete bah şetmek ve bunun da ötesinde tarihi gerçekleri tersyüz etmektir. Şöyle ki, islam dininin yaklaşık 1400 sene önce, ortaya çıktığı zaman kendi dönemine göre "ilerici" bir rol oynaması, hiç de onun "eşitlik", "özgürlük" ve "adalet" için yapılan bir "devrim" olduğu anlamına gelmez. Tarihi biraz inceleyen herkes, bizzat peygamber Muhammed'in köle sahibi olduğunu kabul edecektir. Muhammed'in kölelerine diğer köle sahiplerinden "daha iyi" davranması hiç de onun köle sahibi olduğunu ortadan kaldırmaz. Bunun ötesinde hangi din olursa olsun, ezen sınıf ve katmanlara hizmet etmiştir, etmektedir ve varlığını sürdürdükçe de bu hizmette kusur etmeyecektir. Böyle olduğu için de, islamiyet, ezenlerin özgürlüğü ve adaleti olmanın ötesinde hiçbir anlam taşımaz. İslamiyet ezilen yoksul kesime, "Tanrı'ya inanıp kendi hallerine şükretmenin" ötesinde bir şey vermemektedir. Bu da somutta "zenginlerin malında gözünüz olmasın, çünkü öbür dünyada cennet sizi bekliyor" deyip, ***yaşamları boyunca cehennemde*** yaşamalarını savunmaktır. Gerek islam dini olsun gerekse de diğer tek tanrılı dinler olsun, ezilen sınıf ve katmanları kandıran ve uyutan, hakim sınıfların kullandığı "afyon"dur. Bu yüzden de, eğer ezilen emekçi sınıf ve katmanların kurtuluşundan yana tavır takınılacaksa, o zaman dine karşı da tavır takınılması

SINIR ÖTESİ HAREKATLAR DA KÜRT ULUSUNUN KURTULUŞUNU ENGELLEYEMEZ!
TC'NİN GELENEĞİDİR SOYKIRIM, ULUSAL BASKI, KATLİAMLAR VE ZULÜM!

Kürt ulusunun özgürlüğü için de faşist Türk devletine ölüm!!!

27 MART 1994 yerel seçimlerine kadar PKK'nın "işini bitirme"yi hedefleyen hakim sınıfların heveslerinin bir kez daha kursaklarında kalması, onların daha da saldırganlaşmasını beraberinde getirmektedir. Nitekim büyük başarı ve "PKK'nın sonu geldi" diye gösterdikleri Zele kampının bombalanmasının üzerinde fazla zaman geçmeden 12 Nisan'da geniş çaplı bir sınır ötesi harekat daha gerçekleştirildi. Kazanamadığını gördükçe kuduran faşist Türk devleti, Kuzey Kürdistan'a yığdığı yüzbinlerce askeri, özel timi, komandosu ve paralı uşağı köy korucuları ile sürek avına çıkmıştır.

Güney Kürdistan'daki PKK kamplarını yok etme hedefi ile başlatılan sınır ötesi operasyon, aynı zamanda Şırnak'ın Uludere ilçesi ile Hakkari'nin Çukurca ilçeleri arasında kalan 95 kilometrelik sınır şeridinde, Güney Kürdistan topraklarının 15 km derinliğine uzanan bir "güvenlik hattı"nın oluşturulması amacını da taşıyordu. Sahibinin sesi burjuva gazetelerinin yazdığına göre bu "güvenlik hattı" oluşturulmuş durumdadır. Bu "güvenlik hattı" ile amaçlanan şey, PKK gerillalarının Kuzey Kürdistan'a geçmelerini engellemektir. 12 Nisan'da başlatılan bu geniş çaplı sınır ötesi harekat ve zaten her gün yürütülen operasyonlar, hakim sınıf temsilcilerinin beyanatlarına göre "PKK'nın kökü kazınana kadar devam" edecektir. Faşist Türk ordusunun "kahramanlığı"nı göstermek için de her gün ne kadar "terörist" cesedi bulduklarını medyaları aracılığı ile kamuoyuna yutturmaya çalışmaktadırlar. Öldürülen gerillaların sayısını ne kadar çok gösteriyorlarsa, ölen askerlerin sayısı da o kadar az gösterilmektedir. Böylece faşist devletin ve askerinin ne kadar güçlü olduğu "kanıtlanmış" oluyor. Örneğin, KURD-A'nın verdiği haberlere göre, yapılan bombardımanlar sırasında ARGK gerillaları tarafından düşürülen uçak, burjuva basında "Gabbar dağına çarparak düştü" diye kamuoyuna bildirildi. Gerek Kuzey Kürdistan'da olsun gerekse de Güney Kürdistan'da olsun, yapılan bombardımanlarla öldürülen herkes –bunlar beş yaşındaki çocuktan, 90 yaşındaki insanlara kadar herkestir– "terörist" olarak gösterilmektedir. Kısacası faşist devlet yanlısı olmayan herkes "terörist" olarak damgalanmaktadır.

Hakkari'nin Uludere ilçesine bağlı 17 köyden yaklaşık 15 bin insanın ulusal zulüm ve baskılardan kaçarak Güney Kürdistan'a göçetmesi, faşist devletin baskılarının boyutlarını ortaya koyar niteliktedir. Belki kurtuluruz umudu ile göçen bu insanlar Güney Kürdistan'da da faşist Türk devletinin zulmünden payını almaktadırlar. Bu insanların yerleşim yerlerinin olmamasından dolayı yerleştikleri mağaralar, "teröristlerin sığınakları" diye bombalanmaktadır. Bombardımanlardan kurtulmak için de bu insanlar nereye gideceklerini bile bilememektedirler. Örneğin 18 Nisan günü yapılan bombardımanlara hedef olan 4 yaşındaki Welat Şen isimli çocuk ölmüş, 15 yaşındaki Nahil Şen ise boynundan ağır bir şekilde yaralanmıştır.

Faşist Türk ordusunun sınır ötesi harekat başladığından bu yana yaptığı bombardıman sayısı belirsizdir. Bu saldırılarda ölen insan sayısı da belirsizdir.

Bir yandan sınır ötesi harekat sürdürülürken diğer yandan ise faşist Saddam rejimi ile diplomatik ilişkiler içine girilmiştir. Körfez savaşında elde etmek istedikleri üleşe kavuşamayınca, varolan ambargonun da etkisi ile ekonomik olarak zarara giren Türk hakim sınıfları, şimdi ambargonun kalkması için ağababaları ile "dalaş" içindedirler. Faşist Saddam rejimi ile diplomatik ilişkilere girilmesinin bir yanında ekonomik çıkarlar yer alırken, diğer yanda ise, Güney Kürdistan'daki Federe Kürt Devleti'nin varlığı yer almaktadır. Zira bu olgu, gerek PKK'nın Güney Kürdistan'da barınması işini kolaylaştırmakta, gerekse de böylesi bir yapının Kuzey Kürdistan'a sıçrama tehlikesini içinde barındırmaktadır. Her iki halde de bu devlet, Türk hakim sınıfları için istenen bir şey değildir. Bu yüzden de Irak'ın "toprak bütünlüğü"nden yana olduklarını durmadan açıklamaktadırlar.

Yürütülen bu diplomatik ilişkiler, IKDP ile YNK'yı Saddam rejimi ile "barıştırma"yı gerçekleştirmeye yöneliktir. Bunun için Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Özden Sanberk Bağdat'a yaptığı ziyaret sırasında, faşist Saddam rejimine "Kürtlerle diyaloğa girin" çağrısında bulunmuştur. Bağdat'ta bunu yaparken, Ankara'da da IKDP yetkilisi Dr. Sami Abdurrahman ile IKDP'nin Ankara Temsilcisi Sefin Dızai ile görüşmede bulunmuştur. Sanberk "Kürtlerle Saddam'ın arasını bulmaya" hazır olduklarını şöyle açıklamaktadır:

zorunludur. Her kim ki eşitlikten, özgürlükten yana olduğunu iddia ediyorsa, dine karşı da gelmesi gerekir.

Sorun bununla da bitmiyor. A. Öcalan sözkonusu devrimlerin isimlerini vermemesine rağmen, islamiyetin, daha "sonra gerçekleşen bir çok devrimin temel kaynağı" olduğunu tespit etmektedir. Bu tespit de ayakları havada olan bir tespittir. Şöyle ki, "eşitlik", "özgürlük" adına yapılan devrimlerin temel kaynağı islamiyet değildir. Bunu söylemek siyasi cahillik değil ise, her devrimin temel kaynağının sınıfsal yanının ortadan kaldırılmasıdır. Örneğin burjuva devrimleri açısından Fransız devriminin çıkış noktası, ya da temel kaynağı islamiyet değil burjuvazinin sınıfsal çıkarları olmuştur.

Kapitalizmin çıkışında eğer dinsel temel aranacaksa, bu hristiyanlığın reforme edilmiş bir mezhebi olan Calvinizm ve genelde Protestanlıkta aranmalıdır. Ya da proletarya devrimleri

"Türkiye, yardım istendiği taktirde tarafların biraraya gelmesi için elinden geleni yapmaya hazırdır." (Hürriyet, 21 Nisan 1994)

Faşist devletin bu uşağı, Kürt ulusuna karşı yürütülen soykırım politikasının en üst boyutlara vardığı bir ortamda, *"Türkiye'nin, (...) Kuzey Irak halkına olan desteği ve insani yardımı da sürecektir." (agg)* demesi, kurdun kuzu postuna büründüğünü açıkça ortaya koymaktadır.

Yürütülen bu diplomatik ilişkiler, birkez daha özellikle de IKDP'nin Türk hakim sınıfları ile olan ilişkilerin hangi düzeyde olduğunu ortaya koymaktadır. Sınır ötesi harekat hakkında takındığı tavırda Dızai şöyle tavır takınıyor:

*"Bu operasyon tümüyle Türk tarafınca yürütülmektedir. Bize bu konuda hiç danışılmamıştır. Bilgi verilmemiştir. **Düş kırıklığına uğradığımı belirtmeliyim."** (abç) (Aydınlık, 22 Nisan 1994)*

Tampon bölgenin oluşturulmasını kabul etmediklerini söyledikten sonra da şunları söylemektedir:

*"Bu bölgede hiçbir yapılanma yok. **Çok kolay PKK'nın hedefi haline gelirler."** (abç) (aynı yerde)*

Dızai'nin yaptığı bu tespitleri aslında yorumlamak bile gereksizdir. Faşist Türk devletini o kadar seviyor ki, akıl hocalığına soyunmuş. Şayet Türk askerleri "PKK'nın hedefi haline" gelmeseler, o zaman tampon bölgeyi kabul edeceklerdir... Bunun da dışında Dızai "düş kırıklığına" uğramış...(??!) Bu gidişle daha çook düş kırıklığına uğrayacağı da kesindir.

Sınır ötesi harekat Güney Kürdistan'a yapılırken, Doğu Kürdistan sınırına da askeri yığınak yapıldı ve sınırın ötesine de geçilerek bombardımanlar yapıldı. Bu bombardımanlara tepki gösteren yöre halkının İran dinci-faşist rejimine "ağır eleştiriler" yöneltmesi sonucunda, İran devlet yetkilileri "sınır ihlallerinden rahatsız" olduklarını açıklamak zorunda kaldılar. Bu açıklama ile birlikte, İran'a giden Türk heyeti ile görüşmelerde Türk heyetinden, İran'ın PKK'ya karşı takındığıtavrın benzeri bir tavırın –bu, PKK gerillalarının TC devletine teslim edilmesi tavrıdır– Türk devleti tarafından, Türkiye'de bulunan İKDP'ne mensup insanlara karşı takınılması talep edildi. İran da Güney Kürdistan sınırına askeri yığınak yapmış ve "İKDP peşmergeleri barınıyor" bahanesi ile hem Güney Kürdistan köylerini bombalarken hem de Doğu Kürdistan'daki köyleri bombalamaktadır. Yani iki devlet de kendileri için tehdit oluşturan Kürtlere karşıbirleşme tavrı içindedir. Aynı tavır faşist Saddam rejiminin de tavrı olunca, ortaya Türkiye, İran, Irak üçleminde bir "şeytan üçgeni" oluşmaktadır. Hakim sınıfların kendi aralarındaki çıkar çatışmaları, kendi iktidarlarına yönelenler karşısında birleşmesine engel değildir.

Faşist Türk hakim sınıfları askeri ve diplomatik savaşın yanısıra, psikolojik savaşı da sürdürmeye bir an bile ara vermemektedir. Sınır ötesi harekat başlatıldıktan sonra, burjuva medyasında özellikle iki nokta öne çıkarıldı. Biri, PKK hakkında ve bazı isimleri ile tanınan askeri komutanlar hakkında yaydıkları haberlerdir. Diğeri ise PKK militan larına yapılan "teslim ol" çağrılarıdır. Birincisine örnek olarak, Şemdin Sakık ile ilgili yayınlanan, "Şemdin Sakık İsviçre'de", "Sakık PKK'dan ayrılıp Avrupa'ya kaçtı", "Sakık örgütün parasını kendi zimmetine geçirdiği için, Apo tarafından ölüm kararı verildi.", "Sakık Apo'nun elinde esir, sorguya çekiliyor", "Paranın yerini sadece Sakık bildiği için Apo Sakık'ı öldürmedi" vb. vb.. Bütün bu haberler psikolojik savaşın da bir parçasıdır. Sözkonusu bu haberlere karşı, ERNK Avrupa temsilcisi Kani Yılmaz bir açıklama yaparak, bu haberlerin yalan olduğunu açıkladı. (Bkz. Özgür Ülke, 3 Mayıs 1994)

"Teslim olun" çağrıları da yeni değildir. Bu, esas olarak adı verilmemiş bir "pişmanlık yasası"nı gerillaların önüne koyup, faşist Türk devletinin ne kadar "şefkatli" olduğunu göstermeye çalışan; aslında PKK saflarında moral bozmak ve giderek dağılması hedefi ile yapılan bir oyundur. Bu oyuna gelen bazıları çıkabilir. Fakat, faşist Türk devletinin "şefkati"nin Kürt ulusu için, soykırım, baskı, zulüm vb. olduğunu artık hiçbir oyunun gizleyemeyeceği kadar açık olan bir olgudur. Faşist devletin bu oyunu boşa çıkarılmalıdır, çıkacaktır da. Bu devletten şefkat beklemek intihardır! Seçilmesi gereken tek yol, bu devletin bütün kurumları ile yıkılması, yerle bir edilmesidir. Kurtuluşun başka yolu yoktur!

Kuzey Kürdistan'da halk sürekli olarak, sistemli bir biçimde korucu olmaya zorlanmaktadır. Bunu kabul etmeyenler, "terörist" olarak damgalanmakta ve katledilmektedirler. Katledilmediklerinde ise evinden barkından edilip sürülmektedirler.

Kuzey Kürdistan'da her gün, şu ya da bu şehir, kasaba, köy ve mezra hedef seçilerek yakılıp, yıkılmakta, yerle bir edilmektedir. Boşaltılan köylerin hesabı bile belli değildir.

Kısacası, Kuzey Kürdistan'ın her köşesinde faşist devletin yürüttüğü haksız bir savaş yürümektedir. Buna karşı da haklı bir temelde yürütülen bir savaş var. Bu savaşta tarafsız kalınamaz. Biz, PKK'nın burjuva milliyetçi, reformist çizgisine rağmen, faşist Türk devletine karşı yürüttüğü savaşın haklı yanını destekliyoruz.

Biz bu haklı yanı desteklerken şunu da açıkça söylüyoruz: Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu, ancak ve ancak Kürt halkının sosyal kurtuluşu temelinde mümkündür. Kürt halkının sosyal kurtuluşu da ancak ve ancak –Kuzey Kürdistan bazında– faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçi-köylü devrimci diktatörlüğünün gelmesi ile mümkündür. Bunu sağlayacak olan da, Marksizm-Leninizm bilimi ile silahlanmış, BOLŞEVİK bir partinin önderliğinde, değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerdir. Bunun için de değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin birliğini savunmadan, Kürt ulusunun kurtuluşu savunulamaz.

Faşist Türk devletine ölüm!
Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

5 Mayıs 1994 ◄

açısından, Büyük Ekim Devriminin temel kaynağı ve çıkış noktası, proletaryanın ve emekçilerin sınıfsal çıkarı olmuştur. Dünya tarihinde belli tarihsel dönüm noktalarına temel olan bu her iki devrimin de islamiyetle uzaktan yakından ilişkisi yoktur, olmamıştır. İslamiyeti, islamdan sonra gerçekleşen birçok devrimin temel kaynağı olarak göstermek tarihi gerçekleri tersyüz etmektir. İslamiyet sadece ve sadece, islam adına yapılan "devrim"lerin temel kaynağı olmuştur. 7. yüzyılda Arabistan'da kölelikten, feodalizme geçişte belli bir "ilerici" rol de oynayan islam, bu rolünü daha sonra tümüyle yitirmiştir. Sonraki "islam devrimleri" tarihin çarkını geriye döndürmeye çalışma anlamına geldiği için gerici bir karaktere sahiptirler. Böylesi "devrimler" sosyalizm adına ancak reddedilir.

20. yüzyılda "islam devrimi" olarak gösterilen, İran'da faşist Şah reji-

mine karşı dinci gericilerin iktidara gelmesidir. A. Öcalan bu konuda şu tespiti yapmaktadır:

"Bugün İran halkı Şiilik adı altında emperyalizme karşı bir devrim yaptı. Dünyayı titreten bir devrimdi. Ve buna İslam devrimi dendi, ardından bir İslam Cumhuriyeti kurdular. Kendileri için büyük bir kurtuluştu." (agd. sayfa 16)

İran'da dinci-faşistlerin iktidara gelmesini anti-emperyalist olarak göstermek ve bunun İran halkı için "büyük bir kurtuluş" olduğunu savunmak, bunların kurtuluştan ne anladıklarını da ortaya koymaktadır. Bu tavır proletarya ve emekçilerin köleliğini, kurtuluş olarak göstermekten başka hiçbir anlama gelmez. "Büyük kurtuluş" olarak gösterilen şey, örneğin kadınların kara çarşaflara bürünmesi, erkeğin kölesi iken daha da köleleştirilmesi, devrimcilerin ve demokratların katledilmesi, zindanlara atılması, işkencelerden geçirilmesi, Kürt ulusu ve diğer milli azınlıklar üzerinde ulusal baskının en yüksek boyutlara vardırılması vb. vb.'dir. Bu tavır Kürt ulusunun özellikle İran tarafından ilhak edilen Doğu Kürdistan halkının kurtuluşunu da gözardı etmektedir. Burjuva milliyetçiliğinin yapısı ile çelişen bir şey değildir bu tavır. Tam tersine burjuva milliyetçiliğinin gerçek anlamda ulusal kurtuluşu da sağlayamayacağını gösteren bir tavırdır bu tavır.

İslamiyete övgüler de bu burjuva milliyetçiliğinin çıkarlarına uygundur. A. Öcalan'a göre, *"Hz. Muhammed'in büyük bir devrimci olduğunu iyi bilmek zorundayız." (agg. sayfa 1)* Sadece bu da değil. İslamiyet ortaya çıktığında, *"Adil bir tanrı, onun yeryüzündeki nizamını tesis etmeyi, insanlığı cehalletten, kölelikten kurtarmayı amaç olarak bildi."* ve, *"İslamiyet bütün insanlık içindir. Bütün halklar içindir. İslamın rabbi yalnız Arab'ın, Acem'in, Türk'ün rabbi değildir. Bütün insanlığın rabbidir. Peygamberi de bütün insanlığın peygamberidir. Bunu hiç kimse inkar edemez." (agg. sayfa 16)*

PKK islamiyete yaptığı övgüleri islamın "doğru yorumu" adına yapmaktadır. "İslamiyet bütün insanlık için"-se eğer, o zaman A. Öcalan'a diğer tüm tek tanrılı dinlerin ne olduğu ve islamı bu dinlerden üstün kılan şeyin ne olduğunu sormak gerekiyor.

BİR KEZ DAHA "İSLAMIN DOĞRU YORUMU" ÜZERİNE

A. Öcalan'ın 1989'da takındığı tavırda da İslamın "doğru yorumu" tavrı üzerinde durmuştuk. Yine sözkonusu yazımızda aleviliğin İslamın "doğru yorumu" olarak savunulduğunu ve bunun "sağ" ile "sol" arasındaki bir çatışma olarak savunulduğunu da ortaya koymuştuk. Burada da kısaca bu konu üzerine durmaktan yarar vardır.

A. Öcalan bu konuda şu tavrı takınmaktadır:

"Yine çok iyi biliyoruz ki daha Hz. Muhammed vefat edip, türbesine konulmadan bunlar iktidar savaşı yaptılar. (Burada Muaviye gibileri kastedilmektedir. Ömer, Bekir ve Osman'ın adları açıkça verilmiyor. Çünkü aksi halde sünni müslümanlar alınır... / BN) *Özellikle halifeliği hakkı olana değil, olmayana vermenin, fitne fesadını geliştirdiler. Bir anlamda İslamiyet'te sağ-sol çatışması, devrimci olan kesimle olmayan kesim kıyasıya bir mücadeleye giriştiler. Çok iyi biliyoruz ki, Hz. Ali'nin taraftarları ehl-i beytten idiler ve gerçek müslümanlığı temsil ediyorlardı. İhtilalci müslümanlığı tem sil ediyorlardı. Muaviye şahsında biraraya getirilenler ise sağcıları, yani karşı-devrimcileri temsil ediyorlardı.*

Tıpkı Fransız devriminde olduğu gibi sağcılar vardı, solcular vardı. Rus Devriminde de bu böyledir. Bolşevikler vardı, Menşevikler vardı. Müslümanlıkta da bu böyledir. Bolşevikler Hz. Ali ve yandaşları biçiminde, Menşevikler ise Muaviye taraftarları biçimindeydiler." (aynı yerde)

Gerek Fransız Devrimi ve Büyük Ekim Proleter Devrimi ile karşılaştırma olsun, gerekse de tarihi bilgilerin aktarılması olsun, yanlışla doludur.

İlk başta "sağcı-solcu", "bolşevik-menşevik" karşılaştırmaları hiçbir açıdan benzerlik arzetmeyen bir karşılaştırmadır. Tarihsel ve sınıfsal yapısından koparılarak yapılan bu karşılaştırma, PKK önderinin ne kadar idealist olduğunu başka açılardan da ortaya koymaktadır.

İslami bilgiler açısından söylenen de, bu konuda tarihi bilgilerden bihaber olunduğunu ortaya koymaktadır.

Şöyle ki, Muhammed ölünce halifelik, daha doğrusu iktidar kavgası, Muaviye ile Ali arasında değil, Ömer, Bekir, Osman bir yanda, Ali ise diğer yanda olmak üzere bunlar arasında yürümüştür. Nitekim halifelik de sırası ile bu adı geçenler tarafından paylaşılmıştır. Yani bunların dördü de sırası ile halife olmuşlardır. Muaviye'nin peygamber Muhammed'in ölümünden sonraki halifelik kavgası ile herhangi bir ilişkisi yoktur. Ömer, Bekir ve Osman'ın halifelikleri sonrasında Ali'nin halife olduğu dönemde ve sonrasında Muaviye iktidar savaşında ortaya çıkmıştır. Ali'nin oğlu ve oniki imamın üçüncüsü olan Hüseyin'in Kerbela'da öldürülmesi olayı da bu iktidar kavgasının ürünüdür. Bütün bunlar sadece A. Öcalan tarafından aktarılanların, tarihi bilgilerle de çeliştiğini göstermek içindir. Yoksa islamiyet dersi vermek için değil.

A. Öcalan yukarıdaki karşılaştırmayı yaptıktan sonra, ehli beyt'in "gerçek müslümanlığı temsil ettiğini" tespit etmesi temelinde islamın "doğru"su ile "sahte"si arasında, daha doğrusu alevilik ile sünnilik arasındaki farkları ortaya koymaya çalışmaktadır.

Buna göre "emperyalist sömürgeci Emevi saltanatını" yıkan Abbasilerin de Emevilerden farklarının olmadığı,

"Ve kendi emperyalist sömürgeci egemenliklerini Orta-Asya'ya kadar yaymaya devam ettiler. Anadolu'ya Afrika'ya, İspanya'ya kadar yayıldılar.

Buna karşı gelişen İslam, değişik adlar altında ortaya çıktı. Şiilik İran'da, isyancı İslam olarak ortaya çıktı. Alevilik yine Anadolu'da isyancı mezhep olarak çıktı. Buna benzer birçok mezhepler muhalif mezhep olarak ortaya çıktılar. Bunların hepsini eşitlik, adalet isteyenlerin İslamdan anladıkları hareketler olarak değerlendirmek gerekir." (aynı yerde)

Bir yandan Şiilik ve Aleviliğe yapılan bu övgüler yer alırken diğer yandan ise Türklerin müslümanlığı kabul etmelerinin çıkar temelinde olduğu yer almaktadır. Bu arada ***Eba Müslüm*** tarafından kurulmasına önderlik edilen ve daha sonra Şah İsmail tarafından sürdürülen Abbasilerin saltanatının Şiilik temelinde yürütüldüğü de gözardı edilmektedir.

A. Öcalan'a göre Türkler, *"İran'ı, Irak'ı, Anadolu'yu bütünüyle işgal etmeye çalışıyorlardı. Bunun için hızla müslüman oldular. Yani çıkar temelinde bir İslamiyet'i kabul edişleri sözkonusudur. Türklerin müslümanlığı tamamen çıkar müslümanlığıdır. Yani İran'ı, Irak'ı, Balkanlar'ı, Anadolu'yu fethetmek için kabul edilen bir müslümanlıktır. Yoluna, onun eşitliğine, adaletine, özgürlük temellerine uygun bir İslamiyet değildir. Onun için Türklerin İslamiyet'ten anladıkları bir şey yok." (aynı yerde)*

Kendisine göre, Türklerin, daha doğrusu Türk hakim sınıflarının dini kullanmasına karşı mücadele eden A. Öcalan çelişkiler yumağı içindedir. İlkönce Türklerin müslümanlığı kabul etmeleri bağlamında tarihi gerçekler onun anlattığı gibi değildir. A. Öcalan'a göre Türkler "hızla müslüman"

olmuşlar... Tarihi gerçekler ise bize bunun böyle olmadığını göstermektedir. Türkler müslümanlığı, uzun savaşlar sonrasında kabul etmişlerdir. Ayrıca Türklerin "İslamiyet'ten anladıkları bir şey yok" tespiti de "biz Kürtler gerçek müslümanlarız" imajını vermenin ötesinde bir şeye hizmet etmemektedir. Tabii ki bu da Kürt milliyetçiliği temelinde yükselmektedir. Bunun dışında bu tespitle A. Öcalan Türk ulusundan da Alevilerin var olduğunu ortadan kaldırmaktadır.

DİN SİLAHINA SARILMANIN MİLLİYETÇİ TEMELİ

A. Öcalan bu noktada islamı ve Muhammed'in de peygamber olduğunu kabul edenlerin nasıl olur da başka bir ulusu inkar edebileceğini sormakta ve bunun islam adına yapılmasının *"en büyük bir kötülük olduğu gibi, günahı da en büyük günahlardan birisi"* olduğunu savunmaktadır. Kürt halkının islamiyete inanması olayını da şöyle açıklamaktadır:

"Halkımızın İslamiyete inanışı, onun özgürlüğe ve adalete verdiği önemden değerden ötürüdür." (aynı yerde)

Sadece bu da değil.

"Her halkın müslümanlığa sahip çıkışı, kendi ulusunun eşitliği ve özgürlüğü içindir. Bu olmazsa o ulus müslüman olamaz. Kendi kendini inkar eden bir ulus nasıl müslüman olabilir?" *(abç.) (aynı yerde)*

Kürt halkının islamiyete inanışı, yoksul, bilinçsiz vb. bıraktırılmasındandır. Bu diğer tüm inananlar için de böyledir. Yoksa A. Öcalan'ın dediği gibi "özgürlük ve adalete verdiği değerden" ötürü değil. Kürt ulusu islamiyetin yayılma alanı içinde bulunduğu için müslüman olmuştur. Yoksa bir ulus, Kürt ulusu, kendi özgür iradesi ile belli dinler hakkında tartışıp, islamiyetin diğer dinlerden üstün olduğuna karar vererek islamiyeti seçmemiştir. Eğer Kürt ulusunun yerleşim alanı, örneğin Avrupa olsaydı, hristiyanlık dininin yayılma alanında olsaydı, hristiyan olurdu, ya da başka dinin yayılma alanında olsaydı başka bir dine sahip olurdu.

İkinci alıntıda ise hiç sınırlamasız bütün halklar için müslümanlığa sahip çıkma görevi dayatılmaktadır. Bu, hem müslüman olmayan halklar için yanlış bir tavırdır hem de müslüman olan halklar için yanlıştır.

Burada müslümanlığa sahip çıkmak ile ulusal özgürlükten yana olmak aynı kefeye konmakta ve müslümanlığa sahip çıkma, ulusal özgürlüğü savunma ile eşitlenirken; diğer yandan ise ulusal varlığını inkar eden bir ulusun müslüman olamayacağı savunulmaktadır. Yani tek sonuç, "ulusal kurtuluş, müslümanlığa sahip çıkmak, müslümanlığa sahip çıkmak ise ulusal kurtuluş için mücadele etmek"tir. Birisinden birini yapmıyorsan "sahte" müslümansın. Böylece müslüman olmanın yeni bir şartı daha ortaya çıkıyor. Şimdiye kadar islamın beş şartı olduğunu biliyorduk. Şimdi altıncısı da ortaya çıktı. O da: ulusal varlığını inkar etmemek!?? Peygamber Muhammed zamanında kapitalizm ve buna bağlı olarak uluslar var olsaydı belki de o da beş şart yerine altı şart koyardı? Kim bilir???

Milliyetçilik penceresinden bakıldı mı pusula zaten şaşırılmış demektir. Böyle olduğu için de şu tespitler de yapılabilmektedir:

*"Son zamanlarda her tarafta İslam'ın yeniden bir uyanışı var. İslam adına birçok hareketler ortaya çıkıyor. Örgütlenmeler ve hatta eylemler oluyor. Bosna'da da var, Afganistan'da, Cezayir'de de ortaya çıkıyor. Bütün bunlar İslam adına bayağı hareketler ortaya çıkarıp yürütüyorlar. Hiçbir müslüman Kürt hareketi var mı şimdiye kadar? **Neden Afrika gibi bir yerde bile müslüman bir hareket ortaya çıkıyor da Kürdistan'da müslüman hareket ortaya çıkmıyor?** (abç.) Kürt İslam hareketi gerçekten nasıl bir hareket olmalıdır? Bir Kürt İslam hareketi olmalı mıdır? Buna gerek var mıdır? Varsa bunun ilkeleri nasıl olmalıdır? Hiç buna akıl getirdiniz mi? Getirmediyseniz bu büyük eksiklik değil midir? Müslümanlık adına yapılan uşaklık değil midir?" (aynı yerde)*

Altını çizdiğimiz yerde dini savunmada bile milliyetçiliğin nasıl savunulduğu ortaya çıkmaktadır. Burada söylenenler özetlenirse, Afrika'nın açıkça küçümsenmesi ve Kürdistan'ın yüceltilmesi ortaya çıkmaktadır. Öyle ya *"Afrika gibi bir yerde bile"* müslüman bir hareket ortaya çıkıyorsa, "daha ileri ve önemli bir bölgede, dünya'nın merkezinde bulunan Kürdistan'da" neden müslüman bir hareket çıkmıyor? "Biz onlardan aşağı mıyız?" vb. vb..

A. Öcalan'ın islam savunuculuğunun temelinde yatan esas sorun Kürt milliyetçiliğidir. Bu, milliyetçilik ile dinin savunulması sorunundan biraz daha öteye götürülmekte ve bunların yanına sosyalizmin savunuculuğu lafzı da eklenmektedir. Sosyalizm ile islamiyetin bir arada savunulması temelinde de "Kürt İslam Devleti"nin savunuculuğunda konaklanmaktadır.

VARILAN YER "KÜRT İSLAM DEVLETİ"NİN SAVUNUCULUĞUDUR

Bu konuda Bolşevik Partizan sayı 59'daki yazımızda A. Öcalan'dan aktardığımız bir alıntıdan sonra şu yorumu yapmıştık:

"Bu tavırla «Kürdistan İslam Cumhuriyeti»nin şimdiden savunulmaması, A. Öcalan'ın bir tutarsızlığıdır. Ve bu tavır düzeltilmezse de, böyle bir düşüncenin savunulmasının temeli bugünden mevcuttur. Önümüzdeki dönemde böyle bir tezin açıkça savunulması durumunda hiç kimse şaşmamalıdır." (BP sayı 59, sayfa 32)

1989'da takındığı tavırda bu yönlü anlayışların temelinin varlığına rağmen, "Kürt İslam Devleti" açık bir biçimde savunulmamakta idi. Bugün gelinen yerde, öngördüğümüz gibi bu düşünce artık açık bir şekilde savunulmaktadır. Bunu göstermek için birkaç alıntı aktarmak gerekiyor. Bu konudaki tavırları şöyledir:

*"Bir İran müslümanlığı gibi, bir Kürt müslümanlığı ortaya çıkmadı. Şiilik gerçekten İran müslümanlığıdır ve kavmini yüzyıllardan beri ayağa kaldırıyor. En büyük devrimlerden birini de ha yaptı. Birçok Arap ülkesinde bile İslami hareketler nerdeyse devlet olacaklar. **Bize bakıyoruz, İslam adına bir Kürt hareketi, bir devrim hareketi, bir devlet kurma gücü var mı? Niye Araplar, Türkler, Acemler bu kadar İslam devleti oluyor da Kürtlerin bir İslam devleti olmuyor. Allah mı olmasın diyor? Hz. Muhammed mi yasaklamış? Değil."** (abç)(agd. sayfa 17)*

"Şimdi soralım, tüm Kürdistanlı müslüman halka ve aydınlara. Siz İslam'ın gerçeğini biliyor musunuz? Bilip gereklerini yerine getiriyor musunuz? Kürdistan İslamiyet adına nasıl ele alınabilir? Kürdistan'ın tarihi, sosyal, siyasal, ekonomik durumu İslami açıdan nasıl yorumlanabilir? Veya İslamiyet ilkeleriyle, Kuran'ıyla, hadisiyle Kürdistan'a nasıl uygulanabilir? Bunu gözönüne getirmeden müslümanlık yapmak mümkün müdür? Ve bu müslümanlık özünden boşaltılmış bir müslümanlık değil midir?" (aynı yerde)

"Bugün PKK'nın önderlik ettiği büyük bir devrim ortaya çıktı. Bir yerde İslamı da Kürdistan'a uyguladık. Ben sadece sosyalizmi Kürdistan'a uyguladığımı söylemiyorum, devrimci İslam esaslarını da ilk defa biz Kürdistan'a uyguluyoruz.

Gerçek İslam, PKK'nin Kürdistan'a uyguladığı İslam'dır. Bu konuda PKK nedir, birkaç kelime ile de olsa

değinelim. PKK, aslında hem devrimci sosyalizmin, hem devrimci İslam'ın Kürdistan'da içiçe uygulanmasıdır. Bazı sahte solcular şöyle der, sosyalizm ile İslamiyet birbirine zıttır. Bana göre zıt değil. Asr-ı saadet müslümanlığı ne ise günümüzün PKK'si de odur." (abç) (aynı yerde)

"Biz de kendi İslam devrimimizi yapalım. Özgürlüğümüzü biz de alalım. Ondan sonra zaman namaza da niyaza da gelir. Ben yine namaz kılınmaz demiyorum, kılınır. Fakat cihad hepsinden önce gelir. Ben namazı savaşa girdiğim zaman bıraktım. Ben de önce namaz kılıyordum. Ama savaşa girer girmez, en büyük namaz cihaddır dedim. Bu gerçek müslümanlıktır. Bir halka İslamiyet adına gösterilebilecek saygı budur. Gerçek İslam hareketi bize gereklidir ve o da PKK önderliğinde ortaya çıkıp büyük bir gelişme kaydetti." (aynı yerde)

Aktardığımız bu alıntılarda değinilmesi gereken birçok sorun vardır. Fakat biz hepsine değinmeyi şimdilik gereksiz buluyoruz. Ayrıca temel noktalarda Bolşevik Partizan sayı 59'da tavır takındığımız için hepsini tekrarlamak gereksizdir.

Şimdi yukarıdaki alıntılarda savunulan görüşlere kısaca değinebiliriz.

Bu alıntılarda birkaç şey içiçe girmiştir:

a) Sosyalizm ile dinin birarada savunulması,
b) Kürt milliyetçiliği,
c) "İslam devrimi" ve buna bağlı olarak,
d) "Kürt İslam Devleti".

a) A. Öcalan'a göre, sosyalizm ile İslamiyetin, yani dinin birbirine zıt olduğunu savunanlar "sahte solcu" dur. Bu, A. Öcalan'ın iddiasıdır. Biz hiç kimsenin böyle iddialarda bulunmayacağını düşünmüyoruz. Böylesi iddialar yeni de değildir. Fakat sorun, böyle bir iddianın ne kadar doğru olup olmadığıdır.

Sosyalizm, diğer adı ile komünizmin ilk aşaması, kapitalizmden komünizme geçiş için yaşanan bir aşama, yani toplumsal bir düzenin adıdır. Burada tartışılan bu olmadığı için bu kadarını belirtmek yeter. Tartışılan şey, kısacası sosyalizmin, proletaryanın kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizmdir. Eğer Marksizm-Leninizm ile din birbirine zıt değilse, o zaman bunu, bu bilimi yaratanların düşüncelerine dayanarak açıklamak gerekir. Hemen söyleyelim ki, böylesi çabalar boşunadır. Çünkü, Marksizm-Leninizm, dini bir bütün olarak reddeder. Bilim ile safsata nasıl birbirine zıt ise, Marksizm-Leninizm de din ile öyle zıttır. Marksizm-Leninizm sadece dini reddetmekle yetinmiyor. O, hangi biçimde olursa olsun her türlü idealiz-

BOLŞEVİK PARTİ Merkez Komitesi'nin 3. toplantı sonuçlarında yer alan aşağıdaki açıklamayı olduğu gibi yayınlıyoruz. YAZI KURULU

İntihar eylemleri hakkında tavrımız...

BİZ komünistler bir eylem biçimi olarak "intihar"ı yanlış buluyor ve red ediyoruz. "İntihar" edimi, kişinin başka hiçbir çıkış yolu, çare, umut görmediği noktada kendi hayatına kendi eliyle son vermesidir ve bu anlamda çaresizliğin, umutsuzluğun ifadesidir.

Kuşkusuz her intihar bir ve aynı değildir. Her somut intiharın somut nedenleri, amaçları vardır. Burjuva toplumunda intihar, genel olarak hayattan hoşnutsuzluk sonucu bireysel, nihai bir kaçıştır. Birçok insan işsizlik, açlık, evsizlik, aşk sorunları, hayatın anlamsızlığı, borç, sorumluluk vb. vb. sorunlardan nihai kaçış yolu olarak hayatlarına kendi istekleri ile son verme yolunu seçmektedir. Bizim burada tartıştığımız bu tip "bireysel kaçış" eylemleri değildir. Bunların devrimcilik-komünistlik adına savunulacak bir yanı olmadığı anlaşılır bir şeydir.

"İntihar" eyleminin bir başka biçimi başkalarını, ya da belli değerleri kurtarmak için kişinin sonunda ölüm olduğunu bile bile belli eylemlere girmesidir.

Örneğin bir yangında bir annenin çocuklarını kurtarabilmek için ölüm tehlikesini göze alarak yanan bir evde durması, önce çocuklarını kurtarmaya çalışması vb. böyle bir eylemdir. Burada sonu ölümle bitse bile annenin amacı kendi hayatına son vererek "bireysel kaçış" vb. değildir.

Ya da bir savaşta, düşman cephaneliğini havaya uçurmak için sonu %99 ölümle bitecek bir eyleme giden "intihar komandoları"nın bu tavrının "bireysel kaçış" ile ilgisi yoktur. Amaç da kendini öldürmek değildir.

Ya da Çernobil'de atom reaktörü patladığında nükleer sızıntıyı önlemek için betonlama eylemine giren gönüllülerin bu eyleminin amacı –sonunda ölüm bile olsa– kendini öldürmek değildir.

Bu gibi "intihar" eylemlerinin, birinci kategori ile ilgisi yoktur. Bunlara aslında intihar eylemi demek de kelimenin gerçek anlamında doğru değildir. Birçok insanı kurtarmak, savunulan değerleri kurtarmak için ölümü göze almaktır burada yapılan. Bu, biz komünistlerin de savunduğu bir edimdir. Gerçekte intihar olarak adlandırılması doğru olmayan bu tip –"bireysel kaçış"la ilgisi olmayan– eylemleri, biz doğru buluyor ve savunuyoruz.

Bunlar dışında bir de herhangi bir dava adına kişilerin kendi kendini bilinçli olarak öldürmeyi eylem biçimi olarak seçtikleri durumlar var. Bizi burada asıl olarak ilgilendiren de öncelikle bunlar, bunlar içinde de tabii öncelikle devrimcilik, komünistlik vb. adına yapılanlar.

Burada da yine iki tipi ayırmak istiyoruz:

1) Bazı hallerde devrimciler düşmanın eline geçmektense ölmek yeğdir deyip, düşmanın eline geçmek kaçınılmaz hale geldiğinde intihar ediyorlar. Bazı örgütler bunu çizgi olarak da propaganda ediyor. Örneğin "Tamil Kaplanları"[*] örgütü üyeleri düşman eline geçme durumunda intihar etmek için siyanürü her zaman üzerlerinde taşıyorlar.

Ya da kimi devrimciler düşmanın işkencehanelerinde direnmenin kendileri açısından son sınırına geldiklerinde, davaya, yoldaşlarına ihanet etmektense intihar yolunu seçiyorlar. Kuşkusuz bu gibi "intihar"ların, "bireysel kaçış" ile ilgisi yoktur, kutsanacak, saygı duyulacak bir devrimci iradenin de ifadesidir. Fakat yine de komünistler açısından yanlış eylemlerdir.

Birinci halde, düşmanın zindanlarının da mücadele alanları olduğunu kavramayan "düşmana inat yaşamak" ın görev olduğunu kavramayan, en büyük yiğitliğin ölmek değil, sürekli ölümü göze alarak savaşa her şart altında devam olduğunu kavramayan,

mi de reddeder. Dini, ezilen, sömürülen yığınların aldatılması, köle bıraktırılması için bir uyuşturucu "afyon" olarak gören Marksizm-Leninizm, sömürüye, köleliğe karşı olduğu için, Marksist-Leninistler doğal olarak bu "afyon"a karşı mücadele etmek zorundadırlar. Aksi halde ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşuna karşı çıkmış olacaklardır. Bu en basit gerçeklikten yola çıkıldığında bile, Marksizm-Leninizm ile dinin birbirine zıt olduğu ortaya çıkar.

Bu zıtlık ne A. Öcalan'ın karşı çıkması ile ortadan kalkar, ne de İslam'a, sahip olmadığı nitelikler vermekle. İşte Lenin'in dini nasıl gördüğüne bir örnek:

"...Din halkı uyutmak için kullanılan afyondur. Marks'ın bu sözü din konusundaki Marksist görüşün temel taşıdır. Marksizm bütün modern dinleri, kiliseleri ve her türlü dinsel örgütü, işçi sınıfının sömürülmesini ve ezilmesini savunmaya hizmet edecek birer burjuva reaksiyon aracı olarak görür." (abç) (Lenin, "Din Üzerine", Ser Yayınları, sayfa 25)

Lenin'in tavrı ile A. Öcalan'ın tavrının ne kadar birbirine zıt olduğu bu kısa alıntı ile bile ortaya çıkmaktadır. Evet, bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ve diğer bütün ülkelerde din ve dini örgütlenmeler, işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanların sömürülmesi ve ezilmesine hizmet eden düşünce ve örgütlenmelerdir. Bu Kürdistan'da da böyledir. A. Öcalan'ın "Kürt İslam Hareketi"ni savunan düşünceleri, tam da buna hizmet etmektedir. Bu olgu da kimin "sahte solcu" olduğunu açıkça ortaya çıkarmaktadır.

b) A. Öcalan'ın diğer müslüman halkları, ülkeleri ve bu ülkelerde ortaya çıkan İslami hareketleri örnek vermesi ve bu örnekler temelinde vardığı sonuçlar Kürt milliyetçiliğinin dini savunmada nasıl kullanıldığını bize göstermektedir.

"Afrika gibi bir yerde bile" İslami bir hareket ortaya çıkabiliyor da Kürdistan'da niye çıkmasın? "Araplar, Türkler, Acemler"in "İslam devleti" oluyor da Kürtlerin İslam devleti niye olmasın? Bizim onlardan neyimiz eksik ki? Bu mantık temelinde soruna yaklaşan A. Öcalan, İslam devletinin karşı-devrimci niteliğini gözardı etmektedir. İran'da mollaların dinci-faşist rejimini, "kendileri için büyük bir kurtuluştu" biçiminde değerlendirmesi buna en açık örnektir.

A. Öcalan'ın İslamiyet silahına bu kadar sarılması, "gerçek İslam, PKK'nın Kürdistan'a uyguladığı İslamdır" vb. temelde yaptığı tespitler, onun milliyetçi yaklaşımının ürünü olan tespitlerdir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu nasıl ki milliyetçilik ve refor-

görünüşte çok "radikal" devrimci, gerçekte ise teslimiyetçi, zindanda mücadele olamayacağını pratikte savunan bir yaklaşım sözkonusudur.

İkinci örnekte bir ideolojik zaaf sözkonusudur. Komünist açısından direnmenin son sınırı yoktur. Bu sınıra geldiğini düşünen komünist yenilmiş komünisttir. Böyle bir —devrime, partiye, yoldaşlarına zarar vermemek için— intihar, kuşkusuz yüce amaçlarla yapılan ve fakat yine de bu yenilginin ifadesi olan bir edimdir. Komünistçe bir tavır değildir.

2) Bazı başka hallerde de şu veya bu davayı dünya kamuoyuna duyurmak, kamuoyunun dikkatlerini bir soruna çekmek için, belli haksızlıkları protesto etmek için intihar eylemleri yapılıyor. Örneğin 1970'li yılların başlarında Vietnam'daki Amerikan işgalini protesto etmek için bir dizi budist rahip kendisini, üzerine benzin dökme yoluyla yakmış; bu eylemler Avrupa ve Amerika'da, Vietnam'daki kirli savaşı protesto hareketi için önemli bir çıkış noktası olmuştu.

Komünistlerin bu intihar eylemleri konusundaki tavrı ne idi? Komünistler kuşkusuz budist rahiplerin bu eylemlerini saygı ile karşıladılar. Ve fakat bu eylemlerin komünistçe eylemler olmadığını açıkladılar. Budist rahipler kendilerini yakma gibi bir eylemle işgale karşı çıkarken, komünistler işgale karşı savaşı örgütleme ve savaşma eylemi içindeydiler! Kuşkusuz komünistler de bu savaşta canlarını feda etmeyi göze almışlardı, fakat "düşmana inat yaşamak ve savaşmak" onların şiarıydı.

Ülkemizde PKK, Diyarbakır zindanında Mazlum Doğan ve üç yoldaşının kendini yakma eyleminden bu yana, "kendini yakma" eyleminin propagandasını yapıyor. 1993 Newroz'unda İzmir'de kendini yakan bir genç kadın ve son olarak da 1994 Newroz'unda Almanya'da kendilerini yakan iki genç kadın, örnek alınması gereken devrimci-yurseverler olarak tanıtılıyor.

PKK Avrupa Temsilciliği adına yapılan bir açıklamada, *"Almanya"* (Alman emperyalizmi demiyorlar) *"eğer Kürtlere dostça davranmazsa"*, *"binlerce Beriwan'ın"* varlığı ile baskı altına alınmaya çalışılıyor. Yoğun bir şekilde, intihar sonucu ölüm, en yüce bir iş olarak propaganda ediliyor. "Devrim uğruna şehit olmak", nerede ise, varılabilecek en yüce mertebe olarak propaganda ediliyor. (Bu yalnızca PKK'nın propagandası değil. Dışımızdaki hemen tüm devrimci örgütlerin genel propaganda unsurlarından biri "devrim şehitliği"nin varılabilecek en yüksek mertebe olarak propagandası.) Şehitlik nerede ise varılması özlenen, istenen bir amaç olarak propaganda ediliyor. Biz komünistler açısından "devrim için şehitlik" hiçbir şekilde özlenen, istenen bir şey değildir. Bir amaç hiç değildir.

Biz "ölüm"ü sevmiyor, istemiyoruz. Biz ölüm-sever değil, hayat-severleriz. Savaşımız hayatı sevdiğimiz içindir. Biz her insanın insana layık bir şekilde yaşaması için savaşıyoruz. Bu savaş içinde kuşkusuz ölüm olacaktır, varmak istediğimiz hedefe varabilmek için şehitler verilecektir. Fakat bu bizim isteğimiz değildir. Biz ölümü göze alarak savaşırız, amacımız düşmana inat yaşamaktır ve savaş içinde yaşanmaya değer bir dünyayı yaratmaktır. Biz soruna böyle yaklaştığımız için; bir soruna dikkat çekmek için, bir şeyi protesto etmek için vb. "intihar eylemi"ni doğru bulmuyor, desteklemiyor, savunmuyor, propaganda etmiyoruz. Kuşkusuz bir insanın davaya ölmeye hazır olacak kadar bağlılığını göstermesi açısından intihar eylemi ve onu gerçekleştirenler saygı duyulacak bir konumdadırlar.

"Davaya bağlılık" noktasında bu insanlardan komünist olmak isteyenler açısından da öğrenilecek şeyler vardır. Bu bağlamda bizim bugün örgütlü yoldaşlarımızın doğruluğunu kabul ettikleri Komünizm davasına bağlılıklarının Beriwan vb.'nin kendi doğru bildikleri davaya bağlılığı derecesinde olması istediğimiz bir şeydir. Bu alanda evet onlardan da öğrenecek şeyler vardır. Fakat eylemin biçimi noktasında öğrenilecek, savunulacak hiçbir şey yoktur. Davaya bu denli bağlı insanların kendi kendilerini öldürmesi, bir noktada hakim sınıfların işini kolaylaştırmaktadır ve önemli bir kayıptır. Bu anlayışla da biz bu tip eylemlere karşı çıkıyoruz. Bu eylemlerin yüceltilmesi son çözümlemede bu tip eylemleri yüceltenlerin insana, hayata yaklaşımını da göstermektedir.

Komünistler intiharcı değildir, intihar propagandası yapmazlar.

Nisan 1994 ◄

[*] "Tamil Kaplanları": Sri Lanka'nın güneyinde bağımsızlık mücadelesi yürüten bir örgüt.

mizm temelinde mümkün değil ise, İslam'ın sahip olmadığı nitelikleri ona bahşederek ve "İslamın doğru yorumu" adı altında savunulan müslümanlık temelinde de mümkün değildir. Kürt ulusunun kurtuluşu sadece ve sadece, bilimsel sosyalizmin, yani Marksizm-Leninizm bilimi temelinde yükselen, değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin birliği temelinde yapılacak devrimle mümkündür. Bu, milliyetçilik ile dinciliğin savunuculuğunu yapanlara rağmen, er geç gerçekleşecektir de!

c) PKK'nın son yıllarda savunduğu düşünceler, onun Kuzey Kürdistan'ın kurtuluşu için yıkılması gereken faşist Türk devletini yıkma diye bir sorunu olmadığını iyice açığa çıkardı. Yürüttükleri temel politika, gerilla mücadelesini ve diğer mücadele biçimlerini yükselterek Türk devletini masaya oturması için zorlamaktır. Bu olgulara bakıldığında A. Öcalan'ın İslami açıdan da olsa bir "devrim"den bahsetmesi kendi pragmatik siyasetlerine uygun olsa da, bir çelişkidir. Zira "Kürt İslam devrimi" de, Kuzey Kürdistan bazında Türk devletinin yıkılmasını ön görür. Türk devletinin yıkılması "Türk devrimcilerinin işidir" deyip, Türk devleti ile masaya oturmayı siyasetinin temeline oturtanların "Kürt İslam devrimi"nden bahsetmeleri sadece dindar halkın aldatılmasına hizmet etmektedir. Bu tavır, "Kurtuluş Savaşı" döneminde Kemalistlerin müslüman halkları "gavur"a karşı birleştirmek için başvurduğu yöntemlerle aynıdır. Bu sorunun bir yanıdır.

Diğer yanı ise, PKK'nın gerçekten bir "İslam devrimi"nden yana tavır takınması ve bunu Kürt ulusunun kurtuluşu ve özgürlüğü için bir yol olarak göstermesidir. "İslam devrimi"ni savunanlar doğal olarak oluşturulacak "İslam devleti"ni de savunmaktadırlar. Bu ikisi içiçe olduğu için biz de birlikte ele alalım.

PKK'nın reformist yaklaşımını bir an bir kenara bırakıp, "devrim" –bu İslami açıdan da olsa– yanlısı olduklarını kabul ettiğimizde karşımıza nasıl bir durum çıkacak? Kürdistan'da İslami hareket gelişecek ve bir "devrim" yapıp, "Kürt İslam Devleti" kurulacak ve bu A. Öcalan'ın deyimiyle Kürt ulusunun kurtuluşu, özgürlüğü olacak!..

Kürt ulusunun kurtuluşu olarak gösterilen bu yol, en iyi ihtimalle Kürtlerin kendi devletlerine sahip olmasını sağlayabilir. Peki ama Kürt ulusundan proletarya ve emekçilere ne verecektir? Buna cevap vermek için kahin olmaya gerek yoktur. İslam devletinin ne olduğuna en iyi örnek İran örneğidir. Buna bakıp, Kürt ulusundan proletarya ve emekçilerin durumunun ne olacağı görülebilir. Sadece proletarya ve emekçilerin değil, azınlık uluslardan insanların ve cinsiyet temelinde ele alındığında ise kadınların durumunun ne olacağı da görülebilir.

Somut olarak İran'da Şah iktidarına karşı ayaklanan ve iktidara gelen dinci-faşistler, halka daha iyi bir yaşam vaat etmişlerdi. Ve bu yaşamın ne olduğu kısa bir süre sonra binlerce demokrat, devrimci ve Humeyni rejimine karşı olanların kanları ile ortaya çıktı. Şah rejimine karşı Humeynicilerle ittifak yapan sözde devrimciler de bundan payını aldılar. Uyandıklarında ise iş işten geçmişti. Onlar da islamda "devrimcilik" keşfetmişlerdi... Birçoğu bunu hayatları ile ödemek zorunda kaldılar. Irak ile sürdürülen savaştaki durumu bir kenara bıraksak dahi, İran'da yaşayan değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçiler, sadece sınıfsal baskıyı üzerlerinde hissetmiyorlar. Onlar en doğal hakları olan demokratik hakların kırıntılarına bile sahip olmayan bir yaşam sürdürmek zorundadırlar. Bu, faşist bir rejimin dini yapı ile içiçe geçtiği için bazı faşist devletlerde yaşayan insanlardan da beter bir yaşam sürdürmelerini de beraberinde getirmektedir...

Bir toplumun özgürlüğünün ölçütlerinden biri olan kadınların özgürlüğü, İslam rejiminin ne kadar gerici olduğunu gösteren en temel ölçütlerden biridir. Bu konuda İran'da yaşananları ortaya koymaya sayfalar yetmez. Kadınların yaşadığı baskılar, İslam rejiminin insanları insanlıktan nasıl çıkardığına en iyi cevabı vermektedir.

İran'da diğer ulus ve milliyetlerden halkların yaşamı da Şah rejimi altında yaşananlardan daha da kötüleşmiştir. Somut olarak Doğu Kürdistan'da Kürt ulusunun hakları için mücadele edenler sistemli bir şekilde katledilmiş, işkencelerden geçirilmiş, tecavüze uğramışlardır. Kürt ulusuna yapılanlar bile gözönüne alınırsa, İran'daki İslam rejiminin zindan rejimi olduğu ortaya çıkar. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için mücadele ettiği iddiasında bulunanların İran molla rejimini "kendileri için büyük bir kurtuluştu" biçiminde göstermesi, bu rejimi temize çıkarması demektir. Bu ise, sadece Kürt ulusundan değil, diğer ulus ve azınlıklardan halkların köleliğinin devamından yana olmaktır. Kürt ulusunun Doğu Kürdistan bazında kurtuluşu, sadece ve sadece faşist dinci İran rejiminin yıkılması ile mümkündür. İran faşist-dinci rejimini kurtuluş için örnek olarak gösterenlerin Kürt ulusunun kurtuluşundan sözetme hakları da yoktur.

Sadece Doğu Kürdistan için değil, bir bütün olarak ezilen ulusların ve diğer halkların kurtuluşu "İslam devrimi" ile değil, İslama karşın proletarya önderliğinde, Marksist-Leninist dün ya görüşü temelindeki devrimlerle mümkündür. "İslam devrimi" karşı-devrim, İslam devleti de karşı-devrimci bir devlettir. Bunu Kürt ulusunun kurtuluşu olarak göstermek, istek ve niyet ne olursa olsun, karşı-devrime hizmet etmektir. Kürt ulusunun kurtuluşu ise bununla mümkün değildir, olamaz da.

Kısaca toparlarsak, PKK lideri A. Öcalan 1989'da savunduğu düşünceleri daha da ilerleterek, açıkça İslamiyetin savunuculuğunu yapmaktadır. Böylece de burjuva milliyetçiliği, dincilik ve sosyalizmin lafzı içiçe savunulmaktadır. Kendi milliyetçiliklerinin çıkarlarına göre sosyalizmi lafta savunmayı da terkedecekleri günler gelecektir. Böylesi de daha iyi olur...

A. Öcalan'ın daha önce din konusunda savundukları, onu kaçınılmaz olarak bugün "İslam devrimi" ve "Kürt İslam devleti"ni savunmaya götürmüştür. Bu doğaldır da. Herhangi bir konuda savunulan yanlış düşünceler düzeltilmediği zaman, varılması gereken sonuca varılır. Bu da diyalektiğin gereğidir.

Biz komünistler, dinin sosyalizmle birleştirilmesi çabalarına kökten karşıyız ve reddediyoruz.

Biz komünistler dinin sadece sosyalizmle zıt olmadığını savunan düşünceleri değil, aynı zamanda İslamın Kürt ulusunun kurtuluşu için savunulmasını da reddediyoruz.

Biz, dinin her türlü savunusunu reddediyoruz.

Kürt ulusunun kurtuluşu, ancak dini gericiliğe karşı da mücadele ederek gerçeklik kazanabilir. Ve biz komünistler de bu mücadeleyi, sınıf mücadelesinin önüne geçirmeden, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sürdürmeye kararlıyız, sürdüreceğiz de. Dinin hangi biçimi olursa olsun, dine karşı en küçük bir tavizin karşısındayız, karşısında olacağız.

- Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
- Kahrolsun her türden gericilik ve din savunusu!
- Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin birliği!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm!
- Marksizm-Leninizm bilimi dini gericiliği de yenecektir!!!

28 Nisan 1994 ◄

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin 5. Kongresi'nde (1928) kabul edilen programından:

Komünist Gençlik Birliği'nin savaş karşısında tavrı ve devrimci anti–militarist faaliyeti

Askerlik konusunda süren tartışma açısından önemli görülen bir belgeyi, okuyucularımızın denetimine sunuyoruz.
YAZI KURULU

MİLİTARİZM, kapitalist toplum sisteminin en güçlü ve önemli parçalarından birini oluşturmaktadır.

Kapitalizmin emperyalist gelişme aşamasında, militarizm, o zamana dek görülmeyen muazzam boyutlara ulaşır ve geniş bir örgütler ağı aracılığıyla tüm nüfusu dolaylı veya dolaysız kapsamına almaya çalışır.

Militarizm, yalnızca askeri yapılanmalar oluşturmakla yetinmez, tersine, o, nüfusun tüm hayatını militarize etmek (askerileştirme /ÇN) ve kendi amaçlarına hizmet ettirmek için çabalar. Militarizm basit bir amaca hizmet eder: O, bir yandan kendi ülkesinde emekçilere, ezilen sömürge halklara ve Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri'ne, diğer yandan ise emperyalist rakiplere karşı silah olarak kullanılır.

Dünya Devrimi çağında militarizm çok daha açık olarak işçi sınıfına ve ezilen sömürge halklara karşı yönelir, özellikle de Sovyetler Birliği'ne karşı bir mücadele aracı ve beyaz terörün bir aracı olarak kullanılır. Kapitalist orduyu yeni çağın gerekliliklerine uydurabilmek için burjuvazi, bir dizi yeniden örgütlenme tedbiri almaktadır. Hep daha fazla sayıda emperyalist devlet barış döneminde zorunlu askere çağırdığı askerlerin sayısını azaltmaya, buna karşı profesyonel askerlerin (kadroların) sayısını arttırmaya ve bunun yanında kapsamlı bir yedekler ve tüm nüfusun militarize edilmesi sistemini kurmaya yönelmektedir. Böylelikle emperyalist ordular daha hareketli, emekçi kitlelere karşı daha kolay kullanılır ve daha güçlü hale getirilmeye çalışılmaktadır. ***Emperyalist savaşların hazırlığı içine şimdi tüm sivil nüfus da çekilmektedir.***

Bu yüzden militarizme karşı mücadele, burjuvazinin sınıf egemenliğinin en güçlü araçlarından birine karşı mücadeleyi oluşturmaktadır. Militarizmin ordu ve savaş alanlarını doldurduğu insan malzemesini, onun kurbanlarını kent ve kırdaki geniş emekçi gençliğin büyük kitlesi oluşturmaktadır. Militarizm onları daha çocuk yaşında zehirleyip, ideolojik ve örgütsel olarak kendi çekim alanı içine sokmaya çalışmaktadır. ***Bu yüzden militarizme karşı yorulmaz bir mücadele yürütmek, orduların içinde ve dışında işçi-köylü yığınları arasında enerjik bir anti-militarist faaliyet yürütmek, her şeyden önce Komünist Gençlik Birliği'nin görevidir.***

Sosyal-demokrasi özellikle militarizm sorununda burjuvazinin kampına geçtiğini kanıtlamıştır. O, emperyalist dünya savaşı sırasındaki büyük ihanetinden sonra şimdi artık yalnızca militarizme karşı mücadele etmemekle kalmamakta, tersine tüm gücüyle onu desteklemektedir. İkiyüzlü pasifist safsataları kullanmasına rağmen bu destek hep daha açık hale gelmiştir.

Sosyal-demokrasi çıplak bir biçimde ***burjuva anavatanın savunması*** ilkesine ve böylelikle militarizmin gerekliliğine sahip çıkmaktadır; ve evet o militarizmin güçlendirilmesinde ve yeniden örgütlendirilmesinde aktif olarak yer almaktadır. Sosyalist Gençlik Enternasyonali ve Sosyalist Gençlik Örgütleri, Sosyal-demokrat Parti'lerin bu siyasetine bütünüyle katılmakta ve bu siyaseti işçi sınıfının çocukları ve gençliğinin pasifizm ruhunda eğitilmesi yoluyla savaşa karşı "mücadele" ve onu "aşma" sahtekar öğretileri ile tamamlamaktadır.

Sosyal-demokrasi kitleler önünde maske olarak küçük-burjuva ve burjuva çevrelerle ve evet bizzat burjuva hükümetlerle ortaklaşa ***pasifizm***in çeşitli biçimlerini kullanmaktadır. Tüm savaşlara ve silahlı şiddetin her türlü kullanımına karşı olduğunu iddia eden ve bu hedefe de barışçı yoldan tedricen silahsızlanma ve sınıfı ne olursa olsun tüm insanların ruhen kazanılması ile, kapitalist toplum yıkılmadan varılabileceğini ileri süren pasifizm, ***umutsuz bir ütopya ve emekçi kitlelerin kandırılmasıdır.*** Pasifizm, burjuvazi ve onun yardakçıları tarafından, savaş hazırlıklarını savaştan bıkmış kitlelerden gizlemek için kullanılan bir kandırma aracıdır. ***Emperyalist sistem varolduğu sürece, savaşlar da varolacaktır.*** Dünyayı paylaşmak için dalaşan ve proleter devrimden tirtir titreyen burjuvazi, muzaffer proletarya onun elinden silahlarını alana dek emperyalist ve içsavaşlarını sürdürecektir. Emperyalist barış konferansları ve saldırmazlık antlaşmaları kapitalistler tarafından yalnızca savaş için silahlanmayı gözlerden gizlemek ve emperyalist entrikalar için kullanılmaktadır. Halklar Birliği (Şimdiki "Birleşmiş Milletler" /ÇN) savaş delisi ve ganimet meraklısı emperyalist büyük güçlerin elinde tehlikeli bir araçtır. ***Pasifizm, burjuvaziyi silahsızlandırmaksızın gerçekte yalnızca ezilen sınıfların silahlarını ellerinden alarak, onlar arasında bozucu hayaller yayıp, onları dişine-tırnağına kadar silahlı sınıf düşmanlarına teslim ederek, işçi sınıfına en büyük zararı vermektedir.***

Lenin bununla ilgili olarak gençliğe şöyle demişti:

"Silaha sahip olmak ve onu kullanmasını öğrenmek istemeyen bir ezilen sınıf, köle muamelesi görmeyi hak etmiştir. Biz oportünist veya burjuva pasifistine dönüşmek istemiyorsak, sınıflı bir toplumda yaşadığımızı ve bundan sınıf mücadelesi ve egemen sınıfın iktidarının devrilmesinden başka çıkış yolu olmadığını unutmamalıyız. Bizim şiarımız: «Burjuvaziyi yenmek, mülksüzleştirmek ve silahsızlandırmak için proletaryanın silahlandırılması» olmak zorundadır. Proletarya ancak burjuva-

ziyi silahsızlandırdıktan sonra, tarihsel misyonuna ihanet etmeksizin, tüm silahları tarihin çöplüğüne atabilir. Ve proletarya bunu kuşkusuz yapacaktır. Fakat ancak burjuvaziyi silahsızlandırdıktan sonra, hiçbir şekilde daha önce değil."

Komünistler komünist toplumun kuruluşu ve böylelikle silahlı zorun ve savaşın ortadan kaldırılması için mücadele ederler.

Fakat kapitalist sistem varolduğu sürece, "Sosyalistler sosyalist olmaktan vazgeçmedikçe her türlü savaşa karşı olamazlar." (Lenin)

Üç tür savaşı birbirinden ayırdetmek gereklidir:

a) Emperyalist devletlerin kendi aralarında yürüttüğü savaşlar,

b) Her şeyden önce sömürge ve yarı-sömürgelerdeki ulusal devrimci kurtuluş savaşları,

c) Kapitalist karşı-devrimin proleter devrime karşı ve kapitalist devletlerin proleter devrimin zafer kazanmış olduğu ülkelere karşı savaşları.

Komünistler emperyalist savaşın candüşmanıdır. Onlar en büyük bir kararlılıkla emperyalist savaş tehlikesine ve emperyalist savaşın kendisine karşı mücadele ederler. ***Fakat onlar bütün güçleri ile,*** özellikle sömürge ve yarı-sömürgelerdeki ***ezilen halkların*** emperyalizme karşı ***ulusal devrimci ayaklanmalarını ve savaşlarını desteklerler; kapitalist karşı-devrime karşı işçi sınıfının devrimci savaşını*** ve Sovyet Cumhuriyetlerine karşı, onu yıkmak amacıyla sürekli saldırı hazırlığı içinde olan ***emperyalist güçlere karşı, Sosyalist Sovyet Cumhuriyetlerinin devrimci savaşını örgütler ve buna önderlik ederler.*** Komünistler bütün dünyanın gözü önünde ilan eder ki, kapitalizmi yıkmak ve proletaryanın diktatörlüğünü kurmak için, ***burjuvaziye karşı proletaryanın silahlı ayaklanması gereklidir.*** Yalnızca proletaryanın silahlarının zaferi, Kızıl Ordu'nun kurulması ve devrimin kazanımlarının burjuvazinin karşı-devrimci girişimlerine karşı, silahla savunulması iledir ki, proletarya tedricen emekçiler milisine geçebilecek ve nihayetinde insanlığı silah kullanmanın unutulmuş olduğu sınıfsız topluma götürecektir.

İşçi sınıfı savaşsız sınıfsız komünist topluma gidişte geçiş aşamalarından biri olan proletarya diktatörlüğünü korumak amacıyla emekçileri silahlandırmak ve Kızıl Ordu içinde örgütlemek zorunda kalsa bile, bu ***Kızıl Ordu her türlü burjuva ordusundan sınıfsal özü ve rolü itibarıyla kökten ve özsel olarak ayrılır.*** Kızıl Ordu, emekçi köylülük ile ittifak içindeki silahlanmış işçi sınıfıdır; amacı işçi sınıfının kendi iktidarını, proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmin barışçıl inşasını savunmaktır. Onun içinde silah taşıma hakkı ve onuru, yalnızca emekçilere taşınmıştır. Onun kumandanları askerlerle aynı sınıftan gelmektedir; saflarında gönüllü yoldaşça disiplin hüküm sürmektedir; ve Kızıl Ordu'nun kendisi emekçi yığınların eğitiminin ve kültürel seviyesinin yükseltilmesinin en güçlü araçlarından biridir.

Komünist Gençlik Birliği, emperyalist savaşa karşı mücadeleyi, varlığının temel görevlerinden biri olarak görür. Komünistler, kitleleri savaşa karşı kitle eylemlerine seferber etme ve bizzat ordu içindeki faaliyet yoluyla emperyalist savaşları engellemek için her şeyi yaparlar. Proletaryanın gücü, emperyalist savaşı engellemeye veya ertelemeye yetmezse ve emperyalist savaş patlarsa, komünistler tam bir kararlılıkla ***emperyalizmi muzaffer proleter devrimi yoluyla yıkmak amacıyla emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek*** için çalışırlar.

Komünistler işçi sınıfının kitlesel eylemleri ile emperyalist savaşa karşı mücadelede ***kitlesel grev ve genel grevi de*** propaganda ederler. Fakat genel grev şiarının bir propaganda şiarı olmaktan çıkıp dolaysız bir eylem şiarına dönüşmesi (dış /ÇN) şartlara bağlıdır. Komünistler, savaşı engellemek amacıyla yapılan bir genel grevin emperyalist devlet aygıtı ile silahlı çatışmayı ve iktidar sorusunu gündeme getireceğini bilirler. Bu yüzden komünistler, "sol" sosyal-demokratların ordu ve kitleler içinde hiçbir hazırlık yapmaksızın, emperyalist savaşa karşı bugün mücadele yürütmeksizin, iktidar sorusunu gündeme getirmeye hiçbir hazırlığı olmaksızın öne sürdükleri sahtekarca safsatayı, onların savaşın çıkması halinde onu genel grevle karşılayacakları palavrasını reddederler. "Sol" sosyal-demokratlar bu tavırları ile işçi sınıfını emperyalist savaşa karşı ciddi bir mücadele yürütmekten alıkoymakta, hazırlığın gerekli olduğu yerde işçi sınıfına sahte güvenceler vermekte ve böylece burjuvaziye, onun yeni emperyalist savaşları hazırlamasında güçlü bir destek vermektedir.

Komünistler kapitalist devlette, emperyalist savaşın desteklenmesi anlamına gelen, anavatan savunması şiarını kararlılıkla red ederler. Tam tersine, emperyalist savaş yürüten her ülkenin proletaryasının çıkarı, burjuvaziyi daha çabuk devirip emperyalist savaşa son verebilmek için ***kendi burjuvazisinin yenilgisinin sağlanmasındadır.*** Öyle ise komünistler emperyalist savaşa karşı ***devrimci bozgunculuk*** un propagandasını yaparlar. Komünistler ***birbirine karşı savaşan emperyalist ordulardaki askerlerin kardeşleşmesi*** için ajitasyon yaparlar.

Komünistler kararlı bir biçimde devrimci sosyalist bir anavatanın emperyalizme karşı savunulmasından yana tavır alırlar. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bütün dünya emekçilerinin sosyalist anavatanıdır. Aynı şekilde komünistler sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin emperyalizme başkaldıran halklarının ülkelerini emperyalizme karşı savunma devrimci hak ve yükümlülüğünü tanırlar. Emperyalist güçlerin Sosyalist Sovyet Cumhuriyetlerine, ya da ezilen halkların ulusal devrimci hareketlerine karşı saldırısında işçi sınıfı devrimci tarafın zaferinden yana tavır takınmak zorundadır; kardeşleşme değil, ***emperyalist güçlerin*** (askeri /ÇN) ***birliklerinin devrimci tarafa iltihak etmesi*** için faaliyet yürütmelidir.

Komünistler askerlik hizmetinin bireysel reddi, ya da ***"askerliği boykot"*** anarko-sendikalist şiarlarını reddederler. Onlar bunu bir proleter annenin ağzından oğluna şunları söyleten Lenin'in görüşleri doğrultusunda yaparlar:

"Yakında büyüyeceksin. Sana silah verecekler. Al o silahı ve kullanmayı öğren. Bu bilgi proletarya için gereklidir; -kardeşlerine, diğer ülkelerin işçilerine ateş etmek için değil, kendi ülkenin burjuvazisine karşı savaşım yürütmek için, yoksulların sömürülmesine ve savaşlara safça dualarla değil, burjuvaziyi yenerek ve onu silahsızlandırarak son vermek için- gereklidir."

"Savaşın boykotu da aptalca bir safsatadır" *(Lenin).*

Askerlik hizmetinin tek tek reddi, tam da işçi sınıfının devrimci unsurlarını ordudan koparır ve böylelikle ordudaki emekçi kitlelerin devrimci uyandırma ve örgütleme faaliyeti yoluyla etkilenmesini engeller.

Proletarya emperyalist sisteme karşı savaşımında burjuva ordusundaki proleter ve yarı-proleter unsurları uyandırma, kendi tarafına çekme ve askerlerin işçilere doğru çevrilmiş olan silahlarını, hakim sınıfa karşı çevirtebilmek için çabalar. Ordu içinde faaliyet çok önemli bir role sahiptir, çünkü yalnızca ***"ordu içinde devrimcilerin gizli örgütünün"*** —yani her şeyden önce komünist hücrelerin— ***"yaratılması"*** *(Lenin)* ve işçi sınıfının kitle eylemleri ile bağ yoluyla emperyalist savaşa karşı mücadele edilebilir ve proleter devri-

min zaferi için şartlar ancak bu şekilde yaratılabilir.

Komünist Gençlik Birliği anti-militarist mücadelede, Komünist Partisi ile birlikte, önüne ***en başta şu görevleri*** koyar:

a) ***Sovyetler Birliği'nin kapitalistlerin saldırılarına karşı savunulması.***

b) ***Ezilen halkların emperyalizme karşı kurtuluş mücadelelerine aktif katılım.***

c) ***Burjuva ordusu içinde*** (yani kalıcı ordunun erleri, yedekleri, ilhak ve sömürge birlikleri ve militarist hazırlık örgütleri içinde) ***hücreler, devrimci çevreler ve gruplar örgütleme yoluyla devrimci faaliyet yürütme;*** savaşa, militarizme ve ordunun kapitalizmin hizmetinde kullanılmasına karşı aydınlatıcı propaganda.

d) ***Gençliğin burjuvazi tarafından ilerletilen militarize edilmesine karşı mücadele.*** Gençliğin militarizasyonu burjuvazi tarafından çok çeşitli biçimlerde gerçekleştirilmektedir. Bunlar içinde en önemlisi gençliğin askeri ön hazırlığıdır. Bazı hallerde gençliğin burjuva askeri ön hazırlığı bütün gençlik için zorunlu iken, bazı yerlerde burjuvazi militarizasyonun gerçek niteliğini gizlemek için gençliğin askeri ön eğitimi için çeşitli, güya "tarafsız" ve "gönüllü" örgütler kurmakta veya bunların kurulmasına destek vermektedir. Birçok halde gönüllü gençlik örgütlerine girmeleri için gençler üzerinde ekonomik ve siyasi baskı uygulanmaktadır.

Komünist Gençlik Birliği, gençliğin burjuva askeri ön eğitiminin hem zorunlu ve hem de gönüllü biçimine karşı savaşım yürütür, fakat bunu pasifizmin değil proleter sınıf mücadelesinin bakış açısıyla yapar. O bu yüzden ***burjuva askeri hazırlığın karşısına, işçi sınıfının proleter örgütler aracılığıyla gerçekleştireceği kendi gönülü askeri hazırlığını*** koyar. O bu pozisyonu Lenin'in şu görüşlerine dayandırır:

"Bir devletin, diyelim ki her yüz vatandaşı için, savaş sanatını öğrenmek amacıyla, maaşı devlet kasasından ödenecek öğretmenlerini kendilerinin seçtiği şartlarda, özgür birlikler kurma hakkı vs. Yalnızca bu şartlar altında proletarya savaş sanatını kendi köle sahipleri için değil, bizzat kendisi için öğrenebilir ve proletaryanın çıkarları kuşkusuz böyle bir öğrenmeyi gerekli kılmaktadır." (Lenin, "Proletaryanın Askeri Programı" başlıklı makaleden, Lenin, Temel Eserler Cilt 23, sayfa 81, Almanca /ÇN)

Gençliğin askeri hazırlığının zorunlu olduğu yerlerde, Komünist Gençlik Birliği buna karşı, bu hazırlığın aslında bir parçası olduğu orduya karşı takındığı tavıra benzer bir tavır alır. Bu, hem bu örgütlere giriş, hem de bunlar içinde yürütülecek dağıtıcı çalışma için böyledir. Komünist Gençlik Örgütü, bu örgütlerde hizmete çağrılan genç işçilere, bu örgütler içinde aydınlatma ve dağıtma faaliyeti yürütmek için, bu örgütlerin içine girme çağrısı yapmaktadır. Komünist Gençlik Birliği bu faaliyeti örgütler. Komünist Gençlik Birliği, bunun yanında gönüllü eğitim örgütleri açısından da, dıştan yürütülen mücadele yanında, içte de aydınlatma ve dağıtma faaliyeti yürütür. Askeri gençlik eğitim örgütlerinin içinde dağıtma faaliyeti yürütmekten, yani bu örgütler içindeki genç emekçiler arasında aydınlatma ve örgütleme faaliyeti yürütmekten vazgeçmeye izin verilemez.

e) ***Askerlerin siyasi ve ekonomik hakları için mücadele.*** Komünist Gençlik Birliği, ilkesel olarak militarizme karşı bir mücadele yürütürken, hiçbir şekilde kır ve kentteki gençlerin olduğu gibi ***asker ve bahriyelilerin de durumunu düzeltmek için dolaysız kısmi taleplerin*** –bu taleplerin savunusunu ***sonal hedef*** için mücadeleyle birleştirerek– savunulmasından vazgeçmez. Komünist Gençlik Birliği, asker ve bahriyelilerin eksiksiz siyasi ve sendikal hakları, daha fazla ücret, izin, hizmet dışında sivil giyinme hakkı, subayların askerler tarafından seçilmesi, özel askeri yargının lağvedilmesi, özel asker, yedek ve bahriyeli komitelerinin kurulması ve tanınması; asker sendikalarının kurulması vs. talepleri için mücadele eder.

Komünist Gençlik Birliği, emperyalist orduların reorganizasyonu sürecinde ağırlığı artan meslekten askerlerin çıkarlarını da savunur. Kapitalist sistemin derinleştirmeye çalıştığı, –zorunlu askerlerle, meslekten askerler arasındaki– bölünmeyi aşmaya ve bunları emperyalist ordu sistemine karşı bir cephe içinde birleştirmeye çalışır.

Asker, yedek ve bahriyeli komiteleri, ordu içindeki geniş yığınları kendi kısmi talepleri için mücadele etrafında toparlamalı ve bu talepleri savunmalıdır. Komünist Gençlik Birliği, bu komitelerin legalleşmesi için mücadele yürütür, fakat bu komitelerin burjuva kurumları tarafından tanınmaması halinde bunları illegal olarak da kurar. ***İktidar için dolaysız mücadele döneminde asker sovyetlerinin kurulması gereklidir. Komünist Gençlik Birliği, askerlik hizmeti süresinin kısaltılması için de mücadele yürütür.*** O, bu talebi kendi sonal hedefleri ile birleştirir, emperyalist orduya karşı ilkesel tavrını net olarak açıklar ve böylece bu talep için mücadeleyi emperyalist ordunun dağıtılması mücadelesinin bir kaldıracı olarak kullanır. Talebin somut biçimi, ve böyle somut bir talebin ileri sürülme zamanı bir dizi faktöre, her şeyden önce de işçi ve asker kitlelerinin ruh haline bağlıdır.

Komünist Gençlik Birliği, askerlik hizmetinin kısaltılması için komünist taleplerle, aynı konudaki çeşitli burjuva ve sosyal-demokrat öneriler arasına kalın bir ayrım çizgisi çeker. Bu ikinciler demagojiktir ve çoğunlukla ordunun vurucu gücünü arttırmak için reorganizasyon tedbirlerine hizmet etmektedir. Komünist Gençlik Birliği, bu gibi önerilerin gerçek yüzünü teşhir eder ve emperyalist silahlanmanın parçası olan bu önerilere karşı mücadele yürütür. Bu mücadelede bunların karşısına kendi taleplerini ve temel şiarlarını koyar.

f) ***Burjuvazi tarafından özel olarak proletaryanın ezilmesi amacıyla kurulmuş olan,*** gerici, militarist ve milliyetçi gençlik örgütlerinin yedek olarak hizmet sunduğu, ***özel askeri formasyonlara*** (Örneğin: Faşist Milis, Yurt Koruma, Çelik Kask, İmparatorluk Bayrağı, Savunma Birliği vb. ... –Bunların hepsi o dönemde çeşitli ülkelerde, öncelikle de Almanya'daki değişik faşist ve milliyetçi askeri örgütlerin isimleri/ÇN) ***karşı mücadele.*** Bu örgütlerin bir görevi de emperyalist bir savaş döneminde burjuvazinin askeri gücünü arttırmaktır. Komünist Gençlik Birliği, Komünist Partisi ile birlikte bunların ***silahsızlandırılması*** için mücadele eder ve işçi sınıfının korunması için özel proleter savunma örgütleri kurar.

g) ***Savaş sanayiinde çalışma.*** Gelecek emperyalist savaşta sanayiinin oynayacağı rol, daha şimdiden ***savaş sanayiinde*** (metal, kimya, taşımacılık vs.) ***çalışan genç işçiler arasında*** sistemli, örgütlü bir faaliyeti zorunlu kılmaktadır. Hedef, bu sanayii dallarında komünist hücrelerin oluşturulmasıdır.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin militarizme karşı öne sürdüğü bu genel ve kısmi talepler için Komünist Gençlik Birlikleri geniş işçi ve emekçi gençlik kitleleri arasında, aynı zamanda da özellikle ordu içindeki genç emekçiler arasında kapsamlı bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütürler.

(Komünist Gençlik Enternasyonali'nin 1928 Programından; İşçi Gençliğin Devrimci Kitaplığı, Kızıl Yıldız Yayınevi, Frankfurt/Main 1971, sayfa 55-66, Almanca) ◄

1 MAYIS 1994

DÜNYA işçi sınıfının devrim ve sosyalist bir dünya için birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da coşkuyla kutlandı.

Fakat TC devletinin tüm tehdit ve saldırılarına; Kuzey Kürdistan'da sürdürdüğü haksız savaşa, baskı ve katliamlara rağmen, binlerce işçi, emekçi alanlarda haykırdı, hep bir ağızdan: "Yaşasın 1 Mayıs!", "Bıji Yek Gulan!"

1 MAYIS ARİFESİNDE, EKONOMİK VE SİYASİ KRİZ DERİNLEŞİYOR

1 Mayıs'a gelinirken, ekonomik ve siyasi alanda oldukça sancılı gelişmeler gündemin baş köşesinde yerini al-dı. Mart ayında yapılan yerel seçimler sonucu, dinci-şeriatçı-faşist RP, oylarında önemli bir büyüme kaydederek, bir dizi beldede ve İstanbul, Ankara, Konya gibi büyük şehirlerde, büyük şehir belediye başkanlığını da kazanarak işbaşına geldi. Refah Partisi'nin bu gelişmesi ile birlikte, kemalist-laik / şeriat kavgası gündemin ana noktalarından biri haline geldi. Burjuvazinin siyasi sözcülüğünü yapan tüm geniş yelpazede yoğun tartışmalar gündeme geldi.

Birbirlerinin yaptıkları pisliklerin bazılarının üzerini açmaya başladılar. İşçilerden, emekçilerden, köylülerden,

tüm dar gelirlilerden toplanan vergileri nasıl kendi çıkarları için harcadıkları, hırsızlık yaptıkları gibi kirli çamaşırları ortaya dökmeye başladılar. RP'nin oy oranını önemli derecede arttırması üzerine, sözde "laik" olduklarını savunanlar bir telaş içinde faşist burjuva ideolojisi kemalizmin yoğun propagandasına giriştiler. Tüm kemalistler sözlü, yazılı ve görsel medya aracılığıyla ve bir dizi etkinliklerle faşist-ırkçı kemalist ideolojiyi, dinci-faşist-şeriatçı akımlara karşı daha da aktif savunmaya geçerek, bu sorunu gündemin baş unsurlarından biri haline getirdiler. Emekçi kitlelerin dikkatleri de özenle, varolan yakıcı sorunlar unutturularak, bu tartışmanın içine çekildi. Her kesimden insan bu sorunu tartışmaya başladı.

ADINA "EKONOMİK PAKET" DENEN "ZAM PAKETİ" AÇILDI!

DYP/SHP hükümeti yerel seçimlerin hemen ertesinde 5 Nisan günü "ekonomik paketi" açtı. "Demokratik paketi" ise daha sonra açacaklarını ilan etti. Ekonominin içine düştüğü krizden çıkış yolu olarak her kesimden insanların fedakarlık göstermesini istediler ve bu "ekonomik paketin" herkes için "eşit yük" getireceğini açıkladılar. "Herkesten fedakarlık", "herkese eşit yük" demeçleri birer palavradan, yalandan öte bir şey değil. Amaç, emekçi yığınları kandırmak, soyguncu düzenlerine ve ekonomide aldıkları "tedbirlere" karşı gelişebilecek tepkilere başından itibaren set çekmektir, kitlenin gözünü boyamaktır. Ekonomik paketten çıkan, KİT'lerin özelleştirilmesi ve yapılan zamların tüm yükü, işçi sınıfı ve emekçi yığınların sırtına bindirildi.

Oysa ortada tek bir gerçek vardır: Sömürücü hakim sınıflar, iktidarları ve siyasi temsilcileri, içine düştükleri ekonomik krizin tüm yükünü öncelikle işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere, köylülere, küçük ve orta halli esnafa, memura yüklediler ve daha da yüklemektedirler. Ekonomik krizin faturasını ağır bir şekilde bu kesimden insanlar ödemektedir. Zengin sınıfı için özde değişen bir şey yok. Fakir daha da yoksullaşırken, zengin daha da zenginleşerek kârına kâr katmaktadır, katacaktır. Tüm ihtiyaç maddelerine % 80-150 arası, hatta bazılarına % 180'e varan zamlar yapıldı. Ama çalışan emekçilerin ücretleri yerinde saydı. "Ekonomik paket" hemen etkisini gösterdi. Emekçi kesimden insanlar "ucuzluk" kuyruğuna dizildiler. Çünkü onlar buna zorunlu bırakıldılar. Saatlerce kuyrukta bekleme pahasına, yaşamları için en küçük bir fiat farkını dahi hesap etmek zorundalar. "Ekonomik paket"ten aşırı zamlar dışında, "özelleştirme" de çıktı. Birçok iş yerinde binlerce işçi, memur işsiz kaldı, işten atıldı ve daha bir çoğu işinden kovulacak günleri bekliyor.

Bütün bu ve benzeri "paketten" çıkan şeylerin nedeni ne; niye, niçin yapılıyor? Sömürücü sınıfların tıkanmış durumda olan, ekonomileri krizden, bunalımdan kurtulsun diye. Kim için? Kapitalistlerin, sömürücülerin kârlarına daha fazlasını katmak, daha fazla zenginleşmek için. Kime karşı? İşçi sınıfı, emekçi yığınlar, köylüler, memurlara karşı. Bunlar için, daha fazla yoksulluk, daha fazla ezilme, daha fazla açlık...

KUZEY KÜRDİSTAN'DA DURUM; KÜRT ULUSU ÜZERİNDE KATLİAM VE SOYKIRIMIN YENİ BİR ADI: "BAHAR HAREKETİ"!

TC devletinin şimdiki faşist DYP/SHP koalisyon hükümeti de, geçmişteki hükümetler gibi, haklı bir temele sahip olan PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için çeşitli yol ve yöntemlere başvurdular ve hala da devam ediyorlar. Çünkü tüm çabalarına, katliam, baskı, sindirme, sürgün ve demogojilerine rağmen, bu pis hayallerini gerçekleştiremediler, sorunu istedikleri yönde çözemediler.

Faşist devletin şimdiki faşist hükümeti adına "bahar hareketi" dedikleri katliam ve soykırım hareketine uzun süreden beridir siyasi, askeri ve ideolojik olarak hazırlık yapmaktaydılar. Kış aylarının geçmesi bekleniyordu. Ve nihayet adına "bahar hareketi" denilen bu katliam, soykırım hareketi Nisan ayı ortalarında başladı.

Faşist Türk devleti yüzbinlerce kişilik ordusuyla, resmi-sivil polisiyle, sivil faşistleriyle, köy korucularıyla, uçaklarıyla, panzeriyle, bombasıyla, tankıyla, süngüsüyle ... Kuzey Kürdistan'da sürdürdüğü haksız, kirli savaşına bir yeni boyut daha kattı. Adına "bahar hareketi" dendi. "Biz Kürtlere karşı değil, bölücü PKK'ya karşı yapıyoruz" dendi. Gerçek amaçlarını kitlelerden saklamaya çalışıyorlar bununla. Amaçları, gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek, bastırmaktır, başka da hiçbir anlamı ve amaçları yoktur. Kürt ulusuna karşı Kuzey Kürdistan'da ve Güney Kürdistan'da (Kuzey Irak) yoğun saldırıya geçti, havadan ve karadan bomba yağdırdı. Tam bir barbarlık! Ve bu haksız savaş tüm hızıyla, özellikle Kuzey Kürdistan'da devam ediyor. Yüzlerce Kürt işçisi, köylüsü hunharca katledildi, evleri, hayvanları yakıldı; yerinden, yurdundan göç etmeye zor-

landı. Kuzey Kürdistan'dan on binlerce Kürt insanı Güney Kürdistan'a göç etmek zorunda bırakıldı.

1 MAYIS HAZIRLIKLARI

İşte bu ve daha bir dizi gelişmeyle birlikte, 1 Mayıs'a gelindi. Faşist Türk devleti 1 Mayıs eylemlerine karşı, –özellikle Kuzey Kürdistan'da– yoğun faşist tedbirler aldı, bir dizi yerde 1 Mayıs kutlamalarına yasak koydu. Adana ve Mersin'de konan yasak bunun örneğidir. 1 Mayıs hazırlığı aşamasında bildiri dağıtan, afiş yapan bir dizi devrimci, demokrat tutuklandı, baskılara maruz kaldı.

Bu yıl, yeni bir gelişme de sendika ağaları tarafından gündeme getirildi. Üç büyük gerici, reformist, sarı sendika olan Türk-İş, DİSK, Hak-İş ilk defa ortaklaşa 1 Mayıs'a katılmaya karar verdiler.

İSTANBUL'DA 1 MAYIS

Bu üç büyük sendika, 1 Mayıs'ta Taksim alanı için valilikten izin alamayınca, yer olarak Şişli Abide-i Hürriyet meydanını seçtiler. Bunların dışında tüm sendikalar, devrimci, demokrat örgütler, legal kuruluş ve dergiler de işçileri bu alana çağırdılar.

1 Mayıs sabahı onbinlerce işçi, emekçi, aydın, memur, öğrenci ... –miting alanından yüzlerce metre uzaklıkta oluşturulan yürüyüş kolları halinde– miting alanına doğru kadınlı, erkekli yürüyordu. Kitle oldukça coşkulu, gür bir sesle günün içeriğine ve anlamına uygun sloganlar haykırıyordu. Miting alanının girişinde polis tarafından yoğun bir arama yapılıyordu, herkes tek tek aranıyordu. Birçok legal bildiriye ve pankarta, "izin yok, yasak" gerekçesiyle zorla el koyuyordu. Resmi burjuva basınının verdiği bilgiye göre, 1 Mayıs'ta yasaklanan slogan sayısı 100'ün üzerinde idi, ama bu yasağa rağmen bir dizi "yasaklı" slogan ve pankart alana sokuldu.

1 Mayıs günü 20 bin resmi, sivil polis "görev" yapıyordu. Eylemin öncülüğünü her ne kadar Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi sendikalar ve ağaları yapsa da, eylemde kitleler tarafından devrimci sloganların daha fazla atıldığı, hakim olduğu gözüküyordu. Sendika ağalarının önemli bir fonksiyonu yoktu. Bu, kendisini sendika ağalarının yaptıkları konuşmaların kitleler tarafından sürekli protesto edilmesinde, rahatsız edilmesindne, ıslıklanmasında da gösteriyordu.

Yürüyüş kolu güzergahını yan yoldan izleyerek miting alanına doğru yürüyen sendika ağalarının (başkanlarının) kitleye şirin görünme çabası içinde sırıtarak utanmaz bir şekilde el sallaması, kitlenin yoğun tepkisine neden oldu; "yuh" sesleriyle birlikte, "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganı gür bir sesle yükseldi. Sendika ağalarının tepkisi ise bozuntuya vermeden, "pişmiş kelle" gibi sırıtıp hızla miting alanına doğru ilerlemek oldu.

Mitingin başlamasıyla birlikte kürsüden bir sanatçının eşliğinde 1 Mayıs marşı, gür bir sesle kitleler tarafından coşkuyla söylendi. Hemen devamında kürsüdeki görevlinin *"şimdi de milli marşımızı gür bir sesle hep beraber söyleyelim"* çağrısında bulunması üzerine, kitle tarafından yoğun tepkiler yükseldi, sloganlar atıldı, ıslıklandı... Yine de kürsüden Türk ırkçılığının,

İşçilere pankart ve afiş yasağı geldi

Yaşasın 1 Mayıs denilmeyecek!

▶ İstanbul Valiliği ile Emniyet Müdürlüğü, 1 Mayıs Platformu'na gönderdiği yazıyla 100'e yakın slogan ve bunların yazıldığı afiş ile pankartların yasak olduğunu bildirdi.

İstanbul Haber Servisi- 1 Mayıs **"İşçi Bayramı"**nın Taksim'de kutlanmasına izin verilmemesi üzerine Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'-

Yasak sloganlar

Yasaklanan slogan listesi şöyle:

"Yaşasın halkların kardeşliği, Faşizme karşı omuz omuza, **Kahrolsun emperyalizm, Zindanlar boşalsın, genel af,** Yoksullaştırma kapitalizmin karakteridir, **Terörle Mücadele Kanunu'na hayır,** Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar her şey emeğin olacak, **Kirli savaşa son,** Halkların kardeşliği için siyasal çözüm, **Ya sosyalizm ya barbarlık,** Kürt sorununa adil, barışçı, demokratik çözüm, **Başkaya, Ceylan ve Beşikçi'ye özgürlük,** Olağanüstü hallere hayır, **Birleşik Sosyalist Alternatif,** işçi köylü birleşin iktidara yerleşin **Hükümet istifa, Tansu Amerika'ya,** Kahrolsun Amerikan emperyalizmi **ABD'ye, NATO'ya, IMF'ye hayır!,** Sınıfa karşı sınıf, **Kahrolsun kapitalizm, kahrolsun ücretli kölelik düzeni,** Yobazların ipleri sermayenin elinde, **Özgürlük ve aydınlık sosyalist devrimde,** Sermayeye karşın topyekun direniş, **Yaşasın proletarya enternasyonalizmi,** Sosyalist Türkiye, yaşasın sınıf dayanışması, **Yaşasın 1 Mayıs, biji 1 Gülan,** Yaşasın enternasyonalizm, **Kirli savaşa son, savaş zamlarına hayır,** Türkiye'siz Kürt, Kürtsüz Türkiye olmaz, **Halkın iradesine zincir vurulamaz,** Hükümet istifa, **Darbeci kuklası, Amerika'nın maşası,** Özelleştirmeye, işçi kıyımına, zamlara karşı tek yumruk, tek barikat, **Kahrolsun Amerikan emperyalizmi, yaşasın devrimci kurtuluş mücadelemiz,** 1 Mayıs şehitleri aramızda, **Biji Yek Gülan Yaşasın bağımsız birleşik demokratik Kürdistan,** Yaşasın proleter enternasyonalizmi ve sosyalizm, **Kahrolsun sömürgecilik,** Siyasi tutsaklara özgürlük, **Biji Kürdistan, biji Yek Gülan,** Topyekün savaşa karşı, topyekün direniş, **Kahrolsun sömürgecilik, yaşasın bağımsızlık,** Kürdistan'daki sömürgeci zulme son, **Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla,** Zafer, direnen emekçinin olacak, **Türkiye faşizme mezar olacak,** Yaşasın devrimci mücadelemiz, **Gün derlenme, gün birleşme, gün mücadele günüdür,** Faşizme karşı ya birleşmek ya ölüm, **Devrim için parti, parti için Devrimci Derleniş,** Yaşasın örgütlü mücadelemiz, **Devrimci mücadeleci gençlik,** Yaşasın Marksizm, Leninizm, **Kahrolsun sömürgecilik, yaşasın sosyalizm,** Örgütsüz halk, köle halktır, **Gelecek bizim, zafer bizimdir,** Haklıyız kazanacağız, **Açlığa ve zulme karşı ayağa kalkalım,** Açlığa ve zulme karşı mücadele özgürlük mücadelemizdir, **Emperyalizme, faşizme ve sömürüye karşı sosyalizm kazanacak,** Zafere, şehitlerimizle yürüyoruz, **Yaşasın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemiz,** Sosyalizm bayrağını yükselt, özgürlük savaşını körükle, **Gençlik özgürleşmelidir, DEV GENÇ yeniden,** Gerçekçi olalım, imkansızı isteyelim, **1 Mayıs 1977 şehitleri aramızda,** İşsizlik, yoksulluk, ırkçılık savaş işte, **Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin,** 12 Eylül'ün kalıntıları temizlensin, **Yaşasın halkların kardeşliği,** Medya terörüne son, **Evde, işyerinde, sokakta yaşanan şiddete hayır,** Savaş bütçesine hayır, **Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm"**

şovenizminin simgesi olan "istiklal marşı" söylendi ama gümbürtüye gitti, duyan olmadı. Bu olay yazılı, sözlü, görsel yayında da önemli yer aldı.

Miting alanının girişinde polis tarafından yapılan yoğun aramalar sonucu, saat 12'de başlamasına rağmen, kitlenin tümü ancak mitingin bitimine doğru alana girebildi. Başlangıç saatinden yaklaşık 2 saat sonra. Mitinge katılım 100 bin civarındaydı.

BOLŞEVİKLER 1 MAYIS'TA ALANLARDAYDI

Bolşevikler, 1 Mayıs'la ilgili Bolşevik Parti adına ve bölgesel olarak çıkan iki bildiriyi, 1 Mayıs öncesinde ve 1 Mayıs günü ve alanda da yoğun bir çalışma ile kitlelere ulaştırdılar; binlerce bildiri dağıtıldı, kuşlama yapıldı. Ayrıca 1 Mayıs'ın önemine uygun konuşmayı içeren bir kaset teybe konarak kitlenin yoğun olduğu Topkapı'ya bırakıldı.

Hazırlanmış olan iki pankarta mitingin girişinde, "bunlar yasaklar listesinde" denerek polis tarafından zorla el konuldu. Miting alanında olan Bolşevikler gür bir sesle 1 Mayıs'a ilişkin sloganlar attılar, devrim ve sosyalizmin propagandasını yaptılar, düzeni ve sendika ağalarını güçleri ölçüsünde teşhir ettiler.

MİTİNG SONRASI POLİSİN KİTLEYE SALDIRMASI

Mitingin bitiminden sonra, polis her zaman yaptığını burada da yaptı, dağılan kitleye saldırdı. Birçok gösterici yaralandı. Olaylar geniş bir şekilde basına yansıdı. Bu derece güncelleşmesi, basında yer verilip tartışılmasının nedenlerinden biri, Ankara'daki eylemde SHP milletvekili S. Kaya'nın sivil polisler tarafından yoğun bir şekilde dövülmesi oldu. Resim ve kameralarla görüntüleyip kamuoyuna sundular ve bu her kesimde geniş yankılara sebep oldu.

Oysa bu olaylar sürekli yaşanıyordu. İşçi gösterilerinde, memur ve öğrenci gösterilerinde polis saldırısı, kural haline geldi artık ve şimdiye kadar bu boyutta kimse sorun görmedi. Yumruk, cop, dayak yiyen bir milletvekili olduğunda bu kadar güncelleşti olay, birçok kesimden insan "timsah" misali gözyaşı döktü.

SONUÇ OLARAK

Bu 1 Mayıs'ta da sözüm ona bir dizi burjuva kesimi, temsilcisi, sendikası vs. 1 Mayıs'ı sahiplenmeye çalıştı, tabii ki içeriği boşaltılarak, anlamından saptırılarak, demagojik bir şekilde! Ne büyük sahtekarlık!

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının baskısız, sömürüsüz sosyalist bir dünya için birlikte mücadele günüdür. Bunun gerçek savunucuları işçi sınıfıdır, emekçilerdir ve bu mücadelede onlara önderlik edecek, yol gösterecek olan Bolşeviklerdir; işçi sınıfının öncüsü, örgütlü gücü Bolşevik Parti'dir!

• • •

YURTDIŞINDA 1 MAYIS

Yurtdışında da 1 Mayıs Bolşevikler tarafından devrimci özüne uygun bir biçimde anıldı. Almanya'da, Almanca olarak bir 1 Mayıs Bolşevik Partizan özel sayısı çıkarıldı. 3 şehirde devrimci gruplarla birlikte devrimci 1 Mayıs yürüyüşleri düzenlendi. Bir dizi şehirde sendikalar önderliğindeki "devlet 1 Mayısları"nda ajitasyon-propaganda ile sendika ağalarının karşı-devrimci yüzleri teşhir edildi. Avusturya ve Fransa'da da Bolşevikler, Bolşevik propagandaları ile alanlarda idiler.

10.05.1994 ◄

SON dönemde Almanya'nın 6 kentinde (*) "Filistin sorunu" üzerine tartışmalı seminerler düzenlendi. Bu toplantılarda ortaya konan görüşlerin çıkış noktası; 13 Eylül 1993'te İsrail Hükümeti ile FKÖ'nün Arafat önderliğindeki esas olarak "El-Fetih" kanadı arasında varılan "barış" anlaşmasıydı.

Bu anlaşma özetlenip incelendikten sonra, geri dönüp tarihi süreç ele alındı ve aynı topraklar üzerinde hak talep eden iki ulusal topluluğun çatışma, çelişme ve savaş süreci özetlenerek, bugün 13 Eylül 1993'te başlayıp 4 Mayıs 1994'te son şekli verilen "anlaşma"yı hazırlayan koşullar ele alındı.

Bu bağlamda ortaya konan önemli bir sonuç; "Gazze-Eriha Anlaşması" "İsrail-Filistin Barışı" vb. de denen "Anlaşma" ya da "Barış"ın emperyalist bir "çözümün" bölge halklarına, emperyalizmin dünyayı yeniden paylaşımının yeni adı olan "yeni dünya düzeni" çerçevesine sunduğu bir sahtekarlık olduğu idi.

Bu konuda ortaya konan diğer önemli sonuç ise şu idi: "Filistin Sorunu" emperyalizm ve proleter devrimleri çağında emperyalizmin "ulusal sorunu" çözümünün en çarpıcı örneklerinden birini oluşturuyor. Bu koşullarda komünistler böyle bir "çözümü" reddetmekle yetinemezler. Bolşeviklik, komünistlik, devrimcilik adına konuşanlara düşen görev; proleter enternasyonalizmi üzerinde yükselen Marksist-Leninist çözümü emperyalist "çözümün" karşısına alternatif olarak koymak, bunun propagandasını bıkmadan yapmak ve bu temelde örgütlü mücadelenin koşullarını yaratmaktır.

• • •

Seminerler 6 kentte ilgi ve dikkatle dinlendikten sonra iki toplantıda birkaç arkadaş tarafından özellikle ikinci önemli sonuç olarak özetlenen noktada yoğunlaşan soru ve itirazları da beraberinde getirdi.

Örneğin bir arkadaş: "Bugünkü koşullarda zaten sınırlı sayıda olan Bolşevik örgütlü güçler Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin sorunlarına yanıtlar ararken nasıl olur da bir de "Filistin sorunu"nun çözümü için güç ayırabilir? Bize düşen enternasyonal görevin esası, kendi ülkemizde devrim

"Filistin sorunu" ile ilgili olarak yapılan toplantılar üzerine...

yapmak değil mi?" derken, belki de bir dizi başka arkadaşın da duygularını dile getiriyordu. Bu pozisyon toplantılardan birine katılan bir grup PKK yanlısı arkadaş tarafından da dile getirildi.

Yukarda özetlenen görüşleri ileri süren arkadaşlara verdiğimiz yanıt; enternasyonalizmi ve bunun gereği olan görevlerin kapsamını daralttıkları oldu. Üstüne üstlük, "bizim ülkemiz" denen ülke dışında yaşanan koşullarda; içinde yaşanılan ülkenin (Almanya) sınıf mücadelesine de katılıp müdahale etmenin görevimiz olarak görülmesi gerekirken, kendi görevimizi Türk burjuvazisinin çizdiği "Misak-ı Milli" sınırları içinde devrim yapmak olarak görüp gösterirsek, enternasyonalist değil, milliyetçi bir konumda dururuz, şeklinde vurgulandı.

Bu görüşü savunan arkadaşlardan biri, *"bizim görevimiz Filistinli devrimcileri destekleyerek kendi ülkelerinde devrim yapmalarına katkıda bulunmaktır"* derken, bugüne kadar çeşitli akımların "devrimcilik" adına "Yaşasın Filistin!", "Kahrolsun siyonizm!"den öteye gitmeyen, ya da şu veya bu burjuva-milliyetçi akımı eleştirisiz "enternasyonalizm" adına destekleyip, kuyruğuna takılmasında ifadesini bulan "destek"ten farklı olarak neler yapmamız gerektiği konusunda fazla bir şey söyleyecek durumda değildi.

Biz ise; bizim anladığımız desteğin Filistin Arap ve Yahudi proletaryası saflarından bulunup ortaya çıkartılması gereken komünist-bolşevik unsurların öncü müfrezeleri Bolşevik Partisini yaratmalarının ön koşulu olarak bugün savunduğumuz Bolşevik pozisyonun Filistin'e de taşınması biçiminde bir destek olduğunu belirttik.

Tartışmalarda öne çıkan bir diğer husus da Filistin devrimi ile Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi arasındaki ilişki oldu.

Ortadoğu'da bugün gelişmiş iki ulusal kurtuluş hareketi bulunmaktadır. Biri "Filistin ulusal kurtuluş" hareketi ve buna önderlik eden FKÖ ve varılan nokta ile, diğeri, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve buna önderlik eden PKK ve andaki durum.

Bu iki hareket ile önderliklerinin benzer ve farklı yanları ile; Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin FKÖ önderliğindeki Filistin ulusal kurtuluşun geçirdiği süreçten öğrenmesi gereken yanlar yürütülen tartışmalarda ortaya konmaya çalışıldı. Filistin'deki "çözüm"ün uzun evrede Kürdistan için de gündeme getirilebileceği tartışma içinde belirtildi.

Bu bağlamda özellikle PKK taraftarı arkadaşlar, Arafat önderliğindeki FKÖ'nün İsrail Siyonizmi ile vardığı anlaşmayı eleştirmenin ötesinde, özellikle bize düşen görevin Ortadoğu ve Filistin'deki gelişmeye *"Kürdistan penceresinden bakmak"* olduğunu vurguladılar. Çünkü *"Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi bölgedeki gelişmeye damgasını vurmakta"*ydı.

Biz ise; Filistin ulusal kurtuluş hareketinin gelişim süreci ve vardığı noktayı kendi bütünlüğü içinde incelemenin zorunlu ve gerekli olduğunu vurguladık. Filistin'deki ulusal kurtuluş mücadelesi Kürdistan'dan önce ortaya çıkmış olup; kendi iç dinamikleri, Arap gericiliği ve emperyalizm ile uzlaşma ve çatışmalarının kendine özgü yanı olduğu, dolayısıyla bu bölgedeki gelişimi Kürdistan'dan bakmaya çalışmanın doğru olamıyacağını dile getirip vurguladık.

Toplantılarda öne çıkartıp dinleyici arkadaşlara kavratmak istediğimiz bir diğer husus ise; bugün kendini İsrail olarak adlandıran siyonist devletin sınıflı bir toplumun devleti olduğu ve Filistin'de –ya da İsrail'de– yüzbinlerce Yahudi proleterin Arap proleter gibi yaşayıp emek-sermaye çelişkisi temelinde, Yahudi burjuva tarafından sömürü ve sınıfsal baskı altında olduğu idi. Dolayısıyla anti-semitizmi anti-siyonizm cilası ile boyayıp Arap milliyetçiliği yapan, ilericilik-devrimcilik adına konuşan Filistinli Arap örgütlerle ve tabii ki siyonist devletle mücadele yürütmeden Arap ve Yahudi proletaryanın sınıfsal dayanışmasının sağlanamayacağının bilince çıkartılması gerektiği idi.

Bu konuda toplantıların sadece birinde Arap kökenli bir arkadaş kesinlikle aynı görüşte değildi ve ona göre; Filistin'de yaşayan Yahudi dininden kişiler Amerika, Avrupa, Rusya vb.den gelen kişiler olup, geldikleri ülkelere geri dönmeliydiler.

Bu milliyetçi-tepkici ve gerçeklerle bağdaşmayan yaklaşım da tarafımızdan eleştirilirken, diğer dinleyici arkadaşlar özellikle bu tartışma özgülünde, milliyetçiliğin gerçek enternasyonalizmin yerini alması durumunda ortaya nelerin çıkabileceğini bir kez daha görme imkanı buldular.

Bu kentte adı geçen Arap kökenli arkadaş toplantıya Filistinli Arap arkadaşları da davet ettiğini ama onlar *"Sizin toplantınıza Yahudiler de gelecek mi"* diye sorduklarını, olabilir deyince, *"o zaman biz bu toplantıya gelmiyoruz. Şimdiye kadar hep Almanlar Yahudileri toplantılarına çağırıyorlardı, şimdi sizler de başladınız..."* diyerek katılmadıklarını belirtti.

Bu örnek de, bize bir kez daha Filistin ve dünya devrimi için enternasyonalizm temelinde yapılması gereken çok iş olduğunu gösteriyordu...

4.5.1994, Toplantılara katılan bir Bolşevik Partizan okuru.

(*): 6 şehirde yapılan toplantılara yaklaşık 300 kişi katıldı. Oportünist örgütlerin çevresinden katılım "yok" denecek kadar düşüktü. Bu, bize bir kez daha, Türkiye-Kuzey Kürdistan dışındaki olaylara, gelişmelere nasıl milliyetçi vurdumduymazlık içinde yaklaşıldığını gösterdi. ◄

Zam-zulüm-işkence... işte: Faşizm!

GÜN YAKINMA GÜNÜ DEĞİL!
GÜN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ YÜKSELTME GÜNÜDÜR!
HAYDİ 1 MAYIS'A! HAYDİ ALANLARA!

FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARI SEÇİM SAHTEKARLIĞINI OYNADILAR. EMPERYALİZME BAĞIMLI FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARI BASKI VE SÖMÜRÜ DÜZENLERİNE MEŞRULUK ZAMANDIRMAK AMACIYLA İŞÇİ VE EMEKÇİLERİ BU SAHTEKARLIĞA ORTAK ETMEK İÇİN ELLERİNDEN GELENİ YAPTILAR. SEÇİMLERDEN HEMEN SONRA "İSTİKRAR PAKETİ" ADI ALTINDA ZAMLARI YAĞMUR GİBİ İNDİRDİLER. ŞİMDİ BİNLERCE İŞÇİ VE EMEKÇİNİN İŞTEN ATILMASI GÜNDEMDE. İÇİNDE BULUNULAN EKONOMİK KRİZİN BÜTÜN YÜKÜNÜ "HERKESTEN FEDAKARLIK" ADINA İŞÇİ VE EMEKÇİ KİTLELERİN SIRTINA BİNDİRMEK İSTEYEN FAŞİST KOALİSYON HÜKÜMETİ "BAŞKA ALTERNATİFİMİZ YOK" DİYOR! BUNUNLA AYAKTA KALMAYA ÇALIŞIYOR.

ALTERNATİF VAR! ALTERNATİF BİRBİRİNDEN FARKI OLMAYAN FAŞİST HAKİM SINIF PARTİLERİNİN PEŞİNE TAKILMAK DEĞİL! ALTERNATİF "ADİL DÜZEN" SAHTEKARLIĞIYLA KİTLELERİ PEŞİNE TAKMAYA ÇALIŞAN DİNCİ-FAŞİST KESİM DE DEĞİL! ALTERNATİF EMPERYALİZME BAĞIMLI FAŞİST TÜRK DEVLETİNİ DEVRİMLE YIKMAK VE YERİNE İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURMAKTIR!

İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ SINIFLARIN, EZİLEN HALKLARIN BASKI VE SÖMÜRÜDEN, AÇLIK VE SEFALETTEN KURTULMALARININ, HEM ÜRETEN HEM DE YÖNETEN OLMALARININ TEK GERÇEK YOLU BUDUR! BUNUN İÇİN ÖRGÜTLENMELİ, ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE ATILMALIYIZ!

GÜN YAKINMA GÜNÜ DEĞİL!
GÜN MÜCADELE GÜNÜDÜR!

HAKİM SINIF PARTİLERİ HEP BİR AĞIZDAN "ÖZELLEŞTİRECEĞİZ" BAŞKA YOLU YOK! DİYORLAR. BUGÜN İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLELER "ÖZELLEŞTİRME-TAŞERONLAŞTIRMA-SENDİKASIZLAŞTIRMA" ÜÇLÜSÜ ŞEKLİNDE YOĞUN BİR SALDIRIYLA KARŞI KARŞIYALAR. BUNUN SONUCU KİTLESEL İŞSİZLİK, ZATEN DÜŞÜK OLAN ÖRGÜTLÜLÜĞÜN DAHA DA YARA ALMASI, İŞÇİLERİN VE EMEKÇİLERİN EN KÖTÜ ŞARTLARDA, EN DÜŞÜK ÜCRETLERLE ÇALIŞMAYA VE YAŞAMAYA ZORLANMASI OLACAK. BU SALDIRILARA KARŞI MÜCADELEDE "ÖZELLEŞTİRMEYE HAYIR" DEYİP DURAMAYIZ. HAYIR! ÖZELLEŞTİRMENİN ALTERNATİFİ MEVCUT OLAN DEVLET KAPİTALİZMİ TARAFINDAN SÖMÜRÜLMEYE RAZI OLMAK OLAMAZ! BU NEDENLE BİZ, NE ÖZEL NE DE DEVLET KAPİTALİZMİ! SÖMÜRÜ SİSTEMİNE, ÜCRETLİ KÖLELİĞE SON! DİYORUZ. HERKESE İŞ! TÜM GİDERLERİ PATRONLAR TARAFINDAN SAĞLANAN İŞSİZLİK SİGORTASI İSTİYORUZ! BUGÜNKÜ SALDIRILARA KARŞI KALICI KAZANIMLAR BU TALEPLER UĞRUNA MÜCADELEDEN GEÇER!

GÜN YAKINMA GÜNÜ DEĞİL!
GÜN ÖRGÜTLENME GÜNÜDÜR!

FAŞİST HAKİM SINIFLARIN "İSTİKRAR PAKETİ VE "ÖZELLEŞTİRME-TAŞERONLAŞTIRMA-SENDİKASIZLAŞTIRMA" ADI ALTINDA UYGULAMAYA KOYMAYA ÇALIŞTIKLARI SALDIRILARDAN EN FAZLA ETKİLENECEK OLAN KESİM, YİNE İŞÇİ VE EMEKÇİ KADINLAR OLACAKTIR. ÖZELLEŞTİRME İLE BİRLİKTE KADINLAR ZATEN KISITLI OLAN ÇALIŞMA ALANLARINDAN KOVULMAK İSTENMEKTE, SENDİKASIZLAŞTIRMA İLE ZATEN DÜŞÜK OLAN ÖRGÜTLÜLÜKLERİ DAHA DA DÜŞECEKTİR. SONUÇ OLARAK KİTLESEL İŞSİZLİK VE EN AĞIR KOŞULLARDA AÇLIK ÜCRETİNE ÇALIŞMAYA ZORLANMAK DURUMUNDA KALACAKLARDIR. BUNA İZİN VERMEMEK İÇİN HAYDİ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE, HAYDİ KENDİ ÖZ TALEPLERİMİZİ 1 MAYIS'TA ALANLARA TAŞIMAYA! KADINLARIN İŞTEN ÇIKARILMALARINA SON! EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET! KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTTIRILSIN! ÜCRET VE CİNSEL KÖLELİĞE SON!

GÜN YAKINMA GÜNÜ DEĞİL!
GÜN BİLİNÇLENME GÜNÜDÜR!

KUZEY KÜRDİSTAN'DA KÜRT ULUSUNUN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİN KAN DENİZİNDE BOĞULMASI AMACIYLA FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN SÜRDÜRDÜĞÜ KİRLİ SAVAŞ TÜM ŞİDDETİYLE DEVAM EDİYOR. KÖYLER BOŞALTILIYOR. BOMBALANIYOR. BİNLERCE İNSAN YERİNDEN YURDUNDAN EDİLİYOR, EN KOYU, EN AZGIN SALDIRILARA MARUZ KALIYOR.

TÜM BUNLARA İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ SINIFLAR DAHA FAZLA SESSİZ KALAMAZ! KALMAMALIDIR! SUSMAK ONAYLAMAKTIR! BAŞKA BİR ULUSU EZEN BİR ULUS ÖZGÜR OLAMAZ! DÜŞMAN BİR, HEDEF BİR, MÜCADELE BİR OLMALIDIR. BU 1 MAYIS'TA KÜRT ULUSUNUN HAKLI MÜCADELESİNİN YANINDA OLDUĞUMUZU HAYKIRALIM! HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN ELELE VERİP FAŞİZMİ YIKALIM! KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKINI SAVUNALIM! HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN FAŞİZME ÖLÜM TEK YOK DEVRİM!

GÜN YAKINMA GÜNÜ DEĞİL!
GÜN BOLŞEVİK SAFLARI PEKİŞTİRME GÜNÜDÜR!

ULUSLARARASI ALANDA KARŞI DEVRİMİN, HER TÜRLÜ GERİCİLİĞİN, IRKÇILIĞIN VE FAŞİZMİN ATAKTA OLDUĞU GÜNÜMÜZDE YILGINLIĞA KAPILMAYA, YALPALAMAYA İZİN VEREMEYİZ. BUGÜN HER ZAMANKİNDEN DAHA FAZLA KOMÜNİZMİN ŞANLI BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRMAK ZORUNDAYIZ. BARBARLIĞIN TEK GERÇEK ALTERNATİFİNİN SOSYALİZM OLDUĞUNU BİLİNÇLERE KAZIMAK ZORUNDAYIZ. BUNUN İÇİN İŞÇİ SINIFININ TEK GERÇEK PARTİSİ BOLŞEVİK PARTİ SAFLARINDA ÖRGÜTLENELİM!

FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
KAHROLSUN TÜRK ŞOVENİZMİ!
NE "ÖZEL" NE DE DEVLET KAPİTALİZMİ!
KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ SİSTEMİ!
HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN TEK YOK DEVRİM!
YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA BÖLGESİ
(Nisan ortası 1994)

Kongra 5. a Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur-Tirkiye)
bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike!

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM!
Armanca me: KOMUNÎZM!
Ya barbarî, ya sosyalîzm!

TEKOŞÎNA HEGEMONYAYÊ Û QRÎZA ABORÎYA DÎNÊ

Kirûyek ji kirûyên herî girîng yê dinya emperyalîst di van çend salên dawiyê de, qrîza aborî ye, ku li temamî dinê belav bûye.

Di mata dinê de hêza pêşveçûna wê gelekî wendabûye û di 1991 de ketiye bin sifirê, ferqa di navbera aboriya welatên emperyalîst û welatên girêdayî de, di eleyhê yên yekemîn de xwe hîn pir ji hev kiriye, buhayê bûjen û berhemên kalûkişt ku îhtiyacên bingehîn yên welatên girêdayî ne hîn jî ketiye, zerengiyên hilberina karsaziyan û yekdestên mezin hatine tengbûne, bi hezarî karsazî hatine girtin, bi milyonan karker hatine nava refê ordiya bêkaran dehifandin, buhayê mal hatiye bilindkirin, nîspeta enflasyonê mezin bûye. Qrîza aborî şerê reqîbî di navbera hêzên yekdest û emperyalîstan de hîn jî daye tûjkirinê.

Fatûra qrîzê jî careke din ji gelên welatên gêrêdayî û li welatên emperyalîst, ji karker û kedkarên din tê derxistin. Polîtîka gel hîn jî tazî bikin bi awakî herî bêmenhemet tê meşandin, li welatên emperyalîst, sermaye tenê bi kêmkirina ucretên reel namîne, lê belê di eynî zemanî de mafên ku bi tekoşînê hatine standin jî ji holê radike û hêrişên xwe li ser çîna karker zêde dike. Xizaniya karkeran ya mutlak û relatif gihêştiye merhala ku derewa "civaka refah" êdî nikare wê veşêre.

Li gelek welatên emperyalîst paralelî van geşbûnan di tevgera karker de laperîn tê dîtin. Bi eynî şiklî tevgera karkerên welatên girêdayî bi awakî hîn xurtir dengê xwe bilind dike. Belê tevgera çîna karker ya dinê bi esasî hîn ne di sewiya tevgera çîna şoreşger de ye. Yek ji sedemên ku ji sêrî de tên, yên koma karkeran ku nikakên berxwedaneke bi tîn yan jî şoreşger dij hêrişin sermaye nîşan bidin, aristokrasiya karker ku di nava çîna karker de ajanê sermaye û bandûriya burokrasiya sendîka di nava tevgera proleter de ye. Tevî paşdemayîna tevgera proleter ya relatif û bandûra sendîkiya zer di nava tevgera çîna karker de, dema pêş me wê ji bo hîn raperînên mezin zorê bide tevgera çîna karker.

YAN BARBARÎ, YAN SOSYALÎZM! ALTERNATÎFEKE DÎN TUNE!

"Rista dinya nû" ku hêzên emperyalîst ji kedkaran re pêşkeş dike, ji rista dinya "kevn", di bingehê de tu ferqa wê tune.

Dîmenên barbariyê, di şerê tûjbûna hegemonyê de û kûrbûna qrîza aboriya dinê de zêdetir mezin bûye:

- Nevekhevbûna aborî di navbera welatên emperyalîst û welatên girêdayî de hîn zêde mezin bûye, gelên welatên girêdayî bi awakî tundtir bi kedxwarî û talanê ve hatine girêdan, bi milyonan karker û kedkarên van welatan ji birçîbûnê anîne sînorê mirinê, yên ku ji birçîbûnê, xizaniyê, ji şerên paşverû reviyane û hatine mejbûrkina koça welatên pêşdeçûyî, ji bo astengkirina ku nekevin "adê dewlemendiyê", yên ku melzemê wan terora polîs e, diwar kişandine.
- Bi armanca nifûs zêdekirinê, ku li welatên emperyalîst zêde nabe, li gelekan ku nifusa dive zêde bikin, tedbîrên taybetî tên girtin, ji likolînan re perên mezin tên xerckirin, ji bo mezinbûna nifusa kedkar yên welatên girêdayî di bin kontrolê de û pêşiyê lê bigrin, "plankirina nifusê" dane berwan. Objа siyaseta plankirina nifusê ya emperyalîst, bi zordariya çînî ve jine kedkare, ku di bin zordariyê de dipelçiqe.
- Dixwazin bi gotinên "rista dinya nû" ku weke "rista aşitiya herdemî" bi gel bidin daqultandin, hîn zêde emperyalîst, paşverû, şerên dij şoreşger bi xwe re anîne. Li her çar aliyên dinê şerên herêmî yên paşverû, dij şoreşger kûrik dikin, di gelek şerên paşverû de hêzên emperyalîst rasterast jî tê de cîh digrin. Bi sedemên guhastina tewşa hêzan divê herêma tîn û kedxwariyê ji nû ve bê parvekirin. Rêxistina NY; di şikildana "rista dinya nû" de, weke sazendeke ku ji bo biryarên hatine standin "meşrûyî" dike, tê bikar anîn. Di şerê xalîçê de, di dagerkirina Somaliyê de hêzên mezên yên emperyalîstên rojavayî, polîtîka xwe yên talanê bi rêxistina NY dane erêyîn û bi rê ve birine. Niha, eynî lîstik ji bo mudaxalekirina şerê ku li Bosna-Hersekê didome di meriyetê de ye.

Dûmahîk Heyê

18 MAYIS'I UNUTMA!

Faşist katillerce katledilişinin 21. yılında,
Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının ölmez önderi

İBRAHİM KAYPAKKAYA
BOLŞEVİK MÜCADELEDE
YAŞIYOR, YAŞAYACAK!
İBRAHİM'İ ANMAK
BOLŞEVİZMİ
SAVUNMAKLA OLUR!

BOLŞEVİK PARTİZAN